CATHERINE SELLERS

Sub stâncile din Acapulco

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA JITARU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

- Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, casa de creaţie "Marina" este bucuroasă să vă întâmpine la prima ei prezentare de modă din Acapulco.

Inspirându-ne din peisajul încântător care ne înconjoară, am ales ca temă a colecţiei "Eleganţă în soare". O parte dintre dumneavoastră se întreabă poate dacă această eleganţă este cu adevărat indispensabilă ţinutelor de litoral. Ei bine, da, la "Marina" noi credem cu fermitate că femeia trebuie să fie la fel de şic şi de rafinată atât pe nisip cât şi într-un club de noapte.

Ochii lui Leslie Trent, de un fermecător albastru profund, se plimbară peste publicul aşezat la mese mici de fiecare parte a podiumului. Majoritatea asistenţei era compusă din turişti americani încântaţi să profite de o distracţie suplimentară printre toate celelalte, numeroase totuşi, ale faimoasei staţiuni balneare. Erau puţini tineri. Vedeai mai ales cupluri de vârstă mijlocie. In ciuda aerului condiţionat, soţii îşi ştergeau cu regularitate frunţile pleşuve,

în timp ce soțiile se bucurau să scape o clipă de soarele necruțător care le ardea pielea.

O anumită pereche atrase atenția lui Leslie. Bărbatul o privea cu insistență. Părea să nu fie american. Ochi negri, nasul coroiat, gura senzuală şi tenul măsliniu arătau limpede ascendența lui spaniolă. Ca şi el, însoțitoarea lui avea şi ea ochii şi părul de culoare închisă. Silueta-i suplă era îmbrăcată într-o rochie neagră sobră, cu mâneci lungi.

Privirea lui Leslie se îndreptă iarăşi către bărbatul respectiv. Văzând că acesta continua s-o fixeze cu intensitate, îşi plecă ochii spre foile dactilografiate de pe genunchii săi.

- Mariella va deschide prezentarea cu un costum de baie şi o bluză de plajă asortată.

Pe podium apăru o tânără înaltă brunetă, suplă ca o liană. Doar ochiul experimentat al lui Leslie putea să-i observe emoția de debutantă. Cu ceva mai multă practică, mexicana aceasta va deveni un manechin valoros. Pe un ton aproape confidențial, Leslie sublinia detaliile care făceau tot farmecul acestui model nou.

Văzu la un moment dat, cu surprindere, că tânăra Mariella îşi pierdea stăpânirea de sine pe măsură ce se apropia de cuplul mexican pe care-l remarcase mai devreme. In timp ce manechinul se întorcea, vizibil tulburată, Leslie le aruncă o privire mirată. Bărbatul privea încruntat, cu o dezaprobare evidentă. Era limpede că nu aprecia deloc faptul că una dintre compatrioatele sale se expune într-o ținută atât de lejeră în fața bărbaților. "Zău că latinii aceştia nu sunt deloc liberali", îşi zise Leslie cu o ridicare imperceptibilă din umeri. Apoi îşi reluă liniştită comentariul. In ansamblu, era destul de mulțumită de rezultatele obținute după doar câteva săptămâni de repetiții. De îndată ce personalul mexican angajat în noul

magazin pe care-l deschisese aici va fi în stare să se descurce singur, se va putea întoarce în Los Angeles... la Brent, logodnicul ei. Dar nu era acum momentul, în timpul prezentării, să-şi lase gândurile să hoinărească!

Când spectacolul luă sfârşit, numeroşi americani seduşi de modelele care li se păruseră atât de şic pe manechinele suple şi bronzate, se grăbiră să le comande pentru soţiile şi iubitele lor. Elena, cea care urma să conducă filiala după plecarea lui Leslie, îi îndrumă spre micul magazin aflat chiar în incinta hotelului.

întoarsă în culise, Leslie le felicită călduros pe fetele care participaseră la această prezentare inaugurală. Cu excepţia Mariellei, ele îi răspunseră cu un zâmbet timid înainte de a se duce în cabine să se îmbrace.

- Ce ai, Mariella? întrebă Leslie, sprijinindu-se nonşalant de un perete, cu braţele încrucişate peste rochia fără mâneci.

Pe tapetul negru împodobit cu motive albe, Leslie oferea un contrast surprinzător cu părul ei blond-argintiu coafat spre spate şi ridicat în creştetul capului într-un coc foarte sofisticat.

-Totul a mers perfect până când ai ajuns la capătul podiumului. Ce s-a întâmplat atunci?

Ochii negri ai fetei se întunecară şi mai mult.

- Era domnul Ramirez, răspunse ea după o vizibilă ezitare. Nu-i place să vadă o femeie într-o astfel de ţinută, poate doar pe plajă şi chiar atunci...

-In cazul acesta, ce idee năstruşnică a avut ca să vină să asiste la această prezentare! exclamă Leslie pe un ton aspru, ridicând sprâncenele. Si apoi, de altfel, cine este acest domn... acest Ramirez!

Vreo rudă de-a ta?

- Oh nu! zise Mariella cu un fel de respect. Domnul Diego Ramirez este unul dintre cei mai importanţi oameni din Mexic. Se trage dintr-o

familie veche, a cărei influență a contat întotdeauna mult în țara noastră. Domnul Diego este....

-Asta nu-i dă dreptul să hotărască el unde si când se poate purta un costum de baie, îi tăie vorba Leslie, exasperată să vadă, în secolul douăzeci si unu femei supunându-se încă tradițiilor unei epoci trecute. Tânăra care-l însoțea se înclină, fără îndoială în fața dorințelor lui, dar nu este si cazul tău, ce naiba!

In cursul prezentării, Leslie o surprinsese de mai multe ori pe tânăra mexicană vorbindu-i domnului Ramirez despre frumusețea unor manechine îmbrăcate în costume de baie sau rochii de plajă. Bărbatul îşi scuturase de fiecare dată capul, a nemulțumire.

- Ah, biata doamnă Ramirez, zise Mariella pe un ton compătimitor, în ciuda tinereții sale, a avut deja parte de multe nenorociri!

- Cred şi eu, răspunse Leslie cu convingere, amintindu-şi de privirea insistentă a mexicanului.

Domnul Ramirez era evident unul dintre acei latini foarte severi în ceea ce priveşte conduita nevestelor lor, şi mult mai toleranți față de a lor.

In timp ce Mariella se îndepărtă, directorul adjunct al hotelului veni s-o întrebe pe Leslie dacă personalul putea să înceapă să pregătească sala pentru petrecerea dansantă care urma.

După ce-şi dădu acordul, verifică rapid rochiile şi costumele de baie aranjate în vestiar. Apoi traversă sala de bal care dădea spre un imens vestibul.

Copaci şi arbuşti plantați în nişte ghivece enorme îi dădeau aspectul unei sere. Printre doi arbuşti mari de yucca, îl văzu apărând pe bărbatul care, cu câteva clipe înainte, o descumpănise pe biata Mariella.

-Domnişoară Trent, aş putea să vă vorbesc o clipă?

Vorbea o engleză practic fără accent. Cu siguranță, fusese educat în cele mai bune colegii din Statele Unite şi din Europa. Față de turiştii care umblau adeseori în ținute aproape neglijente, el era de o eleganță până-n vârful unghiilor, în costumul lui alb impecabil şi cravata sobră în dungi. O privea fără să-şi ascundă admirația.

Era mai înalt decât şi-l imaginase ea adineauri văzându-l aşezat. Leslie însăşi era destul de înaltă, dar trebuia să-şi ridice capul pentru a-l privi.

De aproape, observă că ochii lui negri erau în realitate de un cafeniu foarte catifelat.

- Nu văd ce am avea de vorbit, domnule Ramirez, zise ea cu răceală, doar dacă nu cumva vreți să vă scuzați pentru că mi-ați tulburat-o pe una dintre fete.

- Nu asta a fost intenția mea, replică el pe un ton puțin ironic, fără să poți ghici dacă făcea aluzie la nişte eventuale scuze sau la faptul că o făcuse pe Mariella să-şi piardă controlul.

- Chiar cred că nu avem nimic să ne spunem, domnule Ramirez...

Leslie vru să-şi continue drumul, dar cu un gest autoritar, el o prinse de braț.

- Văd că ştiți cine sunt, domnişoară, zise el zâmbind. Asta mă face să mă simt mai în largul meu pentru a vă vorbi despre intențiile mele.

- Intențiile dumitale? repetă ea, iritată de îndrăzneala lui, eliberându-şi brațul. Dacă nu mă înşel... nu mă interesează nici una dintre propunerile dumitale.

- Aşadar, o invitație la cină o consideri ca o propunere...

- O invitație la cină?

- Chiar şi frumusețile cele mai strălucitoare trebuie să se comporte uneori ca simpli muritori, zise el, cu o uşoară ironie în glas. Ce poate fi rău

în faptul că vreau să cinez în compania dumitale?

- Mă insulți, domnule!

O uimire sinceră întunecă privirea mexicanului.

- Cum adică, te insult, domnişoară? Nu înțeleg... Cum s-ar putea simți insultată o femeie când este invitată la cină de către un bărbat galant?

Leslie se îndepărtă repede, nu înainte de a-i fi aruncat o privire furioasă şi de a-i arunca peste umăr:

- De ce nu o inviți pe doamna Ramirez?

In culmea furiei, se îndreptă spre micul magazin din hotel.

Cum îndrăznea bărbatul acesta, şi însurat pe deasupra, să considere toate femeile o pradă uşoară? Cum să nu te miri atunci că Mariella o plângea pe "biata doamnă Ramirez"! Omul acesta trebuie să fi fost întradevăr odios!

Părerea lui Leslie despre acest Diego Ramirez nu se schimbă nici a doua zi, când acesta apăru la a doua şi ultima prezentare... singur de data asta.

Sub pretextul că are o criză de ficat, Mariella se scuză că nu poate participa la prezentare. Având aceeaşi talie cu ea, Leslie trebui s-o înlocuiască pe nepusă masă şi să-i încredințeze microfonul Elenei.

Primul model, o vestă de plajă din bumbac de culoare neagră purtată neglijent peste un deux-pieces asortat extrem de îndrăzneț, provocă în sală murmure elocvente. Americanii veniți să-şi însoțească nevestele îşi ştergeau de zor frunțile. Ținuta aceasta părea făcută special pentru a pune în valoare contururile armonioase ale siluetei absolut perfecte a lui Leslie şi-i scotea în evidență blondul argintiu al părului. Meseria o obişnuise totuşi de multă vreme să defileze sub privirile admirative ale spectatorilor masculini. Dar asemeni Mariellei, ieri, fu cât pe ce să se lase impresionată

de furia care se aprinsese în ochii lui Diego Ramirez. Ai fi zis că îi aparține şi că, în acest caz, comitea o crimă cumplită îndrăznind să se arate într-o asemenea ținută.

- Este ciudat că domnul Ramirez a venit să asiste la această prezentare fără doamna, remarcă Elena aruncându-i lui Leslie o privire malițioasă, în timp ce aceasta aranja hainele după prezentare. Nu crezi că un alt motiv l-a îndemnat să vină?

- Oricare ar fi motivul, nu mă priveşte pe mine, replică sec Leslie.

Dar văzând aerul dezamăgit al Elenei, adăugă pe un ton mai blând:

- Elena, în țara mea, bărbații sunt mai discreți în felul de a-şi arăta admirația față de o femeie, mai ales când sunt însurați!

- Dar domnul Ramirez este... începu Elena o frază, cu uimire.

- Scuzați-mă, domnişoară Trent! interveni gestionara magazinului, năvălind în încăpere. Sunteți chemată la telefon din Los Angeles.

- Mulțumesc, Marta. Vin imediat.

Alungându-l cu hotărâre pe Diego Ramirez din gândurile ei, Leslie se grăbi spre telefon. Trebuie să fi fost Tim Calder, responsabilul casei "Marina" din Los Angeles, care probabil era nerăbdător să afle cum a decurs deschiderea noii filiale. Cuvintele pline de entuziasm pe care se pregătea să i le spună lui Tim îi muriră pe buze când recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului.

- Oh, Brent! Credeam că este Tim, care vrea să afle veşti de aici!

- Ești dezamăgită că îți auzi logodnicul? o ironiză interlocutorul ei invizibil.

Leslie îşi evocă imediat în minte imaginea unui tânăr frumos, cu un zâmbet cuceritor în colțul gurii.

- Nu, bineînțeles, replică ea. De fapt, chiar... m-aş bucura să fii aici, cu

mine!

- Imi place să te aud spunând asta, răspunse el cu un râs uşor satisfăcut. Aş fi încântat să pot zbura spre tine, dar afacerea aceasta Merson se dovedeşte mult mai complicată decât prevăzusem.

Brent era un tânăr avocat, cu un viitor strălucit în faţă. Afacerea la care făcea aluzie avea legătură cu dreptul comercial în care se specializase.

Leslie, care ar fi preferat să-l audă şoptindu-i cuvinte tandre, trebui să-l asculte povestindu-i în amănunt intervenția lui în fața tribunalului. Aşa că, foarte curând, atenția ei slăbi. De ce naiba îi venea mereu în minte mexicanul acela furios, care părea în stare să sară pe podium şi s-o răpească pe loc pentru a o duce în bârlogul lui ascuns în inima pădurii? Nu era nici o îndoială că strămoşii lui conchistadori ar fi făcut aşa. Dacă la celălalt capăt al firului s-ar fi aflat acest Diego Ramirez, care ar fi copleşit-o cu detalii juridice de neînțeles pentru ea, sau i-ar fi şoptit cuvinte de dragoste cu o voce tulburătoare?

- Ce... ce spuneai? întrebă deodată, Leslie revenind la realitate.

După tăcerea din aparat, înțelese că Brent îi pusese o întrebare... Da, dar care?

- N-ai ascultat un cuvânt din tot ce ți-am spus, zise el cu umor.

- Ba da, cum să nu! Doar că... am nişte zile foarte încărcate, şi... cred că mă oboseşte căldura asta...

- Aici, plouă de trei zile, răspunse Brent. Aşa că nu te plânge de căldură!

Cu o privire tristă, Leslie fixa agenda cea nouă de pe birou. Nici o întrebarea despre ce făcuse ea, cum decursese prezentarea... Nimic. Doar acest "nu te plânge de căldură!"

- Leslie?

- Da, oftă ea.

- Nu cumva, din întâmplare, eşti pe cale să te îndrăgosteşti de unul dintre acei mexicani cu ochi de jar? întrebă el pe un ton amuzat. Se spune că sunt irezistibili.

- La drept vorbind, replică ea, iritată de indiferenţa lui, este unul care a venit să se prezinte. Este frumos, bogat şi m-a invitat să cinez cu el aseară.

- Si ai acceptat? întrebă el repede.

In sfârşit, părea că totuşi îl interesează şi ceva despre ea...

- Nu. Sunt logodită cu tine, Brent, dacă îţi mai aminteşti!

- Nu ţi-aş permite să uiţi asta!

- Nici un pericol. Dar, Brent, o să hotărâm în sfârşit data aceea? De ce să mai aşteptăm? Eu aş putea să continuu să lucrez şi după căsătorie, şi...

- Soţia mea va sta acasă şi se va ocupa de soţul ei şi de copii, zise el pe un ton care nu admitea replică. Dar n-o să vorbim acum despre asta la telefon. Fără să mai pun la socoteală faptul că apelul acesta o să mă coste o avere. Voiam doar să-ţi explic de ce n-am avut timp să-ţi scriu. Lucrez zi şi noapte la acest dosar. Când crezi că te vei întoarce?

- Nu ştiu încă.

- Să mă ţii la curent.

Vocea îi deveni ceva mai tandră când continuă:

- Imi lipseşti mult, draga mea.

După ce închise, Leslie rămase încă multă vreme aşezată la birou, cufundată în gânduri. Cu un oftat adânc, se ridică în sfârşit şi traversă magazinul, pustiu acum, pe care-l încuie cu grijă.

Micul apartament confortabil pe care îl ocupa pe durata sejurului ei la Acapulco se afla la etajul patru al hotelului "Panorama" în care se afla de altfel şi magazinul cel nou.

Vederea era înspre golf. Leslie nu se sătura niciodată de priveliştea pe care i-o oferea, ziua, marea cu reflexele ei de pietre preţioase, sau noaptea, cerul catifelat presărat cu stele strălucitoare. Din balconul ei, vedea sportivii care făceau paraşutism pe deasupra valurilor înspumate.

Noaptea, auzea chitarele mexicane cântând ritmuri îndrăcite sau dansul numit Volador în care mai mulţi bărbaţi agăţaţi prin nişte corzi de un solid stâlp central se învârteau în cercuri concentrice din ce în ce mai ridicate. Din când în când, rafale de aplauze le răsplăteau isprăvile curajoase.

Dar în seara aceasta, când auzi în noapte muzica mexicană de dragoste cu acordurile ei sfâşietoare, Leslie închise nervoasă uşa de sticlă de la balcon. In mod ciudat, sunetul strident al trompetelor o făcea să se simtă stingherită. De ce această muzică populară destul de primitivă făcea să se nască în ea această impresie de singurătate melancolică? Si mai ales, de ce i-l evoca pe Diego Ramirez, acest mexican îngrozitor de arogant şi sigur pe el? N-ar fi putut să spună.

După ce aruncă o privire în frigiderul din mica ei bucătărie, se hotărî să meargă să cineze la restaurantul hotelului.

Făcu un duş rapid şi îşi puse o rochie lungă cu motive înflorate de acelaşi verde ca şi culoarea ochilor săi. Decolteul pătrat susţinut de bretelele fine îi scotea de minune în evidenţă umerii goi, frumos bronzaţi de soarele Mexicului. Se machie discret dându-şi doar o umbră verde-jad pe pleoape, o idee de ruj corai care-i sublinia buzele cărnoase şi un nor de pudră pe nasul mic şi pe fruntea-i netedă.

Apariţia ei în holul de la intrare declanşă un concert de fluierături admirative şi de remarce mai mult sau mai puţin discrete din partea câtorva turişti de diferite naţionalităţi.

Işi croi drum printre ei şi la un moment dat simţi o mână fermă prinzând-o de cot şi o voce pe care o recunoscu imediat îi şopti la ureche:

- Te aşteptam. Vrei să cinăm aici, sau preferi un loc... mai intim?

In timp ce vorbea, Diego Ramirez o conduse mai departe de admiratorii ei un pic prea insistenţi.

- Nu-ţi face griji pentru mine, domnule Ramirez, zise ea cu o privire rece, eliberându-şi braţul. Sunt absolut capabilă să mă descurc singură.

Ochii scânteietori îi priviră cu insistenţă chipul frumos bronzat de soare.

- Ai întâlnire cu cineva?

- Nu, eu... începu Leslie plecându-şi pleoapele cu gene lungi. Mă duceam să cinez la restaurantul hotelului. Sunt obişnuiţi să mă vadă singură.

- Dă-mi voie măcar să te însoţesc, spuse el oferindu-i curtenitor braţul, pe care îl acceptă după o clipă de ezitare.

- Ah, domnişoara Trent! o întâmpină şeful chelnerilor, cu faţa numai zâmbet, înainte de a-l recunoaşte cu uimire pe însoţitorul ei. Oh, bună seara domnule Ramirez! adăugă el pe un ton de profund respect.

- Ce mai faci Tomas?

- Foarte bine, mulţumesc. O să vă dau o masă bună, pentru dumneavoastră şi domnişoara Trent...

- Din păcate, eu nu pot să cinez astă-seară cu domnişoara. Am o invitaţie de la care nu mă pot sustrage, adăugă el privind-o pe Leslie cu un regret aparent sincer.

- Nici o problemă, domnule Ramirez, răspunse ea cu dezinvoltură. Oricum, mă gândeam să cinez singură.

O licărire ciudată trecu prin privirea bărbatului. Nu-i răspunse, dar

se întoarse către şeful de sală şi-i adresă repede câteva cuvinte în spaniolă.

Leslie avu impresia că îi spunea ceva despre "doamna Ramirez" şi aniversarea ei.

După ce o aşeză la o masă de unde avea o privelişte minunată spre golful luminat feeric, Tomas îi spuse că petrecerea aceasta va avea loc în sala cea mare a hotelului.

- Să ştii că stăteam foarte bine şi la masa mea obişnuită, îi spuse ea şefului de sală.

- Domnul Ramirez a insistat ca de acum înainte să vă dăm această masă, îi răspunse acesta fără să-şi poată ascunde o oarecare curiozitate. Fără îndoială, va cina adeseori cu dumneavoastră.

- Cu siguranţă nu! replică ea sec. Aş putea să văd meniul, te rog?

I se adresase cât se poate de calm, dar în sinea ei fierbea. Privindu-l cu coada ochiului pe şeful de sală dându-i ordine unuia dintre chelneri, ghici fără dificultate ce-i spuse:

- Domnişoara de la masa paisprezece este ultima cucerire a domnului Ramirez. Ai grijă cum te porţi.

Leslie ar fi renunţat cu plăcere la cină şi ar fi urcat în apartamentul ei. Dar temându-se să nu creeze cine ştie ce dificultăţi, se mulţumi să aleagă meniul cel mai simplu.

- Dar eu n-am comandat asta! exclamă ea văzându-l pe chelner că-i aduce ceremonios o sticlă de vin de o jumătate de litru, sigilată.

- Acestea sunt ordinele domnului Ramirez. Este cel mai bun vin din pivniţele noastre, domnişoară.

- Este posibil, răspunse ea repezit, dar nu-l vreau. Du-l înapoi, te rog!

Masa familiei Ramirez, la care se aflau evident membri ai înaltei societăţi mexicane, ocupa tot mijlocul sălii principale a restaurantului. Era

prezidată fireşte, de Diego Ramirez şi de soția sa. Aceasta, strălucitoare într-o rochie din dantelă de bumbac albă cu franjuri, părea fericită că se află în centrul atenției.

Când Diego ridică paharul de şampanie în cinstea ei privind-o în acelaşi timp tandru şi protector, Leslie puse pe masă şervetul din poală şi ieşi grăbită din restaurant.

Cum îndrăznea un bărbat, atât de vizibil îndrăgostit de soția sa să-i facă avansuri alteia, ca şi cum ar fi fost liber? Doar un latin putea să facă asta, să-i ceară cea mai strictă fidelitate soției sale şi, în acelaşi timp, să-şi permită multe libertăți în privința moralei conjugale!

Capitolul 2

Trecu o săptămână... o săptămână în care Leslie nu schimbă nici o vorbă cu Diego Ramirez. Si totuşi, nu trecea o zi fără să nu fie conştientă de prezența lui în preajma ei.

In timp ce se ocupa de clienți, adeseori îi recunoştea silueta înaltă în fața vitrinei. De fiecare dată când se ducea la cumpărături, era acolo, la două-trei magazine distanță. Chiar şi la biserică, unde se ducea din când în când să-şi caute liniştea şi seninătatea de pe vremea anilor de colegiu religios pe care-l urmase la Los Angeles, îl văzuse de câteva ori ceva mai departe, sprijinit de o coloană.

Avea de ce să se simtă tulburată. Ajunsese să-l caute cu privirea peste tot pe unde se ducea. Si dacă din întâmplare nu-l zărea, simțea o oarecare nelinişte, ca o impresie că-i lipseşte ceva.

"Este absolut ridicol", se mustră ea, sâmbăta următoare, când stătea întinsă pe nisipul fierbinte al plajei din fața hotelului. Doar n-o să-şi facă acum griji din cauza unui latin legat pe viață de o alta prin legăturile sacre ale căsătoriei. Chiar dacă n-ar fi fost logodită, educația ei ar fi îndepărtat-o

de o legătură cu un bărbat însurat, fie el cât de seducător. Si acest Diego Ramirez chiar era! Simpla lui vedere îi provoca lui Leslie o vâltoare de gânduri şi de senzații infinit de tulburătoare.

Urmărea indiferentă cu privirea o scenă care se derula un pic mai departe pe plajă, o scenă pe care o văzuse repetându-se de nenumărate ori de la sosirea ei la Acapulco. Un tânăr mexican în costum de baie, cu un trup suplu şi bronzat asemeni celui al războinicilor azteci, reuşise să atragă atenția unei turiste americane ceva mai în vârstă... una dintre acele nenumărate femei singure, bogate şi leneşe, care veneau pe litoralul mexican pentru a încerca să-şi înşele monotonia vieții lor respectabile.

Soarele orbitor o făcu să închidă ochii. Nu se temea de alfel de bărbați. Aceştia simțeau că nu este nici bogată, nici în căutare de aventuri şi nu-şi pierdeau timpul urmărind-o cu insistențele lor.

Din spatele pleoapelor închise, simți o umbră proiectându-i-se pe față. Deschise ochii, clipi şi, spre marea ei surprindere, întâlni privirea arzătoare a lui Diego Ramirez, îmbrăcat într-un costum de baie alb. Preț de câteva clipe, se priviră cu intensitate, ca şi cum s-ar fi văzut pentru prima oară.

- Ce faci aici? reuşi ea în sfârşit să articuleze.

- Fără îndoială, mă aflu aici pentru acelaşi motiv ca şi dumneata... ca să fac o baie. Este permis, nu-i aşa?

- N-o să mă faci să cred că n-ai o plajă privată, murmură ea ironic, redresându-se.

Diego se lăsă să cadă alături. Instinctiv, Leslie îşi scoase ochelarii de soare din sacul de plajă şi şi-i puse.

- In Mexic, nu sunt plaje private.

Mărturisesc totuşi că am o vilă la câțiva kilometri de aici, spre sud.

Slavă Domnului că turiştii sunt mult prea fascinați de Acapulco pentru

a se aventura atât de departe.

- Trebuie să fie plăcut să ai atâția bani încât să-ți poți proteja intimitatea, îl ironiză ea lăsând să-i curgă printre degete o mână de nisip.

-Banii au şi ei partea lor bună, recunoscu el. Dar aduc în acelaşi timp şi o mulțime de... responsabilități.

Ezitase să rostească ultimul cuvânt. Leslie îl privea cu oarecare uimire.

Printr-o asociație de idei, cuvântul "responsabilitate" o făcu să se gândească la soția lui, a cărei aniversare o sărbătorise cu atâta fast şi tandrețe doar cu câteva zile în urmă.

-Ai copii? întrebă ea dintr-o dată.

-Nu, din păcate. Dar fac şi ei parte din proiectele mele de viitor.

In timp ce-i contempla pe înotătorii cărora li se vedeau doar capetele pe deasupra valurilor cu reflexe argintii, Leslie zâmbi sarcastic şi spuse:

-Credeam că un latin îşi face un titlu de glorie din a avea mulți copii...

Dumnezeule! Asta chiar că nu era o conversație pe care s-o ai cu un necunoscut!

-Si să ştii, dragă domnişoară, că femeile noastre sunt absolut de acord cu asta, o asigură el amuzat, privind-o drept în ochi.

Leslie roşi uşor.

-Nu ai nici un prieten? întrebă el imediat.

-Ce vrei să spui?

- Este ciudat pentru o fată atât de frumoasă să fie singură pe plajă, fără nici un însoțitor care s-o apere de avansurile tuturor acestor bărbați dornici de aventură.

Arătă cu un gest al mâinii nu spre tinerii mexicani, ci spre turistele americane care, de la sosirea lui pe plajă, nu încetaseră să-l privească nu

doar cu insistență, dar şi cu subînțelesuri, şi care sperau evident să aibă ocazia să profite de vacanța lor la Acapulco.

- Mi se pare că am mai spus că sunt destul de mare ca să mă descurc singură în viață, zise ea pe un ton sec în timp ce își punea bluza vaporoasă de plajă. Si ca să răspund la întrebarea dumitale de adineaori, adăugă ea, da, am un prieten... Logodnicul meu se află la Los Angeles.

El scoase un fluierat sceptic.

"Hotărât lucru, îşi zise Leslie cu exasperare, bărbații aceştia sunt teribil de impertinenți! Nu ezită să-şi țină încuiate propriile neveste, dar par să resimtă ca pe un afront loialitatea celorlalte față de logodnicii sau soții lor".

-Aşadar, o să te căsătoreşti... spuse el ironic, şi nu porți inelul?

- Ba da. Numai că, nu... nu vreau să-l pierd în apă sau în nisip, atâta tot.

- Si te temi să nu-l pierzi şi atunci când lucrezi?

Leslie îi aruncă o privire iritată.

- In modă, se poartă în general doar bijuterii furnizate de o anumită firmă şi care se potrivesc cu ținutele prezentate. Si acum, domnule, te rog să mă scuzi, te voi lăsa să te bucuri de plajă.

- Oh, asta poate să mai aştepte, zise el ridicând dezinvolt din umeri.

Aşa că o conduse până la hotel.

Incercând să fie indiferentă, Leslie nu putea totuși să ignore privirile admirative pe care le aruncau femeile de toate vârstele însoțitorului său.

El îi deschise uşa hotelului, se dădu la o parte ca să o lase să intre în vestibulul răcoros şi o urmă până la lift.

-Vrei să cinezi cu mine diseară? întrebă el, sprijinit nonşalant de perete, cu prosopul de baie în jurul gâtului, în timp ce Leslie aştepta nerăbdătoare sosirea liftului. Acapulco nu este un loc potrivit pentru fete

singure...

- Prefer să cinez singură decât în compania unui bărbat cunoscut, şi căsătorit pe deasupra! De ce îți pierzi timpul cu mine? adăugă ea făcând un gest elocvent spre uşa de sticlă care dădea spre plajă. Sunt pe plajă o mulțime de femei care ar fi încântate de invitația dumitale.

- Stiu foarte bine lucrul acesta, oftă el cu un zâmbet în colțul gurii. Dar firea mea este să joc rolul vânătorului şi nu pe cel al prăzii.

Leslie se înfioră involuntar. Nu era greu să ți-l imaginezi pe acest bărbat urmându-şi victima şi înverşunându-se apoi asupra ei până când cedează.

-Nu văd nici un inconvenient, spuse ea în sfârşit pe un ton tăios, cel puțin atâta vreme cât nu mă simt vânată...

- Imi ceri prea mult, Leslie, spuse el urmărind-o cu privirea în liftul ajuns în sfârşit. Pe curând.

Timp de aproape o săptămână, ai fi zis că Diego Ramirez dispăruse complet din Acapulco. Degeaba îşi spunea Leslie că ar trebui să se simtă uşurată, prezența lui discretă îi lipsea în mod ciudat.

Vinerea următoare, fu chemată la telefonul din magazin. Auzind accentul uşor de recunoscut al lui Diego Ramirez, vocea îi deveni agresivă.

- Te rog să ai bunăvoința să nu mă mai deranjezi! şuieră ea printre dinți.

Ochii ei aruncau asemenea scântei încât Marta, uluită, preferă să dispară.

- Dacă mai insişti, domnule Ramirez, voi fi obligată să apelez la serviciile unei gărzi de corp.

Amenințarea nu păru să-l impresioneze câtuşi de puțin pe interlocutorul său.

- Sunt surprins să văd o frumusețe rece ca dumneata dând dovadă de un caracter atât de clocotitor! o ironiză el râzând uşor. Nu vreau deloc să te plictisesc. Voiam doar să-mi reînnoiesc invitația la cină.

-Asta înțeleg eu prin a deranja oamenii, domnule! protestă ea. De câte ori să-ți spun că propunerile dumitale nu mă interesează?

- Leslie, mi-ai face un mare serviciu, continuă el cu o voce convingătoare, fără să ia în seamă ultima ei frază. Trebuie să mă întâlnesc cu un om de afaceri care întâmplător îți este compatriot, împreună cu soția sa. Ar fi de preferat să fim un număr par.

-Imposibil.

-Eşti ocupată astă-seară? întrebă el repede.

- Da, răspunse ea cu o voce mieroasă. Ies împreună cu logodnicul meu.

Urmă o scurtă tăcere.

- Ințeleg, zise mexicanul. Va trebui deci să-mi găsesc o altă parteneră.

-După cum ți-am mai spus, nu cred că îți va fi prea greu! lansă ea pe un ton tăios înainte să închidă telefonul.

Preț de o clipă, fixă îngândurată aparatul, muşcându-şi nervos buzele. Diego Ramirez o scosese din sărite! Detesta să mintă. Fără să mai pună la socoteală faptul că va fi singură astă-seară, ca de obicei, în vreme ce în compania lui ar fi petrecut o seară agreabilă. Nu-ți trebuia prea multă imaginație să bănuieşti că trebuie să fi fost un cavaler de vis, frumos, inteligent şi atent!

Tocmai intrase în apartamentul ei când sună telefonul. "Dumnezeule! îşi zise ea într-o străfulgerare, probabil că este Diego, care a descoperit printr-o minune că Brent este la mai bine de o mie de kilometri de aici!" Dar recunoscând vocea de la celălalt capăt al firului, îi uită instantaneu pe

cei doi bărbaţi.

- Tată! Tu eşti? Unde eşti?

Dan Trent râse, uşor amuzat.

- Fie-ţi milă, draga mea! Pune-mi doar o întrebare o dată. Sunt aici, la Acapulco.

După cum ştii, mi-am reparat vasul din Los Angeles şi pentru probe mi-am zis că ar fi o bună ocazie să-i fac o scurtă vizită unicului meu copil.

- Cât vei rămâne aici?

- Oh, doar câteva zile! Oamenii cu care am venit ţin neapărat să ajungă cât mai repede în Mexico. Ar fi fost mai rapid cu avionul... In sfârşit... Ei spun că vor să pescuiască, chiar dacă par să nu ştie de care capăt se ţine undiţa!

- La urma urmei, n-are importanţă! exclamă fata, înebunită de bucurie să-şi audă tatăl. Când ne vedem? Sunt nerăbdătoare!

- Ascultă, trebuie să mai fac nişte cumpărături pentru vas... Vrei să ne întâlnim la hotel după aceea? Trebuie să sărbătorim cum se cuvine această întâlnire, draga mea. Iţi las mână liberă în alegerea restaurantului. Cred că le cunoşti pe cele bune, nu-i aşa?

- Putem merge la "El Mirador", răspunse vesel Leslie şi să vedem faimosul "salt al îngerilor", băieţii aceia care sar de pe stânci de la mare înălţime în apă. Este un spectacol pe care nu trebuie să-l ratezi.

- Cum vrei tu. Poţi să te ocupi de rezervări?

- Desigur, îl linişti Leslie.

După ce închise telefonul, formă numărul restaurantului şi rezervă o masă pentru ora opt şi jumătate. Vor avea timp să cineze liniştiţi înainte să asiste, de pe terasele falezei, la demonstraţiile spectaculoase ale acelor băieţi curajoşi.

Făcu un duş, apoi se îmbrăcă într-o rochie neagră gen furou, mulată, care contrasta minunat cu părul ei blond.

Cu gândul la tatăl său, se aşeză în faţa oglinzii şi-l ridică într-un coc suplu şi elegant.

De la moartea soţiei sale, Dan Trent părea să fi renunţat la tot ce contase până acum în viaţa lui: la afacerea lui de transporturi maritime, la casă, chiar şi la fiica lui. La două luni după moartea mamei sale, Leslie fusese încredinţată unui colegiu religios. Tatăl său îşi cumpărase un iaht de croazieră şi, când avea nevoie de bani, îl închiria şi îşi oferea serviciile în calitate de căpitan.

Leslie păstra o amintire fermecătoare despre vacanţele petrecute împreună cu tatăl său, ca nomazii, la bordul iahtului "Barbara", botezat cu prenumele mamei sale. Era minunat pentru ea să poată să scape, chiar şi doar câteva săptămâni, de atmosfera uneori un pic sufocantă a mănăstirii.

Câteva bătăi scurte în uşă îi treziră multe amintiri. In trecut, tatăl său o trezea din visările ei de adolescentă sentimentală aflată la bordul "Barbarei" bătând astfel.

- Tată! Cât sunt de fericită să te văd! exclamă ea râzând şi plângând în acelaşi timp, în timp ce Dan o strângea cu tandreţe în braţele-i robuste.

Abia mai târziu, când erau aşezaţi faţă-n faţă la una dintre mesele aranjate elegant, Leslie îşi luă răgazul să studieze chipul tatălui său. Avea mereu aceeaşi privire uimitor de albastră şi acelaşi ten bronzat. Dar ridurile îi erau mai adânci, trăsăturile ceva mai obosite ca de obicei. Totuşi, părul lui des de culoare castanie abia dacă avea câteva fire argintii pe la tâmple. Rămăsese acelaşi bărbat frumos şi puternic. Remarcând privirile îngândurate şi interesate ale unor femei, Leslie se întrebă o dată în plus de ce nu se recăsătorise niciodată.

Si totuşi, întotdeauna se aflaseră femei în preajma lui, în general femei brunete şi foarte frumoase. Dar nici una dintre ele nu avea eleganța mamei sale, cu tenul ei de porțelan şi cu părul blond ca spicul grâului. Niciodată nu putuse s-o înlocuiască nimeni.

- Nu te întoarce, draga mea, zise Dan Trent zâmbind. La o masă mai îndepărtată, se află un bărbat care mă fulgeră cu privirea. Mi se pare a fi mexican. Cunoşti pe cineva de pe aici?

Chiar fără să privească înapoi, Leslie îşi dădu seama că este vorba despre Diego Ramirez. De ce trebuia ca diavolul acesta de om să apară peste tot pe unde se afla şi ea? Mai ales astă-seară, când ar fi trebuit, după cum îl mințise, să cineze cu logodnicul ei!

- Il cunosc foarte puțin, răspunse ea sec.

Este unul dintre acei latini care cred că le este permis totul. M-a invitat de mai multe ori la cină, fără ştirea soției sale, bineînțeles!

- Este căsătorit? exclamă Dan cu stupefacție. Cu bruneta aceea frumoasă de lângă el? Dar atunci, de ce naiba mă priveşte astfel?

Leslie ridică din umeri.

- Nu-l băga în seamă, te rog. Spaniolii ăştia se comportă într-un mod foarte nechibzuit.

- Dacă îşi închipuie că o poate trata pe fiica mea astfel... începu Dan pe un ton agresiv.

- Mă descurc foarte bine, te asigur. Nu-ți face griji! Si apoi, ştii că sunt logodită...

- Da, nu uit asta, zise el privind îngândurat spre mâna fiicei sale pe care străluceau două mici rubine înconjurate de diamante.

Chiar de la prima lor întâlnire, fusese evident că Dan şi Brent nu se vor simpatiza niciodată. Tânărul avocat conformist, cu viața atât de bine

organizată, fusese îngrozit de viața nomadă şi mai degrabă boemă pe care o ducea viitorul lui socru. Acesta îşi dăduse seama de asta şi suferise mult. Dar respectase totuşi alegerea fiicei sale.

- Am să lipsesc o clipă, îi spuse Leslie tatălui său aplecându-se spre el. Dacă vrei, căutăm după aceea un loc bine plasat de unde să-i vedem pe plonjori.

- De acord, fetițo, spuse el cu un zâmbet cald.

"Este la fel de seducător, îşi zise ea trecând printre mese, păcat că nu s-a recăsătorit. Viața solitară pe care o duce în cea mai mare parte a timpului probabil că-l apasă. Merita ceva mai bun".

După ce se împrospătă un pic, ieşi în vestibul cu capul plecat, străduindu-se să-şi închidă poşeta. Nu văzu silueta înaltă îmbrăcată în negru care apăru după o enormă plantă verde şi de care se izbi violent.

- Dumneata! exclamă ea recunoscându-l pe implacabilul Diego Ramirez. De unde ai apărut?

- Te pândeam. Vreau să-ți vorbesc, răspunse mexicanul cu o furie abia stăpânită.

-Ah, da? Ei bine, ce ai să-mi spui? Si te rog să fii scurt. N-aş vrea să-l fac să aştepte pe.... însoțitorul meu.

- Despre el vreau să-ți vorbesc! zise el cu vehemență ignorând privirile curioase ale celor din jur. Este prea btărân pentru dumneata!

- Cine este prea bătrân? Vrei să spui...?

- Logodnicul tău, bineînțeles, răspunse el cu asprime. Ar putea să-ți fie tată!

Leslie îşi stăpâni cu greu dorința nebună de a izbucni în râs. Diego îl credea pe Dan logodnicul ei. Aşadar, de aceea îi aruncase priviri ucigătoare adineaori...

- Dar este... începu ea cu o voce şovăitoare, după care se întrerupse.

In fond, dispreţul acesta al lui Diego Ramirez era o şansă nesperată.

- Este... este foarte tânăr sufleteşte, să ştii...

- Nu mai spune! făcu Diego Ramirez cu un dispreţ absolut. Este mult mai bătrân ca dumneata, şi vrei să te legi de el pe viaţă?

Aruncă o privire scurtă spre turiştii care treceau prin vestibul, o prinse de mână şi o trase după nişte plante verzi.

- Ce poate el să te înveţe despre dragoste, despre pasiune? reluă el cu înflăcărare. Te-a sărutat vreodată aşa?

Brusc, o trase spre el şi o strânse gata s-o sufoce, sărutând-o cu înflăcărare şi cu o pasiune care o lăsă clătinându-se.

- Dă-mi drumul! îl imploră ea, ameţită.

- Simt că nu te-a sărutat niciodată aşa cum ai fi meritat!

- Si dumneata, domnule, de când nu ţi-ai mai sărutat soţia astfel? îi aruncă ea cu furie, eliberându-se din braţele lui.

Când reveni la masa la care o aştepta tatăl său, avea chipul încă tulburat şi picioarele îi tremurau.

- Ah, iată-te! Ia loc şi mai bea puţină cafea. Mai avem timp până la spectacol.

- Ei bine, eu.... începu Leslie cu o voce întretăiată, văzându-l îngrozită pe Diego Ramirez apropiindu-se de masa lor.

Incă zguduită de această întâmplare, se lăsă să cadă pe scaun. Trecând prin dreptul ei, el încetini vizibil, o privi cu intensitate şi îşi continuă drumul.

Dan îşi privea fiica, perplex. Ai fi zis că bănuia scena care se petrecuse la câţiva metri de el.

- Nu-i acesta admiratorul tău? o întrebă el pe un ton ironic, fără să

poată să-şi ascundă pe deplin o oarecare plictiseală, absolut neobişnuită la acest om de obicei atât de dinamic.

- Poftim? Ah! Da...

- Dacă Brent te-ar privi cu a suta parte din pasiunea pe care am citit-o în ochii acestui bărbat, aş fi fericit pentru tine, reluă Dan privind îngândurat spre capătul aprins al ţigării lui.

Urmară câteva clipe de tăcere.

- Brent mă iubeşte, tată, îi replică Leslie. Si vrea să ne căsătorim. Nu este de-ajuns?

- Se poate spune şi aşa... zise el atingându-i afectuos mâna. Dar, draga mea, adăugă el aplecându-se cu gravitate spre ea, să nu confuzi niciodată siguranța pe care ți-o oferă un bărbat cu dragostea şi pasiunea, de fapt, ceea ce contribuie hotărâtor la reuşita unei căsnicii. Brent este un băiat drăguț. N-o să te bată vreodată şi va fi un soț bun. Vei avea o viață agreabilă, o căsuță frumoasă, cu grădină. Veți avea doi copii, ca toată lumea. Dar... nu ştiu cum să-ți explic. Va fi cu totul altceva decât ceea ce eu şi mama ta am avut parte....

- Stiu, spuse Leslie cu o voce înecată dintr-o dată în lacrimi. Ați fost un cuplu excepțional, cum întâlneşti rareori. Ce vrei? Va trebui să mă mulțumesc cu mai puțin...

- Poate că ai dreptate... Haide să vedem spectacolul.

Bucuroasă de această diversiune, Leslie îşi urmă tatăl în afara restaurantului. Nu putu totuşi să reziste ispitei de a arunca o privire spre masa lui Diego Ramirez, la care se mai afla o pereche mai în vârstă şi o brunetă încântătoare. Pe buzele ei flutură un zâmbet dispreţuitor. Cum era de aşteptat, lui Diego nu-i fusese greu să-şi găsească o parteneră pentru această seară. Cu un gest reflex, îşi ridică mâna ca să-şi aranjeze părul şi

văzu privirea lui Diego ațintită cu ură pe inelul ei de logodnă.

Se grăbi să-l ajungă din urmă pe tatăl său şi zâmbetul cald al acestuia îi alină inima ca un balsam.

Atenția le fu atrasă foarte repede de faleza care începea să se lumineze progresiv şi părea de o înălțime amețitoare. Un tânăr înotător a cărui piele bronzată strălucea în lumina proiectoarelor, stătea în echilibru pe un colț de stâncă. Cu capul plecat, părea să privească atent apa învolburată de sub el.

Leslie admirase de multe ori acest spectacol care îți tăia răsuflarea, şi se grăbi să-i explice tatălui său aspectul tehnic al săriturii.

- Trebuie să-şi cronometreze cu grijă saltul.

In mod normal, adâncimea apei aici abia dacă depăşeşte doi metri şi jumătate. Ei aşteaptă până când un val mai mare o face să ajungă la aproape patru metri. Este adâncimea minimă necesară.

- Vreau să cred că aşa va fi, răspunse Dan observându-l pe tânărul pregătit să sară. Fără să mai punem la socoteală faptul că trebuie să-şi ia un elan formidabil pentru a evita să se zdrobească de baza falezei.

- Bineînțeles. Oh, priveşte! Sare!

Tânărul ridicase brațele. Asistența îşi ținu răsuflarea văzând corpul suplu luându-şi elan şi planând, cu brațele întinse lateral, asemeni unei păsări grațioase, înainte de a plonja ca o săgeată în apa verzuie şi făcând foarte puțină spumă. După câteva secunde, îi văzură capul şi umerii reapărând la suprafață. Leslie se întoarse spre tatăl său, care o strângea de mână şi-i zâmbea plin de tandrețe.

- Este într-adevăr impresionant! murmură Dan.

- Stai să-i vezi şi pe ceilalți, care vor sări chiar din vârful falezei! Fac un salt de peste patruzeci de metri. Eu i-am văzut de multe ori şi mă sperie

şi acum la fel.

-Mă întreb dacă inima mea va suporta o asemenea emoție, şopti Dan zâmbind chipului însuflețit acum al fiicei sale, care îi amintea modul cumplit în care pierise soția lui.

- Trebuie neapărat, zise aceasta privind marea de oameni care-i înconjura. De altfel, ne-ar fi greu să... Restul frazei îi încremeni pe buze. Tocmai întâlnise privirea lui Diego Ramirez scânteind de o ciudată emoție. Părea că nu are ochi decât pentru ea.

Surprins de tăcerea bruscă a fiicei sale, Dan îi urmări privirea.

- Leslie, spuse el cu blândețe.

- Poftim?

Fata clipi des, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

- Oh, priveşte, tată, spuse ea revenindu-şi cu mare greutate, spectacolul continuă.

Dan îşi întoarse privirea ciudat de îngândurată spre vârful falezei, unde un tânăr clădit ca un atlet stătea nemişcat, atent la valurile care veneau să se spargă la patruzeci de metri sub el.

Văzând trupul bronzat plin de grație despicând enormul val verde, toată asistența, încordată la maximum, oftă uşurată. Leslie se întrebă ce simțeau oare aceşti atleți în clipa când se aruncau în gol, poate pentru totdeauna...

Işi ridică privirea îngândurată şi, pentru o secundă, întâlni privirea intensă a lui Diego. Ai fi zis că nu o pierduse din ochi nici o clipă pe tot timpul spectacolului şi că-i citea gândurile. Totul dură o fracțiune de secundă. Apoi se ridică pentru a-i lăsa pe ceilalți spectatori să treacă, după care plecă şi ea cu tatăl său de la "El Mirador".

- Pe mâine seară, fata mea, zise Dan zâmbind, ciudat de obosit. Vrei să vii să cinezi cu mine, la bord?

- Cu plăcere!

- Mă tem că nu-ți pot oferi un festin. Deocamdată, sunt mai degrabă... în fine...

- Am înțeles, zâmbi Leslie. Voi aduce eu tot ce trebuie, nu-ți face griji şi îți voi pregăti o cină pe cinste.

- Pe la ora şase, îți convine?

- Perfect, spuse Leslie ridicându-se pe vârfuri ca să-şi sărute tatăl.

Ajunsă în apartamentul ei, începu să se plimbe în sus şi-n jos prin salon, încruntată, cu inima strânsă de o uşoară nelinişte. Ce se petrecuse astă-seară între ea şi tatăl său? Ai fi zis că veselia aparentă a lui Dan ascundea o vagă îngrijorare....

Capitolul 3

"Cu siguranţă, aceşti mexicani sunt cei mai răi şoferi din lume!" îşi repetă Leslie a doua zi după-amiază în timp ce conducea maşina închiriată de-a lungul coastei, pe Miguel Aleman, frumosul bulevard care se întindea prin faţa mulţimii de hoteluri uriaşe ce dominau golful. In cursul unui cocteil la care participase, un om de afaceri local îi explicase că aici bărbaţii erau atotputernici.

- La noi, în orice împrejurare, ei trebuie să domine, îi explicase el. Fie că o fac pentru cucerirea unei femei, fie pentru a mai câştiga câţiva metri pe autostradă, se cred obligaţi să facă şi imposibilul pentru a-şi afirma autoritatea. Femeile trebuie să se supună.

Cuvintele acestea îi veniră în minte în timp ce încerca zadarnic să schimbe banda de mers pentru a putea ajunge în portul de agrement.

Observă deodată un culoar pe care i-l lăsase un şofer de taxi care îi arunca priviri admirative şi se strecură imediat pe el. Câteva minute mai târziu, îşi parca maşina în faţa iahtului.

Scoase din maşină o pungă cu provizii care conţinea tot ce-i trebuia pentru a pregăti o masă tipic americană aşa cum îi plăcea tatălui ei, şi începu să meargă pe chei până la locul în care era acostat "Barbara". La vederea acestuia, simţi un nod în gât. Cu siguranţă, acest iaht nu era nici cel mai modern, nici cel mai strălucitor din golf, dar construcţia lui robustă îi readuse în minte lui Leslie cele mai frumoase amintiri.

Urcă pe puntea din spate. Nimeni.

- Tată! strigă ea apropiindu-se de scara care ducea spre bucătărie şi spre salon. Tată, am venit!

Nimic. Doar tăcere. Coborî cu precauţie scara îngustă. Minuscula bucătărie era goală. De asemenea şi salonul, cu masa lui lungă centrală

şi canapeaua tapisată în culori vesele.

Preţ de câteva minute, Leslie se sprijini îngândurată de unul din pereţii lambrisaţi. Regăsea cu emoţie mirosul familiar al vasului amestecat cu cel al ţigărilor tatălui său. Cât de mult regretase că nu putuse să fie ca el, un hoinar al mărilor! Dar Dan se supusese cerinţelor călugăriţelor grijulii cu viitorul fiicei sale, pe care simpla posibilitate ca această orfană să străbată lumea pe un vas, în compania unui tată nepăsător, le îngrozise.

In felul acesta fusese crescută de călugăriţe, care se consacrau doar educaţiei tinerelor lor eleve. Aceste femei devotate erau complet detaşate de plăcerile lumeşti şi nu le preocupau legăturile cu exteriorul mănăstirii. Singura care o făcuse într-o oarecare măsură fusese draga de Camelita, măicuţa cu chip angelic, profesoara ei de limba spaniolă, care-i vorbise lui Leslie despre destinul ei de femeie. Acest lucru se petrecuse într-o zi când, într-un elan de exaltare, adolescenta îi mărturisise dorinţa ei de a se călugări.

- Nu, Leslie, îi răspunsese cu blândeţe maica; într-o zi, în viaţa ta va apărea un bărbat. Un om a cărui simplă prezenţă te va copleşi. Un bărbat care-ţi va dărui copii şi care vor fi bucuria amândurora. La urma urmei, adăugase ea râzând, asminteşte-ţi ce scrie în Geneză: "Creşteţi şi vă înmulţiţi..." Dacă toată lumea ar urma exemplul nostru... Nu, copila mea, cred sincer că aceasta ar fi o greşeală.

Leslie uită repede de această efemeră dorinţă. Dar cuvintele maicii Carmelita îi rămăseseră întipărite în memorie. Când îl întâlnise pe Brent Corbett, crezuse că era bărbatul vieţii ei. Drept şi cinstit, mai avea în faţa ei o calitate suplimentară: aceea de a nu-i cere să consume legătura lor înainte de căsătorie...

Auzind paşi pe punte, Leslie tresări şi se repezi spre scară.

- Tată! Unde ai fost? Sper că nu ai fost la cumpărături pentru cină, eu ți-am...

Se întrerupse brusc văzând că, în locul tatălui său, apare silueta înaltă şi suplă a lui Diego Ramirez, îmbrăcat foarte şic în pantalonul de un alb imaculat, blazerul de culoare închisă, o eşarfă de mătase înnodată neglijent pe sub gulerul cămăşii şi cu pantofii negri strălucitori.

- Ce cauți aici? îl întrebă ea pe un ton glacial. Incepi să mă agasezi urmărindu-mă peste tot, domnule Ramirez! Tata va veni dintr-o clipă în alta, aşa că te sfătuiesc s-o ştergi cât mai repede de aici!

- Pot să cobor? întrebă politicos mexicanul, neluându-i în seamă protestele.

- Tata nu va întârzia să apară, repetă ea când el ajunse jos. Nu va fi mulțumit să te vadă pe vasul lui. Te previn!

Deloc speriat de această amenințare, Diego se îndreptă liniştit spre salon.

- Ar trebui să iei loc, Leslie. Vreau să-ți spun ceva important.

- Chiar aşa! Ei bine, fă-o repede! îi ceru ea pe un ton imperativ. Trebuie să pregătesc cina.

El dădu din cap cu o asemenea expresie de regret, încât Leslie se simți imediat cuprinsă de o nelinişte inexplicabilă.

- Mă tem că tatăl tău nu va veni astăzi la cină, zise el încet, cufundându-şi privirea în ochii ei verzi, speriați dintr-o dată.

- De ce?

- Din păcate, tatăl tău a fost reținut de poliție.

- De po..., imposibil, murmură ea simțindu-şi inima cum începe să bată aiurea.

- Mă aflu pe chei de mai mult timp, reluă mexicanul cu o voce

neutră, şi am remarcat agitația de pe acest vas. L-am recunoscut pe bărbatul pe care-l ducea poliția, era cel care te-a însoțit la "El Mirador"... cel pe care l-am crezut a fi logodnicul tău...

Leslie nici nu mai auzi ultima frază.

- Dar de ce poliția l-ar fi arestat pe tata? întrebă ea, agitată. Nu a făcut nimic ilegal în viața lui! Trebuie să fie o eroare monumentală... Trebuie să mă duc să văd.... şi să le spun că...

Cu un gest, Diego o calmă.

- Poate mai târziu. Am aflat de la polițiştii veniți să-l aresteze că tatăl tău este implicat într-o afacere de contrabandă cu droguri. In Mexic, acesta este un delict de o gravitate excepțională.

- Contrabandă cu droguri? repetă Leslie, uluită. Tata? Este imposibil, auzi? Imposibil!

- Ia loc, o invită Diego.

Fata mai degrabă se prăbuşi pe canapea decât să se aşeze. Diego rămase în picioare, sprijinit de masă.

- Trebuie să-ți dai seama că asupra tatălui tău planează o gravă acuzație. După probele descoperite pe vas, ar putea să stea în închisoare un timp nedefinit, chiar înainte să înceapă procesul.

- Proces? murmură Leslie, cu capul între mâini. Nu, nu pot să cred aşa ceva...

- Si totuşi, acestea sunt faptele.

Am fost la comisariat şi am putut sta de vorbă câteva clipe cu tatăl dumitale. Oamenii care au închiriat vasul său s-au întors azi-dimineață devreme, mi-a povestit el şi au plecat imediat, spunându-i că vor fi aici diseară. Aveau de gând să pornească la drum mâine dimineață în zori.

- Oamenii aceia... dar ei sunt vinovați! strigă Leslie sărind în picioare. Tata mi-a spus că au închiriat vasul cu aşa-zisă intenție de a

pescui, dar că nu se pricepeau deloc la asta. Mă duc să spun poliţiei...

Vru să se repeadă spre culoar, dar Diego o opri.

- Nu fi ridicolă! îi spuse el reţinând-o de umeri. Iţi imaginezi că o vor asculta o clipă pe fiica lui?

- Dar trebuie să fac ceva cu orice preţ! gemu ea, disperată.

- Nu poţi să faci nimic, Leslie, îi spuse el încet, în orice caz, nu pe lângă autorităţi...

- Atunci, pe lângă cine să intervin? întrebă ea, cuprinsă dintr-o dată de o suferinţă cumplită. Există la Acapulco un consulat al Statelor Unite?

- Nu. Consulatul se află în Ciudad de Mexico. Dar, în asemenea afaceri, consulul este neputincios.

- Se pare totuşi că gândeşti că ar exista o soluţie. Te rog, spune-mi ce să fac?

Preţ de câteva clipe, el privi fix în ochii verzi ai fetei înainte să-şi plece pleoapele.

- Eu am o oarecare influenţă în unele medii, zise el cu o voce scăzută şi uşor răguşită.

- Poţi aşadar să faci ceva ca să-l ajuţi pe tata? întrebă ea plină de speranţă, făcând un pas spre el.

In clipa aceea, el o privi intens şi fata tresări în faţa ochilor lui întunecaţi.

- Ar avea mai multă greutate intervenţia mea dacă...

Urmă o tăcere prelungă. Cu inima bătându-i nebuneşte, Leslie îi privea cu speranţă buzele.

- ... dacă ai fi soţia mea, încheie el în sfârşit.

Buimăcită, Leslie încremeni, remarcând, în ciuda şocului prin care trecea, expresia imperativă cu trăsături accentuate, cu genele lungi şi

negre şi cu o cută în colţul gurii, care părea să ascundă o oarecare cruzime.

- Soţia....? repetă ea într-o şoaptă abia auzită. Dar eşti deja căsătorit!

El scutură iritat din cap.

-Nu. N-am fost căsătorit niciodată. Cea pe care o crezi soţia mea este de fapt văduva fratelui meu mai mic, Jaime, care a murit anul trecut într-o cursă de bărci cu motor.

- Dar m-ai lăsat să cred că... presupuneam că...

Se întrerupse brusc. Totul i se învârtea în cap.

- Da, recunosc că te-am lăsat să crezi că îmi este soţie. La început, nu asta a fost intenţia mea. Dar când, la prezentarea de modă, ţi-ai imaginat că ea, Consuelo, este soţia mea, nu te-am contrazis.

Voiam să ştiu dacă poţi rezista mult timp avansurilor unui bărbat pe care-l credeai căsătorit.

Expresia i se mai îmblânzise puţin.

- Recunosc că ai fost intransigentă.

Incă tulburată de situaţia dramatică a tatălui său, lui Leslie îi era greu să recepţioneze această nouă dezvăluire.

- Tot nu înţeleg. A fost cumva un test? Asta vrei să spui?

- Intr-un anume fel, da, mărturisi Diego.

Scoase din buzunar o mică tabacheră şi extrase o ţigară pe care o apropie apoi încet de o brichetă valoroasă din aur. Leslie, cu genunchii tremurând, se lăsă din nou să cadă pe banchetă.

- Pentru mine, este foarte important ca, în această privinţă, soţia mea să fie deasupra oricărei bănuieli, reluă Diego privind prin hublou.

Hipnotizată de acest individ atât de orgolios, Leslie îl privi o clipă fără să rostească un cuvânt.

- Eşti complet nebun! exclamă ea, revenindu-şi dintr-o dată. Chiar dacă aş vrea să mă căsătoresc cu tine - ceea ce nu este cazul - se pare că uiţi faptul că sunt logodită şi că mă voi căsători de îndată ce mă voi întoarce în Los Angeles.

- Il iubeşti pe bărbatul acela? întrebă Diego, scrutându-i chipul frumos îmbujorat de indignare.

- Evident! răspunse ea ridicându-se ca să-l înfrunte, cu ochii aruncând fulgere de furie. M-aş căsători cu el dacă n-ar fi aşa?

- Niciodată nu se ştie ce anume le împinge pe femei să se căsătorească... banii, nevoia de siguranţă, uneori dragostea. Logodnicul tău este bogat?

- Nu, răspunse sec Leslie.

Este un tânăr avocat încă începător, aşa că poţi să elimini primele două motive.

- Atunci, cel de-al treilea trebuie să fie cel bun... Dar poate fi şi nevoia de siguranţă... Iţi oferă aşa ceva? O casă într-un cartier ca lumea, unu sau doi copii bine planificaţi, serile de sâmbătă la club?

- Ce poţi să reproşezi unui astfel de mod de viaţă? La urma urmei, este acela al unor oameni de la noi! Si nu-mi este ruşine să fac parte dintre ei. Evident, adăugă ea pe un ton sarcastic, nu toată lumea îşi poate oferi luxul unei proprietăţi în cea mai celebră staţiune de pe coastă şi, fără îndoială, a unui palat în capitală!

Diego trase un fum din ţigară.

- Nu este nimic rău în asta, replică el liniştit, din moment ce femeia îl iubeşte cu pasiune pe cel care-i oferă toate aceste avantaje...

- Dar de ce discutăm asemenea absurdităţi în timp ce tatăl meu zace într-una din sinistrele voastre închisori? îl întrerupse Leslie. Nebunia ta este contagioasă...

- Eu nu sunt nebun, ci doar oportunist, răspunse Diego stingându-şi ţigara într-o scrumieră. Recunosc că închisorile noastre lasă mult de dorit, mai ales când eşti acuzat de trafic de droguri. Dar nu se poate spune că tatăl tău va fi maltratat. Am putut să aranjez să
i se aducă o mâncare decentă şi să aibă o celulă mai confortabilă.

-Mulţumesc, spuse ea cu o voce gâtuită. Cu bani poţi face orice, nu-i aşa?

- In cazul de faţă, nu chiar orice...

Ezită o fracţiune de secundă înainte să continue:

- Funcţionarii cu care am avut de-a face s-ar arăta mult mai sensibili la înrudirea mea cu tatăl tău decât la bani...

- La înrudirea? Dar... doar nu le-ai spus că eşti... că eşti...

- Le-am spus că în curând vei deveni soţia mea, o anunţă el privind-o cu îndrăzneală, şi că nu mi-ar plăcea deloc ca viitorul meu socru să fie tratat ca un criminal ordinar.

- Cum ai îndrăznit? murmură Leslie pălind de furie.

- Ai vreo obiecţiune ca tatăl tău să fie bine tratat?

- Nu, dar mă refer la faptul că a trebuit să minţi pentru asta, zise ea tulburată, frângându-şi mâinile. Ce i-ai povestit tatălui meu?

- Adevărul. I-am vorbit despre dorinţa mea de a mă căsători cu tine... fără îndoială mai repede decât am fi prevăzut, date fiind circumstanţele...

Diego făcu un pas înainte şi o prinse de braţ.

- Nu-ţi ascund faptul că aş fi preferat să am mai mult timp ca să-ţi fac curte, querida, zise el pe un ton grav, dar...

- Iţi interzic să-mi spui aşa! exclamă ea eliberându-se printr-o mişcare bruscă. Nu sunt "querida" ta şi nu voi fi niciodată!

- Bine, spuse Diego îndepărtându-se imediat.

Zăbovi un pic la baza scării şi se întoarse. Privirea lui exprima cea mai profundă ironie.

- Dacă te răzgândeşti, señorita, poţi să telefonezi oricând la vila Jacintha. Aşa se cheamă locuinţa mea.

Scoase un carneţel din buzunar şi scrise la repezeală câteva cifre înainte de a rupe foaia şi de a i-o da.

- Numărul nu este trecut în cartea de telefon. Să nu-l pierzi. Adios.

Leslie strângea bileţelul între degetele inerte în timp ce-l privea pe Diego urcând pe punte. După plecarea lui, se simţi complet descumpănită. Se întoarse în salon şi se prăbuşi într-un fotoliu, cu ochii aţintiţi pe numărul de telefon care i se întipări instantaneu în minte. Trebuia totuşi să existe un mijloc de a-l elibera pe tatăl ei fără să fie obligată să se mărite cu acest mexican diabolic.

- Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, señorita?

Meseria o obişnuise pe Leslie cu mărturiile de admiraţie ale bărbaţilor, dar cu toate acestea tresări sub privirea insistentă a funcţionarului care se plimba prin faţa comisariatului cu un chiştoc în colţul gurii.

-Aş... aş dori să-l văd pe tatăl meu, Dan Trent.

- Sunteţi americană? întrebă poliţistul curios, dezbrăcând-o cu privirea.

- Spune-mi doar unde-l pot găsi pe şeful dumitale, zise ea pe un ton rece.

- Poate că este ocupat, răspunse rar omul, pe un ton plin de subînţelesuri neplăcute.

Exasperată, Leslie trecu prin faţa lui fără să mai insiste şi intră în hol. In dreapta sa, zări printr-o uşă deschisă un bărbat gras în uniformă aşezat la un birou cu o sticlă de coca-cola pe jumătate goală pusă la

îndemână.

La vederea acestei blonde necunoscute, ofițerul se ridică de pe scaun cu o vioiciune surprinzătoare pentru corpolența lui.

-Vă pot ajuta cu ceva, senorita?

-Aş dori să-l văd pe tatăl meu, Daniel Trent.

A fost adus aici în după-amiaza aceasta.

- Dar nu este ora de vizită, señorita, zise omul încruntându-se. Reveniți mâine...

Fata îşi ridică o mână obosită pentru a-şi da părul pe spate. Observă că expresia polițistului se transformă instantaneu.

-Ați spus domnul Trent? Păi atunci... dumneavoastră sunteți...

- Fiica lui, încheie sec Leslie.

- Aşadar, logodnica domnului Ramirez, adăugă polițistul cu slugărnicie, ațintindu-şi ochii pe inelul care împodobea degetul vizitatoarei... inelul lui Brent.

O licărire de surprindere trecu prin ochii mici şi apropiați ai polițistului. I se părea surprinzător faptul că bogatul său compatriot pusese o bijuterie atât de derizorie pe degetul logodnicei sale.

Il urmă pe polițist de-a lungul unui imens coridor spre care se deschideau uşi negre şi grele. In ultima uşă de pe stângă introduse o cheie şi o răsuci zgomotos.

- Mulțumesc señor, murmură Leslie intrând într-o încăpere cu pereții murdari.

Tot mobilierul era reprezentat de un simplu pat de campanie, un raft de lemn alb, o masă şi un scaun şchiop pe care şedea Dan Trent.

- Leslie, fetița mea! exclamă acesta ridicându-se brusc.

Ea alergă spre el şi i se agăță de gât.

- Tată! Oh, tată! şopti ea cu o voce întretăiată de suspine,

încleştându-şi degetele de umerii lui musculoşi de sub tricoul bleumarin.

- Nu... nu voiam să vii aici, spuse el cu o voce emoţionată. Ramirez nu este cu tine?

- El? Oh nu. Nici nu ştie că sunt aici...

- Mă îndoiesc că te-a lăsat să vii singură într-un asemenea loc, zise Dan încruntându-se. Stai pe scaun, fetiţa mea. Eu o să mă aşez pe pat.

Văzând privirea scârbită pe care fiica sa o arunca noului său domiciliu, el zâmbi cu ironie tristă.

- Cred că nu ţi se pare prea luxos, draga mea, dar vreau să ştii că este de o mie de ori mai bine decât în celula în care mă aruncaseră la venire.

- Dar n-ar trebui să fii aici! izbucni ea, cuprinsă de o furie cumplită la gândul că tatăl său, obişnuit să respire aerul sărat al mării, se afla închis în această celulă rău mirositoare.

- Stiu draga mea, ştiu, spuse el pe un ton liniştitor. Si eu am avut mai devreme această impresie atroce. Si apoi, când am văzut cum sunt trataţi ceilalţi deţinuţi...

Se întrerupse pentru a se apleca în faţă, cu coatele pe genunchi.

- M-ai crede dacă ţi-aş spune că americanii şi alţi străini sunt încarceraţi aici de luni de zile, chiar de ani, fără ca măcar să fie judecaţi? Nici familiile lor, nici avocaţii, nu pot face nimic pentru ei.

- Dar poate că aceştia sunt vinovaţi cu adevărat! exclamă Leslie. Nu este cazul tău! Trebuie să existe un mijloc de a-i convinge de nevinovăţia ta.

- Biata mea fetiţă, în ţara asta, totul este o chestiune de relaţii, oftă Dan plimbându-se nervos prin încăpere. Si apoi, încă n-au pus mâna pe cei doi indivizi care au închiriat "Barbara".

- Dar când îi vor găsi, te vor disculpa imediat, cu siguranță.

Dan scutură din cap.

- Ar fi prea frumos! După puținul pe care îl știu despre băieții aceștia, fără îndoială că n-ar ezita nici o clipă să facă orice numai ca să scape de afacerea aceasta. Lucrurile trebuie privite în față, Leslie... Probabil vor spune că am fost complicele lor.

- Dar nu este adevărat.

Cu un oftat profund, Dan se reașeză pe pat, ale cărui arcuri scârțâiră.

- Știm amândoi asta. Dar cum am putea să convingem pe cineva?

- Ii voi spune lui Brent să vină aici, zise ea crispându-și mâinile pe poșetă. El va ști ce trebuie făcut.

- Crezi?

Privirea sceptică a lui Dan o întâlni pe cea a fiicei sale. Leslie își plecă ochii. Știa ce crede tatăl său despre Brent. Acesta fusese șocat de viața prea liberă pe care o ducea Dan. Cum puteai să speri să vezi un om atât de meticulos lansându-se într-un asemenea proces? Numai la gândul de a-i explica această situație lui Brent, Leslie se simțea deja descurajată.

- Ascultă, spuse ea cu o voce nesigură, poate că ar putea cel puțin să ne recomande pe vreunul dintre colegii săi. La urma urmei, este specializat în drept comercial, așa că...

- Tu n-ai înțeles ce ți-am spus? o întrerupse Dan cu o asprime neobișnuită din partea lui. Un avocat american nu are nici o șansă aici. Justiția trebuie să-și urmeze cursul.

- Dar trebuie făcut ceva! murmură Leslie, cu o voce gâtuită de plâns.

- Nu există nimeni altul decât Diego Ramirez care mă poate scoate

din această încurcătură, afirmă Dan cu convingere. Are totul de partea lui: autoritate, credit, relații și, încheie el privindu-și fiica în ochi, vrea să se însoare cu tine.

-Ah, ți-a vorbit despre asta...? șopti ea.

- A fost foarte clar... Dar, draga mea, de ce nu mi-ai spus că lucrurile între voi sunt atât de avansate? Aseară, la "El Mirador", chiar m-ai lăsat să cred că este căsătorit...

- Ei bine, păi... începu Leslie, căutând cu febrilitate în minte o soluție la această nouă problemă.

Va fi dificil să-și convingă tatăl că acceptase să se căsătorească cu Diego abia astăzi, după ce până ieri crezuse că este însurat. Nu, nu era de făcut decât un singur lucru. Pentru că, acum își dădea seama, mexicanul era singurul în măsură să intervină pentru eliberarea tatălui său.

-La drept vorbind, îmi pare rău că afli de hotărârea mea înainte să fi rupt logodna cu Brent, mărturisi ea, cu o timiditate ce i se păru culmea ipocriziei.

- Slavă Domnului! Dan păru să creadă această declarație la modul cel mai serios.

- Nici nu-ți imaginezi cât sunt de fericit pentru tine, fetița mea, zise el aplecându-se pentru a-i strânge afectuos mâna. Aseară, când l-am văzut pe acest Ramirez, am simțit că este bărbatul vieții tale, mult mai mult decât Brent, ți-o spun foarte sincer. Este evident că Diego te iubește. Există priviri care nu se înșală, să știi, și...

Se întrerupse brusc, pentru a-și trece mâna prin păr.

- Să nu crezi cumva că aceste nenorocite de împrejurări mă îndeamnă să-ți vorbesc astfel. Aș prefera să rămân și să mor aici decât să te văd că...

- Stiu, tată, îl întrerupse repede Leslie. Dar... Diego ar putea într-adevăr să accelereze procedura. Cunoaşte mulți oameni printre autorități. Vei vedea, eliberarea ta nu va întârzia, îl asigură ea, aruncând o privire circulară prin sinistra celulă.

- Eşti într-adevăr sigură de sentimentele tale, Leslie? insistă Dan. Cu un bărbat ca Ramirez, căsătoria este un lucru serios, de nedezlegat, nu uita. Dacă nu te simți sigură pe tine, spune-o limpede. Chiar şi cu ajutorul lui Diego, nu este sigur că voi fi eliberat. Nu te lăsa în nici un caz influențată de situația mea actuală, şi nu te arunca într-o căsătorie pe care o vei regreta apoi toată viața.

Leslie îşi plecase privirea spre mâinile aspre şi bronzate care le strângea pe ale ei. "Cu un bărbat ca Ramirez, căsătoria este de nedezlegat", accentuase tatăl ei. Ori, în adâncul sufletului ei, tocmai hotărâse că această căsătorie va fi o simplă formalitate, fără o semnificație profundă, şi că va lua sfârşit de îndată ce tatăl său va fi eliberat.

Inviorată totuşi de speranța că totul se va aranja, ridică ochii şi-l privi pe tatăl său cu un zâmbet timid.

- Da, tată, sunt sigură de sentimentele mele, îl asigură ea. Nu-mi mai imaginez viața fără Diego.

Pentru prima oară, Dan zâmbi cu adevărat relaxat. Când, după câteva minute, Leslie plecă, era de-a dreptul euforic şi conta ferm pe ajutorul viitorului său ginere pentru a-i pune capăt necazurilor.

Capitolul 4

- Alo!

Leslie se aşteptase să audă timbrul rece şi calm al lui Diego. Surprinsă să audă o voce feminină necunoscută, ezită o clipă înainte să întrebe:

- Aş... aş putea vorbi cu domnul Ramirez?

- Señor Ramirez este la piscină. Este urgent?

- Da. Aştept. Ii fusese deja destul de greu să formeze numărul, atât de tare îi tremurau degetele. Nu ar fi avut a doua oară curajul. Aşa că, mai bine aştepta acum.

- O clipă, vă rog.

Leslie bătea nervoasă cu degetele în măsuța telefonului şi se străduia să respire profund pentru a se calma. Cu cine era Diego la piscină? Cu Consuelo, cu silueta ei divină şi cu ochi negri înflăcărați? Nu era greu să-şi imagineze că, în particular, bărbatul acesta senzual până-n vârful unghiilor, nu dispreţuia spectacolul femeilor frumoase în costume de baie mai mult sau mai puțin îndrăzneţe.

- Sunt... Leslie Trent, zise cu o voce ezitantă, când auzi ridicându-se receptorul.

-Ah!...

Urmă o tăcere prelungă. Se întrebă dacă interlocutorul său era satisfăcut să vadă că îşi recunoaşte greşeala.

-Ai fost să-ți vezi tatăl? întrebă el pe un ton impersonal.

- Da... Aseară... Sunt.. sunt gata să-ți studiez propunerea... adăugă ea înghițind cu dificultate.

Urmă o altă tăcere, atât de lungă de data asta, încât crezu că se întrerupsese legătura. După secunde interminabile, Diego răspunse cu un fel de indiferență în glas:

- Poate ar fi bine să-mi telefonezi când vei fi hotărâtă să-mi accepți propunerea.

Leslie avu impresia că încasează un duş rece. După ore întregi petrecute în patul ei chinuindu-se să ajungă la această soluție, sperase că, în ceea ce-l priveşte, va face şi el măcar un efort. Dar era evident că nu era în firea lui Diego Ramirez să dea dovadă de înțelegere sau de milă.

-De acord, murmură ea cu o voce gâtuită. Mă voi căsători cu tine.

Fireşte, nu se aşteptase din partea lui la declarații înflăcărate de dragoste, totuşi fu aproape dezamăgită de reacția lui laconică.

- Ne întâlnim într-o jumătate de oră. Eşti la hotel?

- Da.

-Atunci, pe curând, Leslie.

In timp ce se plimba agitată între salon şi dormitor, i se părea că minutele sunt interminabile.

Se simțea cufundată în cea mai adâncă disperare şi nici măcar nu vedea spectacolul încântător oferit de la balconul său de marea de un albastru intens din spatele fâşiei de nisip alb mărginită de palmieri.

De ce oare un asemenea bărbat ca Diego Ramirez, bogat şi puternic, dorit de atâtea femei, voia să se căsătorească neapărat cu ea? Desigur, meseria de manechin îi dăduse tinerei americane o ținută plină de grație şi siguranță de sine. Se ştia frumoasă, dar nu era vanitoasă din acest motiv. Părul ei blond şi tenul alb cu siguranță că-l atrăsese prin contrast pe acest bărbat înconjurat doar de frumuseți brunete. Dar acesta nu era un motiv suficient pentru a dori s-o ia de soție. Din partea lui, ar fi înțeles mai degrabă dorința unei relații. Dar o căsătorie...

"Căsătoria este de nedezlegat..." îi spusese tatăl său. Nu se putea

abţine să tresară gândindu-se la proiectul ei anticipat de a rupe legătura pe care întotdeauna o crezuse sacră... şi asta, de îndată ce tatăl ei va ieşi din închisoare.

Se privi în oglinda de la măsuța de toaletă. După noaptea nedormită, era lividă la față. Se repezi în baie şi se machie uşor, pentru a-şi ascunde mina proastă.

Când auzi bătăi ferme în uşa apartamentului, rămase o clipă încremenită pe loc. Coşmarul care începuse ieri cu arestarea tatălui său continua şi azi. Si numai Dumnezeu putea să ştie când se va sfârşi.

Cu picioarele grele ca plumbul, se duse să deschidă. Fu luată prin surprindere când Diego, îmbrăcat doar în nişte blugi mulați şi un tricou alb, îi luă mâna şi o sărută îndelung în palmă. Derutată de acest gest, îşi retrase brusc mâna.

-Acest gen de demonstrație nu mi se pare indispensabil, zise ea pe un ton brutal.

El ridică surprins sprâncenele.

- Nu ți se pare indispensabil să primeşti această modestă mărturie a ataşamentului meu?

Auzind zvon de voci pe coridor, Leslie răspunse pe un ton rece:

-Ai face mai bine să intri.

Ajunşi în micul salon mobilat în stil spaniol, se întoarse spre el şi-i preciză imediat:

-Nu-ți face iluzii. Am acceptat să mă căsătoresc cu tine dintr-un singur şi unic motiv. Il cunoşti. Inutil deci să ne facem demonstrații de afecțiune pe care n-o resimțim.

- Pe care "tu" n-o resimți poate, querida. Dar nu la fel este şi pentru mine, zise el pe un ton apăsat. Ar trebui să bem în sănătatea noastră, adăugă el arătând spre micul bar încastrat în perete. Ar fi potrivit cu

împrejurările, nu crezi?

-Nu mă simt dispusă să sărbătoresc nimic. Dar, pe de altă parte, un whisky mi-ar face bine.

Sprijinită de tocul uşii care dădea spre balcon, contempla cu invidie perechile care se prăjeau la soare pe plajă. Când se gândea că ar fi putut veni aici cu Brent, în luna de miere...

-Mulțumesc, spuse ea cu răceală acceptând paharul pe jumătate plin pe care i-l întindea Diego.

- Ne doresc... o căsnicie fericită şi fecundă, zise el ridicând paharul.

- Uită de himerele astea, spuse ea, fără să ridice paharul. Căsătoria aceasta va fi doar de formă. Aşa că nu te gândi că o să ai copii.

O clipă, el rămase nemişcat, apoi îşi goli paharul şi-l puse pe masă.

- Nu, querida, afirmă el cu o certitudine neclintită. între noi nu poate fi vorba despre o căsătorie neconsumată. Eu nu mă voi căsători decât o dată, şi soția mea va fi mama copiilor mei. Si aceasta vei fi tu, Leslie, şi nicidecum o alta.

Fata fu cât pe ce să se înece cu băutura.

- Dar de ce? întrebă ea cu o voce tremurată. De ce ții neapărat să te căsătoreşti cu mine? Abia ne cunoaştem. Si apoi, cum să ne iubim? Aproape că nici nu ne-am sărutat...

- Nu va fi deloc greu să remediem această stare de lucruri, zise el cu blândețe, mângâindu-i părul strălucitor pe care şi-l lăsase să cadă liber pe umeri.

Această simplă atingere o tulbură teribil. Amețită de această mângâiere şi de whiskyul pe care-l băuse un pic cam repede, îl asculta vorbind ca într-un fel de transă.

- N-ai întâlnit niciodată pentru prima oară, Leslie, pe cineva şi să ai sentimentul că deja îl cunoşteai şi că, de o veşnicie, erați sortiți unul

altuia? Eu am avut această ciudată impresie când te-am văzut la acea prezentare de modă. Pe tine te aşteptam dintotdeauna, fără să ştiu.

Hipnotizată de vocea lui persuasivă, Leslie îi privea ochii negri şi buzele senzuale, ca o pasăre fascinată de un şarpe. Simţi cum îi ia uşor paharul şi o trage în braţele lui.

Acest prim sărut al lui Diego i se păru atât de cald, încât fu aproape dezamăgită amintindu-şi de cel pe care el i-l furase în urmă cu două zile la "El Mirador".

Apoi, pe neaşteptate, îi tăie răsuflarea cu şoapte de o infinită tandreţe pe care le auzea la ureche şi buzele lui îi mângâiară pleoapele închise apoi obrajii înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Niciodată până acum nu mai fusese sărutată cu o asemenea pasiune nebună. Se crispă instinctiv, dar curând se abandonă în braţele lui. Nu mai fusese niciodată conştientă de trupul ei care vibra ca o vioară sub mângâierile lui rafinate, pe care le risipea cu un fel de ştiinţă înnăscută. Curând, Leslie fu cuprinsă de o dorinţă instinctivă de a se dărui fără rezerve bărbatului pe care şi-l alesese.

Dar... nu-l alesese pe Diego.... Memoria îi reveni într-o străfulgerare în clipa când Diego, ridicând capul, continua să-i şoptească tandre cuvinte. Il respinse cu brutalitate şi se sprijini de perete, cu privirea aţintită asupra lui cu o expresie nedefinită.

- Eu nu cred în toate balivernele astea cu predestinarea, zise ea, abia respirând.

- Nu?

Ca o felină, se apropie din nou de ea.

- Şi totuşi, querida, am simţit că nu-ţi sunt indiferent, adăugă el cu o voce răguşită, răsucind între degete o şuviţă blondă. Ar fi multe de spus în favoarea căsătoriei noastre...

Leslie făcu un pas într-o parte pentru a se feri de el. Avea o expresie hotărâtă, lucidă.

- Pentru mine, această căsătorie nu are decât un singur scop, acela de a grăbi eliberarea tatălui meu.

-Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât voi fi mai în măsură să-l îndeplinesc. Mai vrei să bei ceva?

Văzând-o pe Leslie refuzând, se îndreptă cu paharul lui spre bar.

- Nu pot să garantez o grăbire a procesului său, continuă el liniştit. Dacă este nevinovat....

- Bineînțeles că este nevinovat! strigă ea, aruncându-i o privire furioasă. In viața lui, tatăl meu n-a făcut ceva necinstit.

Cu atât mai mult, nu s-ar fi amestecat niciodată într-un trafic de droguri!

-Se pare totuşi că nu are o slujbă fixă, o meserie?

- A... a abandonat totul după moartea mamei mele, spuse ea întorcându-se spre fereastră, pentru a-şi ascunde lacrimile pe care oboseala şi emoțiile o făcură să nu şi le mai stăpânească.

Ai fi zis că voia să se îndepărteze de tot ce i-ar mai fi reamintit prea mult de ea...

- Inclusiv de tine, propria lui fiică? spuse Diego de pe canapeaua pe care se aşezase.

Agasată de remarca lui, ea scutură din cap.

-A fost obligat să mă dea la internat. Ce ar fi putut face un bărbat văduv cu o fetiță de doisprezece ani? Eu n-aş fi putut să-mi petrec viața cu el pe iaht!

-Da, evident că n-ar fi fost deloc convenabil, se grăbi s-o aprobe, încât Leslie bănui imediat că era la curent cu numeroasele isprăvi ale tatălui său.

Si prin asociație de idei, se gândi la amantele lui Diego, la acele necunoscute care îl făcuseră să devină amantul perfect. Probabil că fuseseră nenumărate, își zicea ea privindu-l îngândurată.

- Vino lângă mine, querida, îi ordonă el arătându-i locul de pe canapea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Dar, din spirit de contradicție, ea se aşeză pe un fotoliu.

- După părerea ta, întrebă ea ignorând în mod deliberat grimasa dezamăgită a lui Diego, când ar putea avea loc procesul tatălui meu?

- Este prea devreme ca să ştiu asta. Poate peste o lună, poate două...

- Dumnezeule, atât de mult?

- Mai bine gândeşte-te că, în alte împrejurări, tatăl tău ar putea sta în puşcărie mai multe luni, chiar ani de zile.

- Da, ştiu. Aseară, el mi-a ascuns asta. Bun... Atunci, nu ne rămâne decât să ne căsătorim cât mai repede cu putință.

- Graba asta mă umple de bucurie! o ironiză Diego. Va trebui ca toată ceremonia să se desfăşoare în Ciudad de Mexico. Am numeroşi prieteni şi relații de afaceri care ar fi foarte dezamăgiți dacă nu i-aş invita la nunta noastră. Nu am rude. In afară de Consuelo, cumnata mea, singura rudă mai apropiată este bunica din partea mamei, care locuieşte pe proprietatea familiei, la Cuernavaca. Este foarte bătrână. Prea bătrână pentru a veni în capitală cu această ocazie.

- Nu mai ai părinți?

- Nu, răspunse el cu buzele strânse. Au murit într-un accident de avion când se întorceau din Kansas. Aveam paisprezece ani pe vremea aceea.

- Imi pare rău, spuse ea, impresionată.

Nu trecuse şi ea printr-o asemenea încercare?

- Oh, spuse Diego, tinerii îşi revin repede. Şi acum, va trebui să

fixăm o dată. Căsătoria civilă ar putea avea loc peste o săptămână, vinerea viitoare de exemplu, şi ceremonia religioasă a doua zi. Poate că termenul este prea scurt pentru a o face la catedrală. In fine, o să vedem...

Aproape că uitase de prezenţa lui Leslie, atât era de absorbit de detaliile ce trebuia puse la punct.

- Este... este într-adevăr un termen scurt, spuse ea.

- Cu cât vei fi mai repede soţia mea, cu atât va fi mai bine, zise el îndepărtându-i obiecţia. Bineînţeles că nu va fi convenabil să locuieşti la mine. O voi ruga pe Consuelo să-ţi ofere ospitalitate.

- Dar... vreau să rămân lângă tatăl meu, zise ea pe un ton tăios. De ce nu am putea să ne căsătorim la Acapulco?

Căsătoria aceasta inevitabilă cu un bărbat pe care de fapt nu-l cunoştea, începea s-o nelinişească.

Diego se încruntă.

- Ar fi nepotrivit. Cele mai multe relaţii care îmi vor fi utile pentru eliberarea tatălui tău locuiesc în capitală. Este neapărat necesar ca ele să participe la nuntă.

îşi puse uşor mâna peste cea a lui Leslie.

- în schimb, dacă doreşti, am putea să ne întoarcem aici imediat după ceremonie şi să ne petrecem luna de miere la Vila "Jacintha". Astfel îţi va fi uşor să te duci să-ţi vezi tatăl în fiecare zi.

Fata trebui să se mulţumească doar cu această promisiune. Reuşi totuşi să-l convingă pe Diego că două zile îi vor fi absolut de-ajuns pentru a face cumpărăturile necesare. Diego îi sugeră să le facă în contul său, pe care-l avea deschis în toate marile magazine din Mexic. Fu obligată să accepte, pentru că "averea" ei din bancă nu i-ar fi ajuns să plătească trusoul de lux pe care trebuia să-l aibă soţia unuia dintre cei mai importanţi bărbaţi din capitală.

Capitolul 5

Cu degetele apăsate pe tâmple, Leslie ar fi vrut să nu mai audă zgomotul de voci venind din salonul de la etajul de dedesubt.

Dantela veche a rochiei de mireasă părea să-i încovoaie silueta suplă ca pe un copac tânăr îndoit de vânt. Se aşeză pe un taburet capitonat din fața mesei de toaletă cu oglinzi şlefuite cu modele fine şi, în capul încă între mâini, îşi puse coatele pe măsuță.

Cu mobilierul ei negru în stil spaniol şi cu uşile împodobite cu oglinzi care reflectau un pat uriaş aflat la celălalt capăt al încăperii, camera aceasta imensă i se părea sufocantă. Pe pat era întinsă o cuvertură țesută cu motive aztece în fir auriu şi roşu închis, asortată cu draperiile grele de la ferestre.

Acesta ar fi fost un interior perfect pentru o soție mexicană a lui Diego Cesar David Ramirez...

Când auzise la primărie acest prenume englezesc, Leslie ridicase sprâncenele, mirată. Diego îi explică mai târziu că mama sa fusese de naționalitate americană.

Da, încăperea aceasta ar fi întâmpinat cu demnitate o soție de origine spaniolă. Dar părea a-i fi străină, aproape ostilă tinerei americane crescută simplu. Oare mama lui Diego dormise în acest pat? Aici îl concepuse pe primul ei născut?

La gândul acesta, Leslie se înfioră, astfel că primi cu oarecare uşurare apariția lui Consuelo.

- Diego m-a trimis să-ți spun să te grăbeşti, zise aceasta cu o anumită răceală.

După două zile petrecute sub acoperişul tinerei văduve, Leslie se obişnuise cu tonul acesta de-a dreptul dezagreabil.

- Ia te uită! încă nu ți-ai scos rochia de mireasă! Nu eşti grăbită să

rămâi singură cu soțul tău?

începu să-i desfacă șirul de năsturei microscopici care închideau rochia la spate. Fusese o rochie făcută pentru bunica lui Diego cu șaizeci și cinci de ani în urmă, deci cu multă vreme înainte de a se inventa fermoarul. Bătrâna doamnă, care o primise pe Leslie cu multă amabilitate pe proprietatea ei din Cuernavaca, cu grădinile-i tropicale exuberante, insistase ca Leslie să o poarte în ziua nunții sale.

- întotdeauna am visat ca soția lui Diego să poată să poarte această rochie făcută pentru mine atunci când m-am căsătorit cu bunicul său, îi spusese ea lui Leslie într-o engleză excelentă. Până acum, nimeni din familie nu s-a putut strecura în ea, adăugase bătrâna cu un chicotit vesel.

Ochii ei negri, cu privirea încă vioaie în ciuda celor optzeci și cinci de ani ai săi, păreau să aprecieze silueta fină a viitoarei ei nepoate.

Consuelo privea cu oarecare invidie minunatul costum din două piese de mătase de culoarea fildeșului pregătit pe un fotoliu. Era evident că o rodea gelozia. De când sosise în Ciudad de Mexico, Leslie ajunsese chiar să aprecieze vizitele lui Diego, care relaxau atmosfera extrem de apăsătoare din casa Consuelei.

- Ești foarte norocoasă că te-ai căsătorit cu un bărbat atât de bogat ca Diego, spuse ea pe un ton cu o ușoară umbră de dispreț.

Leslie preferă să nu-i răspundă. Tocmai aranja cu grijă rochia de mireasă pe un umeraș. Obișnuită cu ambianța decontractată din lumea modei, își scosese fără nici o pudoare fusta lungă. Consuelo privea cu un ochi critic silueta înaltă îmbrăcată acum doar cu un slip și un sutien reduse la cea mai simplă expresie.

- Nu pot să înțeleg cum a putut Diego să se îndrăgostească de o femeie atât de slabă ca tine. Prietenele lui au fost întotdeauna femei

frumoase, cu forme voluptuoase.

- Chiar aşa! făcu Leslie închizându-şi cordonul fustei. Atunci cum îți explici că nu s-a gândit să-şi aleagă o soție dintre ele?

- Păi... el întotdeauna a avut... ideea fixă de a o înlocui pe mama lui dispărută pe când era doar un copil. A rămas obsedat de amintirea ei.

Leslie nu-şi putu reține un fior de nelinişte. Revedea în minte portretul acelei frumoase femei blonde care se afla atârnat de-a lungul scării alături de alte tablouri reprezentând toate femei şi bărbați cu fața măslinie.

Sigur, exista o oarecare asemănare între ele două, dar de aici până la a sugera că Diego...

- Nu cred, spuse Leslie încheindu-şi jacheta.

- Te înşeli! îi răspunse Consuelo. Altfel, de ce nu mi-a cerut mie mâna? Să ştii că la noi este un obicei foarte răspândit de a te căsători cu văduva fratelui tău...

"Aha, iată aşadar care este fondul problemei!" gândi Leslie, aşezându-se în fața oglinzii pentru a-şi împrospăta machiajul. Consuelo nutrise speranța că Diego se va căsători cu ea după o perioadă convenabilă de doliu. în loc de asta, îşi luase o străină... Ce greşeală de neiertat! Leslie ar fi vrut să poată să-i spună cumnatei sale că această căsătorie nu va dura... Nu avea nici un scrupul față de Diego. La urma urmei, n-o obligase să accepte această căsătorie pe care o respinsese din toate puterile?

- Ar fi trebuit să-i spui mai de mult chiar lui Diego lucrul acesta, îi zise ea mexicanei cu ochi de jar.

- Despre ce să-mi spună? se auzi vocea lui Diego din prag.

Leslie se întoarse brusc. Diego se apropie de ea cu un pas nonşalant, superb în costumul lui de culoare închisă pe care-l purtase la

ceremonie şi la reverul căruia se afla o garoafă roşie.

în ciuda hotărârii lui Leslie de a considera această căsătorie ca pe o soluție extremă efemeră dar indispensabilă pentru supărătoarea situație în care se afla tatăl său, nu se putuse abține să admire proporțiile grandioase ale catedralei cu bolțile ei adânci sprijinite pe mănunchiuri de coloane canelate, de grilajul superb ce despărțea corul de restul spațiului. Chiar şi ea dăduse răspunsuri cu o voce scăzută şi pătrunsă de intensitatea ceremoniei. Preț de o clipă, întâlnind privirea înflăcărată a soțului ei, aproape că-şi dorise ca această căsătorie să fi fost altceva decât o sinistră parodie.

După ieşirea triumfală în mijlocul prietenilor lui Diego zâmbind de fericirea tinerilor căsătoriți, se duseseră la reşedința familiei Ramirez. Imensele saloane primiră cu uşurință câteva sute de invitați. Oameni de afaceri înfloritori profitaseră de ocazia de a săruta mireasa pe amândoi obrajii, sub privirile curioase ale soțiilor lor. Un număr mare de fete tinere, unele foarte obişnuite, altele frumoase ca nişte zeițe, îi aruncară lui Leslie priviri veninoase.

Diego îi adresă cumnatei sale câteva cuvinte în spaniolă, şi aceasta ieşi trântind uşa şi ridicând din umeri.

Privirea arzătoare a mexicanului o întâlni pentru o clipă pe cea a lui Leslie, prin oglindă.

- Iată-ne în sfârşit singuri, soția mea. Ah, mi-a fost foarte greu să-i văd pe toți acei bărbați sărutându-te! Nu aveam în minte decât un gând, să te smulg de lângă ei şi să te duc cât mai repede la vila Jacintha.

Işi puse uşor buzele pe gâtul lui Leslie, care nu putu să-şi stăpânească un ciudat fior.

- Te rog, şopti ea cu o voce plată întorcând capul spre el.

Fără să-i asculte protestele, el o sărută atunci îndelung pe buze,

trezindu-i lui Leslie o mulțime de senzații de o intensitate tulburătoare. O trase apoi spre el strângând-o gata s-o sufoce, îi sărută cu ardoare fața şi gâtul strecurându-şi o mână mângâietoare în decolteul jachetei.

- Te ador! murmură el lângă obrazul ei catifelat. Va trebui să aşteptăm până ajungem la vila Jacintha? Vrei să-i expediez pe toți invitații, querida, ca să putem fi în sfârşit singuri? adăugă el învăluind-o cu o privire arzând de dorință.

Aluzia la invitații care mişunau încă prin saloanele de la parter o ajută pe Leslie să-şi recapete sângele-rece şi se eliberă brusc din îmbrățişarea lui, pentru a-şi aranja ținuta.

- Nu, murmură ea cu o voce gâtuită. Poți să le spui orice invitaților tăi, dar această căsătorie va rămâne neconsumată!

El o prinse brutal de umeri şi o privi în ochi.

- Iar eu ți-am spus deja, querida, că pentru mine căsătoria este de nedezlegat. Copiii noştri se vor naşte din dragostea noastră, Leslie, vor fi sânge din sângele nostru....

- Nu!

- Cum poți să spui aşa ceva? murmură el cu o expresie ciudat de tandră, punându-i mâna pe inima care încă îi bătea nebuneşte. Doreşti această împlinire la fel de mult ca şi mine, ştii bine. Nu simți că inimile noastre vibrează la unison?

Aceste cuvinte pline de pasiune o făcură pe Leslie să se înfioare de o teamă nedefinită. Care femeie nu s-ar fi simțit în al nouălea cer sub mângâierile experte şi tandre ale acestui bărbat al naibii de seducător, ale acestui latin care părea să fi descoperit modul de a le subjuga pe femei, de a câştiga dragostea lor mult mai bine decât prea flegmaticul Brent?

- O iei razna, îi spuse ea cu răceală, îndreptându-se spre oglindă ca

să-şi ia pieptănul şi să-şi aranjeze repede părul. Ştii prea bine de ce ne-am căsătorit. Şi asta nu are nimic de-a face cu perpetuarea numelui de Ramirez. De îndată ce tatăl meu va fi eliberat, eu...

Se întrerupse, muşcându-şi buzele.

-Ce vei face, carina? întrebă Diego cu o blândeţe îngrijorătoare.

O prinse de încheietura mâinii şi o opri din drum.

-Crezi că ţi-am jurat dragoste şi fidelitate în faţa prietenilor mei şi a martorilor pentru a fi alungat ca un hoţ de îndată ce nu vei mai avea nevoie de mine şi să mă fac de râsul tuturor? continuă el pe acelaşi ton. Nu, Leslie, ai devenit soţia mea, şi aşa vei rămâne, îţi garantez.

Leslie se înfioră când îi întâlni privirea hotărâtă. Era evident că nu erau vorbe-n vânt. Cu siguranţă, avea intenţia să consume această căsătorie şi fără îndoială să aibă şi copii pe deasupra, ceea ce va face imposibilă orice anulare. Da, dar... erau în secolul douăzeci şi unu... Cu copii sau fără copii, totul era posibil, chiar şi divorţul...

După ce îşi dădu cu puţin ruj pe buze, îşi luă poşeta.

- Sunt gata, zise ea cu o schiţă de zâmbet.

-Ei bine, să mergem. Bagajele noastre sunt deja în maşină.

El zâmbi.

- Servitorii de la vila Jacintha n-au putut asista la ceremonie şi vor fi bucuroşi să mă vadă îmbrăcat în ginere.

îi mângâie obrazul cu vârful degetului şi continuă:

- Si apoi, vreau ca toţi oamenii pe care-i vom întâlni să ştie că această frumoasă mireasă îmi aparţine.

Văzând expresia îmbufnată a lui Leslie, o conduse ţinând-o de braţ şi-i spuse:

- Si mai ales, te rog, pentru dragostea pe care i-o porţi tatălui tău, dacă nu mie, fă un efort să pari o soţie iubitoare cel puţin în faţa

prietenilor noştri.

Invitaţii adunaţi în salonul imens de formă pătrată în mijlocul căruia susura o fântână arteziană, tăcură câteva clipe văzându-i apărând, apoi se repeziră la baza scării strigându-le urări de fericire şi de iubire de o grosolănie incredibilă.

Pe la mijlocul scării, Diego îşi trecu braţul în jurul taliei ei şi, fără să înceteze să zâmbească, îi ordonă în şoaptă să-l sărute.

- Nu şopti ea cu indignare, privind cu dezgust spre chipurile acelea atente, cu ochii aţintiţi spre ei.

- Haide, nu face mofturi, îi spuse el trăgând-o mai aproape.

Din toate părţile izbucniră îndemnuri în spaniolă şi în engleză. Leslie atinse uşor buzele lui Diego. Dar mai înainte să aibă timp să se retragă, acesta îi prinse ceafa şi o sărută îndelung, înflăcărat, făcând-o să roşească de furie, spre marea bucurie a spectatorilor care considerau această emoţie ca o legitimă manifestare de pudoare.

După ce se urcară în Mercedes, Diego încremeni într-o tăcere absolută. Conducea bine şi cu viteză. Curând, intrară pe autostrada spre Acapulco. Din când în când, răspundea salutului vreunui şofer sau vreunui ţăran care îi remarcau ţinuta de ginere. Nu schimbă cu Leslie decât câteva comentarii despre locurile prin care treceau.

Cât o priveşte pe Leslie, aceasta, sprijinită de pernele moi ale maşinii, visa. Se gândea cum, printr-o ironie a sorţii, se căsătorise cu un bărbat pe care în alte împrejurări l-ar fi considerat idealul său. împărtăşeau aceeaşi credinţă, ceea ce pentru ea era primordial. Apoi, Diego era frumos, bogat, celebru. în afară de toate acestea, era un amant cu temperament de foc, cu totul altfel decât Brent.

îşi plecă privirea spre strălucitorul smarald înconjurat de diamante minunate pe care-l avea pe inelarul stâng, alături de verigheta de aur.

Diego însuşi i-l pusese pe deget după ce-i scosese inelul lui Brent ca şi cum ar fi fost vorba despre un fleac derizoriu şi-i impusese să-l expedieze înapoi. Aşa că Leslie îi scrisese o scrisoare lungă fostului său logodnic cerându-i iertare pentru această răzgândire. Brent nu avusese încă timp să-i răspundă. Oare o fi ştiut să citească printre rânduri şi să-şi dea seama că Leslie încă îl mai iubea? Trecuse apoi repede la povestea neplăcută căreia îi căzuse victimă tatăl său, insistând asupra faptului că aceasta era cu siguranţă o eroare şi că lucrurile vor reintra repede în normal.

- La ce te gândeşti? întrebă deodată Diego.

Ca prinsă cu o greşeală, Leslie tresări, dar răspunse totuşi cinstit:

- La Brent, logodnicul meu.

Diego se încruntă uşor.

- Tu nu mai ai logodnic, Leslie. Ai un soţ care are de gând să te facă soţia lui în toate sensurile acestui cuvânt... Acest Brent, adăugă el în timp ce lua un viraj, n-ar fi făcut la fel în această noapte, dacă ar fi fost în locul meu?

- Nu, dacă l-aş fi rugat, îi răspunse ea abia reţinându-şi plânsul.

- Aşa mă gândeam şi eu, zise Diego cu o oarecare infatuare. Nu are sânge în vene...

- Nu-i adevărat! strigă ea cu vehemenţă. Este la fel de viril ca şi tine. Numai că este civilizat.... şi blând... şi nu atât de exigent...

Diego râse sarcastic.

- Cu bărbaţi ca el, lipsiţi de temperament, de multă vreme planeta noastră ar fi fost depopulată, biata mea Leslie! Crezi că, pe vremuri, conchistadorii au pierdut timpul făcându-le curte femeilor pe care le doreau? Nu. Când le plăcea o fată, o luau fără prea multe complicaţii. Şi femeile acelea nu s-au plâns niciodată.

- Dar le-au ascultat ei vreodată? întrebă ea cu amărăciune.

- Poate că nu, recunosc. Dar puține dintre ele au încercat să scape sorții. In mare majoritate, şi-au întemeiat familii ca a mea şi şi-au îndreptat către copiii lor dragostea de care soții lor fuseseră scutiți cu atâta generozitate. Erau femei adevărate, care au ştiut să-şi accepte destinul.

- Fără îndoială că n-au avut de ales, îl ironiză Leslie.

Diego nu-i răspunse. Ajunseseră în dreptul contraforturilor din Sierra Madre de Sud, acel cerc de munți care înconjurau golful Acapulco. Când văzu plaja cu nisip alb mărginită de palmieri, Leslie se gândi cu emoție că în curând îşi va revedea tatăl.

Aleile lungi şi întortocheate care înconjurau grădinile suspendate ale vilei Jacintha nu-i erau cunoscute lui Leslie. Singura dată când Diego o adusese aici, veniseră pe mare, cu iahtul său.

Venind dinspre larg, Leslie nu mai contenise atunci cu exclamațiile de admirație. Casa cu ziduri albe şi acoperiş din țiglă roşie era construită la capătul unui promontoriu din apropiere de Puerto Marques şi se întindea pe mai multe nivele până la o vastă terasă construită la marginea falezei şi de pe care curgeau în jos perdele de plante verzi. Erau flori peste tot, în boscheți, pe fiecare stâncă, în fiecare balcon. Era o desfătare de culori şi miresme. Lui Leslie i se tăiase răsuflarea.

Sosirea cu maşina era mai puțin spectaculoasă. De îndată ce Mercedesul se apropie, superba poartă din fier forjat se deschise. Mai merseră puțin pe alee, şi pe trepte în aştepta Juanita cu silueta ei rotunjoară, menajera în spatele căreia apăru Carlos, soțul ei, înalt şi slab, care era omul bun la toate din personalul vilei.

Cu chipul ei măsliniu ridat într-un zâmbet de bun venit, Juanita se

repezi în întâmpinarea lor, vizibil încântată să-şi vadă stăpânul în ţinuta de ceremonie şi cu garoafa roşie încă proaspătă la rever. Diego o sărută pe amândoi obrajii şi-i strânse mâna lui Carlos, după care o conduse pe Leslie în casă şi-i ceru Juanitei să le aducă răcoritoare în salonul cel mic.

Cu picioarele grele ca de plumb, fata îl urmă pe Diego. Traversară un mic vestibul şi coborâră cele câteva trepte ce duceau spre holul principal spre care se deschideau mai multe uşi.

In decursul primei ei vizite aici, petrecuseră cea mai mare parte a timpului într-un salon mare mobilat sobru cu măsuţe joase, canapele şi fotolii cu tapiserie înflorată.

Astăzi, o conduse spre un mic salon intim de unde se deschidea o privelişte extraordinară spre ocean. Palmieri în ghivece imense făceau să pară o atmosferă de seră.

Leslie se îndreptă imediat spre terasă, pentru a-şi umple ochii cu acest spectacol magnific. în dreapta promontoriului, valurile se spărgeau direct de stâncile de la baza falezei, într-un vârtej de spumă. De cealaltă parte, plaja era protejată în mod miraculos de un fel de barieră de stânci aflată ceva mai în larg şi care spărgea valurile departe de plajă.

- Cel puţin, aici voi putea face mereu plajă şi baie în mare, murmură Leslie ca pentru sine.

- Nu este prudent să te scalzi decât pe plaja din sud, îi spuse Diego după ce, o clipă, păruse că vrea să-i dea o replică mai dură. Cealaltă este într-un loc cu curenţi periculoşi. Aşa că este mai practic să te mulţumeşti cu piscina.

"N-ar fi fost o crimă să te scalzi în piscină când ai la picioarele tale o apă atât de transparentă, o plajă de vis mărginită de cocotieri plini de

fructe coapte?" gândea Leslie.

Simţi mâna caldă a lui Diego atingându-i ceafa, în timp ce cu cealaltă îi ridică bărbia.

- Crezi într-adevăr că înotul este singura distracţie pe care o vei găsi la vila Jacintha, querida? o întrebă el cu blândeţe. Am de gând să-ţi ofer mult mai multe distracţii.... şi mai bune...

Cu o mişcare bruscă, Leslie se eliberă.

- Se pare că eşti foarte sigur pe tine!

- Da, răspunse el cu o voce gravă, sunt sigur că îmi voi putea face soţia fericită. La noapte, când te voi ţine în braţe, carina, îţi promit că-l vei uita pe Brent.

- Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre asta când ştii bine că această căsătorie este doar o mascaradă? zise ea întorcându-se nervoasă cu faţa spre apă. Dumnezeu să mă ierte că am comis un sacrilegiu, azi-dimineaţă. Ca să-i salvez viaţa tatălui meu, i-am jurat fidelitate unui bărbat pe care nu-l iubesc. Nu-mi agrava greşeala obligându-mă să.... să....

Scoase un ţipăt de teamă când Diego o făcu să se întoarcă brusc spre el.

- Spui că nu mă iubeşti! exclamă el cu asprime şi totuşi săruturile noastre îmi dovedesc contrariul. De unde ştii că n-ai să ajungi să mă iubeşti de îndată ce vom fi cu adevărat soţ şi soţie?

Privirea i se mai îmblânzi şi vocea îi deveni mai potolită.

- îmi pare rău, querida. Teama ta este absolut firească. Nu poţi avea încredere în mine? Voi şti să fiu blând, nu te voi brusca...

în clipa aceea, apăru Juanita cu un platou încărcat.

- Gracias, Juanita.

Mai adăugă câteva cuvinte în spaniolă, pentru a o ruga pe menajeră

să despacheteze valizele senorei.

După ce Juanita plecă, Diego se întoarse spre soţia lui şi-i ceru curtenitor:

- Pot să te rog să faci pe gazda, Leslie?

După o scurtă ezitare, aceasta ridică din umeri şi se îndreptă spre măsuţa joasă pe care se afla platoul cu răcoritoare. Obosită de căldură şi moartă de sete după atâţia kilometri parcurşi sub un soare torid, nu se mai simţea în stare să discute în contradictoriu cu bărbatul de care, în mod inconştient, începuse să se teamă. Măcar să-şi păstreze energia pentru mai târziu. în seara aceasta, cu siguranţă va avea nevoie, pentru a-şi ţine soţul la distanţă. Si totuşi, trebuia să recunoască faptul că pasiunea şi înflăcărarea lui Diego, adăugate decorului exotic care-i înconjura, îi trezea în mod periculos propria senzualitate.

Slavă Domnului că Diego avu buna inspiraţie de a schimba subiectul şi de a vorbi cu dezinvoltură despre cu totul alte lucruri în timp ce se servea copios cu micile sandvişuri şi prăjituri pregătite cu dragoste de Juanita.

- Leslie, ştiai că această proprietate privată poartă numele bunicii?

- Nu, zise ea bând cu nesaţ o ceaşcă de ceai, nu aveam de unde să ştiu că bunica ta se numea Jacintha.

- Când tata a construit această casă, i-a dat numele mamei sale...

- Şi de ce nu al soţiei sale? întrebă ea cu oarecare sarcasm.

O expresie de suferinţă trecu prin ochii lui Diego.

- Bunica mea n-a aprobat niciodată această căsătorie, mărturisi el pe un ton aspru. Trebuie să spun că mama n-a putut niciodată să se încline obiceiurilor acestei ţări...

Cât de mult o înţelegea Leslie pe biata dispărută!

- Cum se numea mama ta?

- Leslie. Leslie Davis.

Fata avu sentimentul unui duş rece. Aşadar, Consuelo avusese dreptate când o asigurase că Diego nu se însurase cu ea decât pentru faptul că avea o oarecare asemănare cu mama lui? Asemănarea aceasta mergea chiar până la prenume...

- Ce este, querida? întrebă el cu blândețe, văzând-o tresărind. S-ar părea că te miri de judecata bunicii... Dar crezi că te-ar fi primit cu această căldură, chiar cu afecțiune, şi ți-ar fi împrumutat rochia ei de mireasă dacă nu te-ar fi considerat soția visată pentru mine?

Leslie puse pe măsuță ceaşca goală.

- Imi pasă prea puțin dacă sunt acceptată de bunica ta, zise ea cu răceală.

Era o minciună sfruntată. De fapt, o îndrăgise mult pe acea bătrână doamnă care nu-şi ascundea adorația pentru micul ei nepot.

- Aş putea să mă duc acum în camera mea? adăugă ea ridicându-se brusc.

- Te voi conduce în apartamentul nostru, spuse imediat Diego. Juanita ne va pregăti o cină rafinată. Dar n-o să ne aşezăm la masă înainte de ora opt şi jumătate. Mai avem încă timp.

"Timp pentru ce?" se întrebă cu îngrijorare Leslie urmându-l în hol, apoi pe un culoar aflat la acelaşi nivel. "Pentru a-şi pune în aplicare amenințările de a deveni soțul meu?"

Diego deschise uşa cu două canaturi a unui apartament somptuos, în întregime separat de restul casei. Dintr-un mic vestibul se intra într-un dormitor decorat şi mobilat cu un lux neobişnuit şi rafinat. Uşi mari de sticlă se deschideau spre un balcon plin de flori, care surplomba partea sălbatică a țărmului. Un pat enorm părea să domine toată încăperea. "Hotărât lucru, îşi zise Leslie, în familia Ramirez este nevoie

de spațiu larg pentru "întâlnirile" conjugale!" Gândul acesta o făcu să se întoarcă brusc spre Diego.

- Dacă cina este abia la opt şi jumătate, aş vrea să mă duc să-l văd pe tata până atunci....

- Nu, querida, astăzi nu se poate.

- De ce? întrebă cu furie Leslie. Ne înțelesesem că....

- Ne-am înțeles că te vei căsători cu mine pentru a putea grăbi procesul tatălui tău. Ți-am promis că o voi face, şi-mi voi ține promisiunea.

- Dar ne înțelesesem că voi avea voie să-mi văd şi tatăl.

- Sunt de acord, spuse el foarte calm. Dar ar părea ciudat ca soția mea să vrea să se îndepărteze de mine în ziua nunții noastre.... Chiar şi tatăl tău ar putea fi surprins...

- De ce? Doar el ştie că...

Leslie se întrerupse muşcându-şi buzele. Era adevărat... tatăl său nu ştia că această căsătorie nu era o căsătorie din dragoste...

- Tatăl tău ştie doar că o iubesc pe fiica lui mai mult decât pe oricare altă femeie şi că dorința mea cea mai dragă este de a o face fericită.

Mai mult decât pe oricare altă femeie... O uitase fără îndoială pe mama sa, pe care o idolatizase... Simțindu-se dintr-o dată îngrozitor de obosită, Leslie traversă încăperea pentru a-şi lipi fruntea de geamul rece al uşii în spatele căreia se auzea zgomotul surd al valurilor spărgându-se de stânci. De ce îi refuza Diego acest lucru? Se temea de bârfele servitorilor, sau ținea neapărat să fie a lui mai înainte s-o bată gândul de a-şi recuceri libertatea?

- Dacă nu pot să merg să-l văd pe tatăl meu, atunci aş vrea să mă odihnesc, zise ea cu o oarecare duritate.

Spre surprinderea ei. Diego fu de acord imediat.

- Cum vrei tu, carina. Voi veni după tine la ora opt. Până atunci, odihnește-te.

De îndată ce închise ușa, ea se debarasă de pantofii cu tocuri înalte. Simțind că iarăși o prinde durerea de cap care o chinuia deja de o vreme, luă două aspirine din poșetă și se îndreptă spre sala de baie.

Aceasta era împărțită în două. Prima parte cuprindea o imensă chiuvetă dublă împodobită cu robinete aurite și o lungă masă de toaletă cu numeroase sertare. Deasupra erau oglinzi ce urcau până în tavan. Cea de-a doua te ducea cu gândul la băile romane, cu cada ei din marmură verde încastrată în sol și înconjurată de palmieri în ghivece mari. Era ceva prea ispititor. După ce-și înghiți aspirinele cu un pahar de apă, Leslie se întoarse în cameră și începu să se dezbrace.

Deschise ușa unui imens șifonier, unde își găsi de-o parte toate hainele aranjate cu grijă de Juanita. De cealaltă parte, văzu cu o tresărire hainele lui Diego. Dumnezeule, trebuia să-i intre în cap odată că acesta era soțul ei și că avea dreptul să-și țină hainele alături de ale ei...

Cu un gest furios, smulse un capot din satin alb și fugi spre sala de baie. Nici chiar apa fierbinte în care pusese săruri cu esențe prețioase din flori de portocal și lavandă nu reuși s-o relaxeze complet. Mintea îi lucra cu febrilitate. Căuta cu disperare mijlocul de a face să eșueze scopul evident al lui Diego. Țipetele n-ar folosi la nimic. Lui Carlos și Juanitei li s-ar părea absolut firesc această neliniște a tinerei mirese. Si apoi, ei locuiau într-o altă aripă a casei, și nici n-ar auzi strigătele ei de ajutor.

Evident, ar putea ieși din casă, ar putea lua mașina lui Diego și să plece la Acapulco. Dar asta n-ar duce nicăieri. Nu prin fuga aceasta i-ar

reda libertatea tatălui său. Cu siguranță, nu s-ar putea lipsi de ajutorul lui Diego. Si astfel se închidea cercul...

Cu un oftat obosit ieşi din cadă şi se înfăşură într-un minunat prosop pluşat. După ce se uscă, îşi puse capotul de satin. Poate că va putea apela la bunele sentimente ale soțului ei... La urma urmei, un bărbat demn de acest nume nu putea să aibă nici o satisfacție profitând de situație împotriva voinței ei.

Inăbuşindu-şi un căscat, se întinse în pat peste cuvertura cu un minunat imprimeu floral. Cum va reuşi oare să-l țină la distanță pe Diego? Compara situația ei cu aceea a sclavei care reuşise să scape de moarte timp de o mie şi una de nopți povestindu-i sultanului faimoasele istorii pasionante cărora el voia întotdeauna să le afle urmarea...

Dar va reuşi ea la fel de uşor să-i distrag' atenția lui Diego de la obiectivul lui atât de precis...?

Capitolul 6

Când Leslie se trezi, camera era cufundată în întuneric. Preț de câteva clipe, nu-şi putu aminti unde era, nici pentru ce se afla aici. Dar auzind zgomotul unei uşi şi declicul unui întrerupător, memoria îi reveni foarte repede.

Vederea lui Diego, superb în smochingul lui alb, apropiindu-se de pat cu paşi mari, făcu să-i bată inima nebuneşte. O privea îngândurat. Privirea i se lumină când văzu capotul alb pe jumătate deschis.

Incă somnolentă, Leslie vru să se acopere. Dar el îi prevăzuse gestul şi, aşezându-se pe pat, se aplecă uşor şi-i atinse cu buzele sânii. Instinctiv, ea îşi trecu mâna prin părul lui negru, lăsându-se cuprinsă de o dorință nebănuită provocată de această mângâiere rafinată.

- Eşti atât de frumoasă, draga mea, murmură el cu o voce răguşită.

Pentru Leslie, aceste cuvinte fură ca un semnal de alarmă. Vru să deschidă gura ca să protesteze dar buzele lui Diego i le zdrobiră pe ale ei într-un sărut care o făcu să-şi piardă capul. In mintea ei încețoşată nu mai exista decât dorința irezistibilă de a i se abandona.

Când el se întinse lângă ea, Leslie se trezi definitiv şi-şi recăpătă brusc prezența de spirit. Ce căuta în brațele acestui bărbat de care nu-i păsa nici un pic şi care profitase de starea ei de somnolență pentru a o lua pe neaşteptate?

- Te rog! îl imploră ea cu voce gâtuită în timp ce el îi acoperea gâtul şi umerii cu sărutări pătimaşe.

Cu o mişcare bruscă şi neaşteptată, reuşi să-l respingă şi să se rostogolească în pat mai departe de el.

- Juanita nu ne va ierta dacă nu ne vom duce să gustăm din mâncarea care ne-a pregătit-o!

Urmă o tăcere lungă, tulburată doar de respirațiile lor precipitate. Leslie nu îndrăznea să-l privească.

-Oh, dar va înțelege, sunt sigur, zise el în sfârşit, pe un ton uşor sarcastic. Nu trebuie să fii prea isteț ca să bănuieşti nerăbdarea unor tineri căsătoriți....

Se ridică şi-şi trecu mâna prin păr.

- Dar, la urma urmei, poate că ai dreptate! La noi există un proverb care spune că "mai bun este un trap de durată decât un galop care te oboseşte repede". Aşa că vom aştepta. Va fi cu atât mai bine...

Aruncă o privire scurtă la ceasul lui din aur.

-Dacă te grăbeşti, vom putea încă să ajungem la timp la festinul pregătit de Juanita. Iți voi alege eu ținuta. Asta o să te ajute să câştigi cinci minute.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse cu o rochie lungă din pichet de

bumbac albă, cu motive geometrice foarte discrete.

- Ai deja o mulțime de lucruri încântătoare, carina, spuse el punându-i rochia pe pat, dar îți voi cumpăra ce este mai bun la Paris sau la New York. Te voi acoperi cu bijuterii şi...

- Rochiile şi bijuteriile nu mă interesează, răspunse Leslie, strângându-şi cordonul capotului. Singurul lucru pe care mi-l doresc este eliberarea tatălui meu.

- Stii bine că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a o obține. Te îndoieşti de cuvântul meu?

- Te-aş crede mult mai uşor dacă n-ai insista să consumăm această căsătorie înainte de ieşirea lui din închisoare.

- Dar asta ar putea dura săptămâni întregi, poate luni! zise el cu asprime în glas. îți imaginezi cumva că sunt de lemn? Cum aş putea dormi lângă soția mea fără s-o doresc? Nu, este de neconceput, atât pentru tine cât şi pentru mine, de altfel...

Leslie se simți stânjenită. El îşi dăduse seama adineauri cât de "insensibilă" era la mângâierile lui. Cum putuse să fie atât de nebună şi să se trădeze?

- Problema nu s-ar mai pune dacă n-am împărți acelaşi pat, declară ea scurt.

Tresări când văzu paloarea lui Diego. Acesta o prinse de mână şi o strânse fără menajamente.

- Să nu-ți faci iluzii, Leslie. înainte de sfârşitul nopții, de bunăvoie sau cu forța, vei deveni soția mea. Acum, grăbeşte-te. Te aştept în salonul cel mic.

înnebunită de furie, îl văzu trecând pragul şi închizând uşa în urma lui. Ce fel de bărbat era acesta pentru a-şi dori atât de mult o femeie care îl refuza? Rezistența aceasta mai mult îl întărâta decât să-l

potolească?

Dacă aşa stăteau lucrurile, ei bine, va avea o crudă dezamăgire! Leslie îşi puse în gând să fie în brațele lui ca o cârpă moale, fără nici o reacție. Nu-i va rezista, dar nici nu-l va încuraja. Incă putea spera că, astfel, orgoliul lui masculin îi va interzice să forțeze nota în asemenea condiții.

Hotărârea fiind luată, se simți ceva mai uşurată. Se îmbrăcă şi se duse în salonul mic.

Cu spatele spre uşă, Diego părea pierdut în contemplarea nopții de afară. Văzându-i imaginea reflectată în geam se întoarse, uluit de fermecătoarea înfățişare a soției sale îmbrăcată în acea rochie albă. Această rochie, pe care el însuşi o alesese pentru cina lor de nuntă, era foarte mulată şi decolteul pătrat adânc îți punea imaginația la încercare. Văzând privirea înflăcărată a soțului întârziind atât de mult pe silueta ei, Leslie se necăji că nu-şi pusese doar nişte blugi şi un tricou.

El se apropie repede de ea, îi luă mâna şi-i sărută îndelung palma.

- Bijuteriile n-ar putea să mai adauge ceva frumuseții tale, carina, îi murmură el tandru.

Dar ea se desprinse brusc şi se duse să se aşeze pe canapeaua cu perne moi.

- Aş putea să beau ceva? întrebă ea, prefăcându-se că nu observă expresia ofensată a lui Diego.

Fără s-o întrebe ce doreşte să bea, îi turnă un Martini şi-i întinse paharul, după care îşi turnă şi el un whisky.

- Ridic paharul pentru tine, zise el pe un ton solemn, cu o uşoară notă de ironie.

Văzând că Leslie nu-i răspunde, îşi goli paharul dintr-o dată şi-l umplu din nou, după care se duse să se aşeze într-un fotoliu.

- Te asigur, querida, zise el sec arătând cu degetul paharul de care ea încă nu se atinsese, nu ți-am pus cine știe ce drog în Martini pentru ca să te fac să-ți depășești temerile de tânără mireasă. Nu a trebuit niciodată să forțez vreo femeie printr-un astfel de mijloc.

Expresia lui arăta o oarecare trufie. Leslie nu era surprinsă să afle că în viața lui existaseră multe femei. Virilitatea intensă pe care o degaja, adăugată bogăției și poziției lui sociale trebuie să-i fi fost foarte folositoare. Dacă n-ar fi fost forțată de împrejurări să facă această căsătorie, fără îndoială că și ea l-ar fi considerat irezistibil.

Sorbi cu noduri câteva înghițituri de Martini. Chiar dacă Diego nu-i pusese droguri în băutură, alcoolul era suficient pentru a i se urca la cap și a o face să-și piardă orice inhibiție. Trebuia să fie atentă să nu mai bea prea mult la masă...

- Persoanele pe care le vei contacta... vor fi în măsură să accelereze procesul tatălui meu? întrebă ea cu o voce ezitantă.

- încă n-am făcut nici o intervenție, nu știu.

- Dar ai promis că...

- Am promis că le voi vorbi despre tatăl tău. Nu mi s-a părut potrivit s-o fac chiar în ziua nunții noastre, trebuie să recunoști. Peste vreo săptămână sau două...

- O săptămână sau două! repetă ea cu indignare. Si ți se pare normal ca în acest timp tata să zacă în închisoare?

- Să nu exagerăm, spuse Diego mai cu blândețe, privind atent conținutul paharului. Tatăl tău este pe mâini bune. La ora aceasta, probabil că primește o cină bună stropită din belșug cu vin. Nu-i lipsește nimic, adăugă el aruncându-i o privire piezișă, nici măcar compania unei femei, dacă dorește...

Leslie roși până-n vârful urechilor.

- Cum poți să sugerezi că... tatăl meu....

- Este un bărbat ca oricare altul, nu? încheie Diego fraza fără false pudori.

Se auzi o bătaie în uşă şi Juanita intră, destul de agitată şi scuzându-se pentru întârziere.

- Nu-i nimic, Juanita, spuse amabil Diego. Señora nu şi-a terminat încă aperitivul.

- Gracias, senor. Totul este gata.

De îndată ce uşa se închise în urma menajerei, Diego se ridică.

- Te rog să-ți termini băutura, querida, mergem la cină. Juanita a petrecut două ore ca să pregătească această masă. Nu este cazul s-o facem să aştepte.

- N-aş suporta s-o supăr câtuşi de puțin! zise Leslie ironic, golindu-şi paharul.

"Ce ciudat să-l văd pe Diego arătând atâta considerație angajaților săi", îşi zise ea cu amărăciune, "în vreme ce dorințele mele par să fie ultima lui grijă".

- Leslie, ascultă-mă bine, zise el calm prinzând-o de braț. Nu vreau ca Juanita să bănuiască nici măcar o clipă că nu ne-am căsătorit din dragoste. De multă vreme aşteaptă ziua aceasta şi....

- Nu-mi pasă de bănuielile Juanitei, răspunse cu duritate Leslie, eliberându-şi brațul. La urma urmei, nu este ea cea care va trebui să împartă patul cu tine şi să stea la aceeaşi masă!

Porni înainte cu un pas hotărât, dar trebui să se oprească în mijlocul holului, neştiind pe care dintre numeroasele uşi ar trebui să intre. Fără să spună un cuvânt, Diego o ajunse din urmă şi o conduse spre sufrageria care comunica printr-un foarte mic culoar cu salonul cel mare. Era o încăpere simplă, fără dimensiunile uriaşe ale reşedinței din

capitală. Trei dintre pereți erau ocupați de etajere şi bufete dintr-un lemn de culoare deschisă, lucioasă. Al patrulea era reprezentat de o imensă uşă de sticlă glisantă care dădea spre o mică terasă ce surplomba marea.

Cele două tacâmuri fuseseră aşezate la una din extremitățile mesei pătrate. Lumina lumânărilor roz din sfeşnice licărea oglindindu-se în luciul mobilei, făcea să scânteieze argintăria şi cristalele căzând şi pe florile de orhidee ce pluteau pe suprafața apei dintr-un vas de cristal şlefuit.

"Câtă risipă", gândi Leslie privind masa aranjată cu atâta rafinament. Câte fete n-ar fi visat un asemenea decor pentru noaptea nunții lor şi un soț atât de seducător! De ce a trebuit ca acest bărbat orgolios, care avea toate femeile la picioarele lui, s-o aleagă pe ea, împotriva voinței ei?

Juanita îşi făcu repede apariția cu primul fel de mâncare: o supă groasă din fasole neagră condimentată cu ierburi aromatice şi presărată pe deasupra cu brânză rasă.

Leslie aprecie savoarea acestei supe naționale, dar nu putu să înghită decât câteva linguri atât de condimentată şi "exotică" era pentru gustul unui american. Abia dacă se atinse de "pipian de pato", bucățele de carne de rață fierte înăbuşit în frunze de aloe şi servite cu un sos de semințe de dovleac. Diego îi arunca neîncetat priviri mai mult decât elocvente. Părea să se joace cu victima sa precum şoarele şi pisica... Ca să-şi păstreze cumpătul, Leslie bău mai mult decât avusese de gând.

în clipa când ridică lingurița ca să guste dintr-o papaya, Diego o întrebă brusc:

- De când erai logodită cu americanul acela?

- Cu Brent? întrebă ea, mirată să-l vadă aducând vorba despre asta.

- Mai au fost şi alţii înaintea lui? se interesă el cu asprime.

- Nu. Doar el. A fost primul băiat pe care l-am cunoscut la ieşirea din mănăstire. Le auzeam mereu pe celelalte fete vorbind cu entuziasm despre prietenii lor întâlniţi în vacanţe. Eu însă îmi petreceam vacanţa pe iahtul tatălui meu. Asta îmi era de-ajuns.

- Până când Brent a intrat în viaţa ta.

- Da. El are tot ce-ţi poţi dori de la un bărbat...

Văzând chipul lui Diego întunecându-se, Leslie continuă fără milă:

- Este un bărbat foarte frumos, plin de farmec. Are un succes nebun la femei. Am fost de multe ori geloasă...

Işi încheie fraza cu o voce uşor gâtuită. Tocmai îşi amintise cu o precizie halucinantă motivul care o îndemnase să accepte logodna cu compatriotul său.

Se întorseseră ceva mai devreme dintr-un weekend petrecut la părinţii lui Brent. In ciuda primirii afectuoase a acestora, cărora era evident că le era pe plac şi în ciuda chiar a insistenţelor lui Brent, ea încă ezita să-şi ia un angajament pentru totdeauna. Sigur, tânărul avocat avea multe calităţi, dar ea îl simţea prea serios, prea făţarnic pentru gustul ei. Sărutările lui îi lăsau întotdeauna un sentiment de dezamăgire.

Dacă ar fi uitat măcar o dată că ea fusese crescută într-o mănăstire, şi ar fi ştiut să-i trezească senzualitatea, pasiunea... aşa cum făcuse Diego...

In sâmbăta aceea, totuşi, se hotărâse brusc să se mărite cu el după ce-l văzuse pe tatăl său, care nu se aşteptase la sosirea lor, îmbrăţişând cu pasiune o brunetă focoasă şi sărutând-o fără reţineri pe puntea iahtului spre care se îndrepta ea şi cu Brent.

Fără să şovăie, Leslie se întorsese atunci către însoţitorul ei şi-i

sugerase să se întoarcă şi să meargă să bea o cafea la restaurantul din portul de agrement.

Nu voia să vadă mai multe. Ştia că, în viaţa tatălui său, nu era loc şi pentru ea.

Dacă Brent fusese surprins de brusca ei decizie, nu i-o arătase. In orice împrejurare, era de un calm imperturbabil, în asemenea măsură încât uneori devenea exasperant.

- Cu siguranţă, una dintre femeile pe care erai geloasă va fi nespus de bucuroasă să-l recupereze pe fostul tău iubit, zise Diego fără menajamente.

Leslie îşi plecă privirea. Simţi o ciudată strângere de inimă la gândul că Brent i-ar putea face curte alteia decât ea. Lăsă linguriţa pe farfurie şi se ridică.

- Sunt obosită... Aş... aş vrea să mă duc în camera mea, bâigui ea în clipa când Juanita apăru cu platoul de cafea.

Diego se ridică imediat şi, punând o mână pe umărul menajerei, îi explică acesteia:

- Señora este obosită după această zi lungă, Juanita. N-o să mai bem cafeaua.

Un zâmbet plin de subînţelesuri lumină chipul blajin al femeii.

- Si, señor. Buenas noches.

Ajunsă în dreptul camerei, Leslie încercă să-i închidă uşa în nas lui Diego. Dar fără succes.

Se îndreptă spre măsuţa de toaletă, îşi scoase cerceii de argint şi-i puse în cutia cu bijuterii.

- Intr-o casă de mărimea acesteia, nu cred că lipsesc dormitoarele, zise ea sec.

- Intr-adevăr, încuviinţă el cât se poate de calm, dar întâmplător

am hotărât să-l împart pe cel al soției mele.

- Nu sunt soția ta! exclamă ea.

- Si totuşi, querida... spuse el ridicându-i mâna stângă pentru a-i arăta într-un mod elocvent verigheta pe care el i-o pusese pe deget chiar în dimineața aceea.

- Totul a fost doar o sinistră comedie şi tu ştii bine asta, zise ea smulgându-şi mâna. Cum aş putea să-i arăt şi cea mai mică afecțiune unui bărbat pe care abia îl cunosc şi pe care, mai ales, nu-l iubesc?

Privirea lui Diego se lumină.

- Adeseori, dragostea vine odată cu unirea celor doi, querida... murmură el cu o voce mângâietoare. Un soț tandru şi atent ştie să se facă iubit de soția lui...

- Chiar dacă am fost crescută într-o mănăstire, spuse ea întorcându-i spatele, vin dintr-o țară unde femeile au învățat de multă vreme să se sustragă dominației sexului tare!

- Aşadar, l-ai preferat pe amorezul acela fără vlagă din ghearele căruia te-am smuls...

In sfârşit, o să vedem... Iți acord zece minute, adăugă el pe un ton amenințător. Nici unul în plus.

Leslie privi o clipă uşa prin care dispăruse. Probabil că exista pe undeva încă o cameră în care se dusese să se schimbe. Cu puțin noroc, va putea să se încuie în camera ei. Diego nu va îndrăzni să forțeze uşa, de teamă ca vacarmul să n-o alerteze pe Juanita, care probabil strângea masa.

Din păcate, nu exista nici o cheie, nici în interior nici în exterior!

Stăpânindu-şi un suspin, Leslie îşi sprijini o clipă fruntea fierbinte de lemnul uşii.

Si apoi, dintr-o dată, se hotărî. îşi scoase rochia şi îşi puse capotul

de mătase, sigură de un lucru: chiar dacă Diego o va poseda în această noapte, va face în aşa fel încât să nu aibă nici o satisfacţie, să-i rănească orgoliul.

Nepăsătoare acum faţă de timpul care trecea, Leslie închise în urma ei uşa sălii de baie şi începu să se demachieze şi să se spele pe dinţi. îşi perie îndelung părul blond în care lumina se reflecta feeric.

în ochii ei mari şi verzi se putea ghici o oarecare îngrijorare. De foarte tânără, la fel ca celelalte fete, visase la noaptea nunţii ei, dar într-un mod destul de vag. îşi imaginase întotdeauna un tânăr soţ seducător, care îmbina delicateţea şi curtoazia poeţilor romantici cu virilitatea vitejilor cavaleri care ştiau să se lupte pentru a câştiga inima iubitelor lor.

Uşa se deschise brusc şi Diego apăru într-un halat de casă scurt, cu cordonul înnodat neglijent şi sub care se putea ghici că este îmbrăcat cât se poate de simplu...

Ah, cât de departe era imaginea aceasta de cea a poeţilor romantici din visele ei.

- Nu... nu sunt încă gata, îi spuse ea cu o voce întretăiată pentru a câştiga timp.

Fără să se mişte din loc, o măsura din cap până-n picioare.

Neliniştită, ea se întoarse nervoasă spre chiuvetă pentru a-şi aranja nişte lucruri.

- Lasă toate astea, îi ordonă el laconic, şi vino.

Degetele ei care tremurau, scăpară din mână pasta de dinţi. Si apoi, ca hipnotizată de vocea lui Diego, Leslie veni spre el ca un robot.

Mexicanul îi scoase capotul şi o îmbrăţişă strâns la pieptul lui cald şi musculos. Apoi o ridică în braţe ca pe un fulg şi o duse în dormitor, murmurându-i la ureche în limba lui cuvinte tandre pe care ea era prea

emoționată ca să le mai traducă.

O puse încet pe pat, se culcă apoi lângă ea după ce se debarasă repede de halatul de casă. Leslie se simțea încremenită de teroare sub trupul fierbinte al lui Diego ale cărui buze păreau să se afle peste tot în acelaşi timp... pe gât, pe pleoapele închise, pe tâmple, pentru a-i cuprinde apoi buzele cu o pasiune căreia îi era greu să-i reziste.

Hotărârea ei fermă de a rămâne ca de gheață în brațele soțului ei se risipi ca un fum sub mângâierile savante care îi trezeau nebănuite senzații. Cuprinsă brusc de o dorință egală cu a lui, încetă să-i mai reziste.

- Iubita mea, îi murmură el cu înflăcărare, te ador.

Instinctiv, Leslie îi mângâie îndelung spatele şi umerii, după care îşi rătăci degetele în părul lui des şi negru. Ii şoptea în engleză cuvinte dezlânate întretăiate de gemete de plăcere.

- Oh, Brent, dragul meu! lăsă ea să-i scape fără să-şi dea seama.

Urmă o tăcere de câteva secunde.

Apoi Diego o trase violent de păr, întrebând-o în şoaptă, cu o voce răgușită:

- Ce-ai spus?

Leslie se înfioră fără să vrea şi-şi recăpătă în mod miraculos sângele-rece.

Găsise soluția visată la toate problemele ei. Cum de nu se gândise mai devreme?

-Am spus ceva? întrebă ea cu o prefăcută nevinovăție.

-Ai rostit numele lui Brent, zise el fulgerând-o cu privirea.

- Oh, făcu ea încruntându-se uşor. In fond, nu este deloc surprinzător în astfel de situații... La urma urmei, eu şi cu Brent eram...

Pronunță mai rar ultimele cuvinte, lăsându-l pe el să tragă

concluzii. Simțea deasupra ei trupul lui Diego vibrând de furie.

- Era amantul tău? întrebă el cu un calm amenințător.

Ea îl privi cu nişte ochi deliberat lipsiți de orice expresie.

- Dar ce credeai? In Statele Unite logodnicii sunt mult mai liberi decât aici! Iți imaginezi cumva că Brent şi cu mine ne-am fi hotărât să ne unim destinele fără să ştim dacă ne potrivim bine pe toate planurile?

Diego se ridică în coate țintuind-o pe pat cu o privire furioasă.

- Nu o voi face soția mea pe o femeie care a fost deja... iubită de un altul, strigă el cu asprime, fără să-i dea drumul părului. Bănuiai asta, nu-i aşa, şi totuşi te-ai căsătorit cu mine. De ce?

- De parcă aş fi avut de ales! zise ea ridicând din umeri. Tatăl meu...

Diego sări din pat lăsând să-i scape o serie de înjurături în spaniolă. Işi puse în grabă halatul de casă şi se întoarse, aruncându-i lui Leslie o privire dispreţuitoare.

- Tatăl tău....! Mereu tatăl tău...! Crezi că după această jignire pe care mi-ai adus-o voi mai ridica un deget pentru a-l ajuta să iasă din situația în care se află? în ceea ce mă priveşte, poate rămâne să putrezească toată viața în închisoare!

Cu această remarcă, ieşi din încăpere cu paşi mari, lăsând-o pe Leslie cufundată în cea mai profundă disperare. Reuşise să-şi salveze preţioasa virginitate, dar cu ce preț!

Capitolul 1

- Leslie!

Fără tragere de inimă, Leslie îşi ridică pleoapele încă grele de somn, întrebându-se neliniştită unde s-ar fi putut afla. Si apoi, recunoscu aplecat asupra ei în semiobscuritatea încăperii, chipul sever ale cărui trăsături de nobleţe şi aroganţă îi bântuiseră somnul întrerupt de coşmaruri în care se cufundase înaintea zorilor.

Diego îi arătă cu mâna tava pusă pe noptieră.

- Ți-am adus micul dejun. Juanita ar fi fost mirată să vadă... începu el arătând cu un gest elocvent spre patul abia desfăcut.

Leslie se încovoie sub privirea lui rece şi dispreţuitoare.

- Ce... ce i-ai spus?

- Credeai că o să-i spun adevărul? răspunse el îndreptându-se spre fereastră, ca să tragă draperiile. Că mi-am petrecut noaptea departe de soția mea care se dăruise deja altuia?

Vorbise fără nici o furie, cu o voce ciudat de tristă. Emoționată de ținuta orgolioasă a acestui bărbat a cărui siluetă se detaşa în lumina ferestrei, Leslie simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Ar fi vrut să poată să dezmintă afirmația mincinoasă din ajun, să-i jure că Brent o respectase întotdeauna şi că doar el, Diego, ştiuse să-i trezească senzualitatea năvalnică pe care o ignorase până acum. Această noapte de dragoste întreruptă o tulburase de altfel cumplit, şi era răspunzătoare în parte de insomnia ei.

Fără să spună un cuvânt, se aşeză pe pat şi aruncă o privire spre tava de unde veneau miresme îmbietoare. Puse într-un coşuleț, chiflele proaspete erau ținute calde într-un şervet de damasc. Intr-o cupă de cristal, untul avea forma unor scoici. Alături de cafetiera din argint, fusese pus într-o vază mică un trandafir abia înflorit, de o extraordinară culoare roşie-portocalie.

- Mulțumesc... pentru micul dejun, murmură ea cu o voce gâtuită. Trandafirul este... magnific.

- Nu am aranjat eu tava, spuse Diego întorcându-se spre pat. Să-i mulțumeşti Juanitei.

- Oh... De ce se simțea dintr-o dată atât de dezamăgită? N-ar fi putut să spună. Cu un gest lipsit de tandrețe, Diego scoase din buzunar

o cutiuță şi o aruncă pe pat.

- La noi există obiceiul de a oferi un cadou soției, mulțumindu-i astfel pentru favorurile acordate cu generozitate în noaptea nunții. Măcar să ți-l ofer, adăugă el cu o grimasă sarcastică.

Leslie luă cutiuța şi o deschise cu mâinile tremurând. Pe o pernuță de satin alb erau puşi nişte cercei încântători, făcuți din smaralde înconjurate de diamante, asortați cu inelul ei de logodnă.

- Te rog să-mi faci plăcerea să-i porți diseară la cină.

- Sunt splendizi, bâigui ea întâlnind privirea posomorâtă a lui Diego. Dar ar trebui să-i păstrezi pentru soția ta.

- Tu eşti soția mea. Aşa cum ți-am mai spus, nu mă voi căsători decât o dată în viață.

- Chiar şi după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă ea dintr-o răsuflare.

Ea zâmbi trist.

- Nu eşti totuşi, un călugăr!

- Nu am spus niciodată că-mi voi petrece viața ca un călugăr! Până când îmi va trece dezamăgirea că am fost înşelat, nu lipsesc femeile care-mi pot satisface poftele.

Leslie avu impresia că o loveşte un trăsnet.

- Si femeile acelea, nu sunt de disprețuit?

- Să nu amestecăm lucrurile, îi replică el îndreptându-se spre uşă. Nu m-am gândit niciodată s-o iau pe vreuna de soție. Bea-ți cafeaua. Vom face o baie în piscină înainte de prânz şi ne vom duce să-l vedem pe tatăl tău, după-amiază.

Tonul lui Diego nu admitea replică. Leslie nu avea decât să se supună.

Simțindu-şi gura uscată, îşi turnă câteva ceşti de cafea pe care le

bău cu sete. Situația ei nu era deloc mai strălucită ca în ajun. Diego se va juca de acum cu ea... ca şoarele şi pisica. După ce se va sătura de femeile uşoare, îi va cere să-şi îndeplinească îndatoririle conjugale. Atunci, va vedea că-l mințise în legătură cu Brent...

Până atunci, se părea că revenise asupra deciziei lui de a-l părăsi pe tatăl ei tristei sale sorți. Era deja un succes.

Dimineața aproape trecuse când Leslie se hotărî să iasă din apartament. în hol, dădu peste o Juanita numai zâmbet. Leslie roşi involuntar. Probabil că femeia jubila la gândul că sfioasa ei stăpână petrecuse o noapte de vis în brațele soțului ei.

- Buenos dias, señora, spuse ea cu blândețe, privind-o pe Leslie de la părul strâns cu grijă la spate până la picioarele lungi şi suple ce ieşeau de sub rochia scurtă înflorată de plajă.

- Buenos dias, Juanita.

Menajera păru încântată să vadă că stăpâna ei, americană, vorbea curent spaniola.

- Domnul este deja la piscină, spuse ea. Dacă doriți, vă aduc acolo nişte răcoritoare sau cafea.

- Gracias. Aş dori nişte cafea, dacă se poate.

- Mă ocup imediat de asta.

Leslie traversă la întâmplare câteva mici curți interioare, cu pardoseală din gresie, în mijlocul cărora susurau fântâni arteziene. O vegetație exuberantă lua cu asalt coloanele şi porticurile. Deodată, observă piscina dreptunghiulară de un albastru turcoaz scânteind sub cerul de o puritate extraordinară.

Avu timp să contemple în voie silueta bronzată a lui Diego stând în echilibru la marginea trambulinei.

Fără voia ei, inima începu să-i bată nebuneşte văzând perfecțiunea

acestui trup viril cu umeri largi, cu abdomenul plat şi picioarele lungi şi musculoase.

Fără s-o vadă, Diego ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să salute soarele, ceea ce-i aminti de acel salt al îngerilor de la "El Mirador". Apoi sări în apă, reveni la suprafaţă şi porni într-un craul impecabil spre celălalt capăt al piscinei.

Leslie profită de ocazie şi se aşeză confortabil într-un şezlong capitonat, începând să-şi dea cu o cremă solară pe picioare.

Dintr-o dată, fu conştientă de apropierea lui Diego, care se opri lângă ea privind-o ce face. Fără să ridice ochii, continuă imperturbabil să-şi maseze picioarele pentru a face să pătrundă mai bine crema în piele.

- Cu atâtea precauţiuni, querida, zise el în sfârşit pe un ton ironic, îmi imaginez că soarele nostru cald mexican va ezita să-ţi facă vreun rău...

Leslie se întrebă dacă nu cumva aceste cuvinte aveau un dublu sens. Intr-o clipă, Diego îi luă flaconul din mâini şi arătă spre umerii ei.

- Dacă îmi dai voie...

- Dar pot s-o fac şi singură! exclamă ea.

Fără să-i pese de intenţia ei de a se feri, el îşi puse un pic de cremă în podul palmei şi începu să-i maseze uşor umerii.

Leslie trebuia să recunoască faptul că avea nişte mâini de aur. Acest masaj uşor îi relaxă gâtul crispat de emoţiile ultimelor douăzeci şi patru de ore şi de lipsa de somn. Relaxată, închisese ochii când simţi mâinile mângâietoare ale lui Diego alunecând spre decolteul sutienului, în timp ce buzele fierbinţi îi muşcau uşor urechea. Un fior involuntar o străbătu din cap până-n picioare. Luptându-se cu disperare cu moliciunea insidioasă care punea stăpânire pe ea, se crispă şi se îndreptă.

- Oh, iertați-mă, señor! Am adus cafeaua pentru señora...

Recunoscând vocea Juanitei, Leslie se întoarse repede şi roşi până în vârful urechilor. Menajera surprinsese probabil mângâierea destul de îndrăzneață a lui Diego şi credea că el îi şopteşte la ureche fraze pasionale. Văzându-i chipul blând numai zâmbet, era de altfel evident că femeia considera toate acestea foarte fireşti.

- Cum ai îndrăznit? şuieră Leslie printre dinți, după ce silueta rotunjoară a Juanitei dispăru. Femeia a crezut probabil că noi...

- Că murim de nerăbdare de a fi unul în brațele celuilalt, ca în noaptea aceasta, încheie el în locul ei.

Ridicând din umeri, se aşeză lângă şezlongul ei şi începu să toarne cafeaua în ceşti.

- Să nu crezi că i-a trebuit prea mult timp ca să interpreteze cearcănele tale. Ea şi cu soțul ei se bucură probabil acum pentru extraordinara noapte a nunții noastre...

Cu o expresie impenetrabilă, Diego îi întinse o ceaşcă din porțelan fin chinezesc.

- Sunt uimită să văd că părerile angajaților tăi au atâta importanță pentru tine, zise ea pe un ton ironic.

- Tu nu poți să înțelegi... Când eram copil şi veneam aici în vacanțe, Carlos şi Juanita mi-au ținut practic loc de părinți. Sunt nespus de fericiți să mă vadă căsătorit şi visează deja să-i vadă pe copiii mei sărind pe genunchii lor. Pentru nimic în lume n-aş vrea să-i dezamăgesc.

Leslie se lăsă atât de brusc pe speteaza şezlongului, încât puțină cafea se vărsă în farfurioară. Foarte atent, Diego îi luă ceaşca din mână şi, înainte de a i-o înapoia, absorbi cafeaua cu un şervețel de hârtie.

- Fii mai atentă, querida...

După tonul lui amenințător, Leslie simți imediat că nu era vorba numai despre cafeaua vărsată.

- Ce m-ar împiedica să le spun că mariajul nostru nu este decât o comedie? lansă ea pe un ton sfidător.

- Mai întâi, că nu te vor crede. Si apoi, nu voi întârzia să-mi îndeplinesc îndatoririle conjugale.

- Chiar aşa? replică ea, arțăgoasă.

Ce-ar fi crezut despre asta mama ta?

Işi promisese totuşi să nu lase să se vadă că insinuările lui Consuelo privind asemănarea ei cu mama lui aveau darul s-o rănească. Văzându-l pe Diego făcând ochii mici, bănuitori, se grăbi să-şi bea cafeaua, pentru a mai câştiga timp.

- Cine ți-a vorbit despre mama mea? întreb el cu o voce răguşită.

- Am... i-am văzut portretul la Ciudad de Mexico. Asemănarea între noi două este frapantă.

- Nu este şi părerea mea, zise el măsurând-o din cap până-n picioare. Este doar o asemănare superficială. In realitate, nu aveți aproape nimic în comun.

"Evident! îşi zise Leslie. Nici nu se pune problema să mă compare cu puritatea de madonă a mamei sale prematur dispărută".

Diego se ridică fără nici o expresie pe față.

- Mă duc să mai fac vreo câteva lungimi de bazin înainte de prânz. Vii şi tu?

Leslie scutură din cap. El sări de pe marginea piscinei, stropind-o cu picături de apă care-i răcoriră pielea înfierbântată de soare.

De ce nu se dusese cu el în piscină? Soarele era arzător, îi era cald... O cuprinsese un fel de toropeală. Dar în acelaşi timp, gândea cu intensitate. In fond, poate era mai bine că nu-l urmase pe Diego în apă.

S-ar fi atins fără voie în timp ce înotau. In starea actuală a relațiilor lor explozive, ar fi fost probabil imprudent.

Fără să vrea, îşi aminti scena din ajun petrecută în patul conjugal şi modul în care reacționase la mângâierile unui bărbat pe care crezuse că-l urăşte şi se teme de el în acelaşi timp. Fireşte că încă îl detesta. In schimb, nu se mai temea de el. Era însă îngrozită de dorința fizică pe care i-o inspira şi care-i anula orice idee de a rezista.

De îndată ce tatăl său va fi eliberat, va rupe această căsătorie impusă de Diego. Va părăsi această țară unde pasiunile păreau să se exacerbeze sub razele neiertătoare ale soarelui. Si apoi, anularea căsătoriei va fi mult mai uşor de obținut în țara ei decât în Mexic....

Diego opri puternicul Mercedes aproape în fața comisariatului şi-i aruncă lui Leslie o privire cinică din spatele ochelarilor de soare. Aceasta stătea cu mâinile încleştate pe genunchi.

- Pari mai degrabă o fată bătrână ofensată, carina, decât o radioasă tânără soție care şi-a petrecut noaptea în brațele soțului ei! Va trebui să corectezi asta.

Vocea lui ironică o făcu pe Leslie să se întoarcă furioasă spre el.

- Crezi că tatăl meu se va mai lăsa multă vreme înşelat de prefăcătoriile noastre? izbucni ea. Mama mea şi cu el s-au iubit din prima clipă în care s-au văzut. Tata ştie foarte bine cum arată doi îndrăgostiți, mai ales după.... după...

- După noaptea nunții lor? încheie Diego fraza pe un ton glacial. Dă-mi voie să-ți spun, draga mea, că în mod sigur mama ta nu se culcase cu alt bărbat înainte de a se căsători cu tatăl tău.

Exclamația scandalizată pe care Leslie se pregătise s-o emită, îi încremeni pe buze.

Diego o trăsese spre el aproape cu violență.

Ii ridică bărbia, îşi scoase ochelarii de soare şi-şi cufundă privirea în ochii verzi indignați. Apoi, fără să-i pese de privirile curioase aruncate spre ei de doi agenți de poliție care intrau în comisariat, se aplecă şi puse stăpânire pe buzele lui Leslie, a cărei inimă începu să bată nebuneşte. Vru să ridice mâna ca să-l respingă. Dar în clipa aceea, îşi dădu seama că el îi scosese agrafele din păr. Şuvițele blonde cădeau acum libere pe umeri. Trebui să se crispeze pentru a nu se abandona senzațiilor tulburătoare trezite de acest moment neprevăzut. Sărutările lui Diego, degetele lui care-i mângâiau părul şi gâtul, totul o făcea să-şi piardă capul. Se simțea purtată către o dorință pătimaşă pe care n-o mai încercase până acum. Spre profunda ei stupoare, îşi dădu seama că Brent n-ar fi putut niciodată să-i satisfacă senzualitatea debordantă pe care şi-o descoperea astăzi.

- Diego... şopti ea la ureche cu o voce uluită, în timp ce el nu mai contenea s-o sărute cu febrilitate.

Când o împinse cu brutalitate, Leslie resimți un şoc nespus de dezagreabil.

O clipă, o privi ca un artist mulțumit de opera lui. Leslie era conştientă că arăta ciufulită şi roşie ca o floare de mac. Buzele îi erau umflate şi aproape rănite.

- Acum, este o plăcere să te privească omul, o asigură el cu o voce uşor răguşită, care-i trăda propria tulburare. Pot să jur că acum tatăl tău te va crede cu adevărat îndrăgostită. Nu, în nici un caz nu încerca să te aranjezi, îi ordonă el sec văzând-o scotocind nervoasă prin poşetă în căutarea unui pieptene şi a unui tub de ruj de buze. Altfel, va trebui să reluăm totul de la capăt.

- Şi îmi imaginez că nu vrei să se repete, îi aruncă ea roşie în obraji, de data asta de umilință.

- Nu încerca să mă provoci, zise el liniştit, coborând din maşină şi ducându-se să-i deschidă portiera.

Leslie vru să-şi ia ochelarii de soare puşi pe bordul maşinii, dar Diego o opri.

- Lasă-i acolo, niña. Privirea ta este acum foarte edificatoare....

In ciuda furiei care o cuprinsese, Leslie fu mulţumită că era aici ca s-o însoţească. Ofiţerul rotofei care o primise la prima ei vizită aici, se ridică brusc de pe scaun ca să-i întâmpine cu un zâmbet slugarnic. Dar ceilalţi doi agenţi aflaţi în acelaşi birou o priveau pe faţă într-un mod atât de obscen, încât instinctiv se lipi de Diego, care îşi trecu imediat braţul protector în jurul taliei ei. Nu-i dădu drumul decât când ajunseră în faţa celulei tatălui său. De îndată ce ofiţerul de serviciu deschise uşa, Leslie se repezi în încăpere căutându-l cu privirea pe Dan. Acesta era întins pe pat, cu faţa spre perete. Patul tare de campanie fusese înlocuit cu unul adevărat cu saltea şi pături de culori vii.

- Tată! Eu sunt!

Dan se întoarse încet şi clipi din ochi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund.

- Leslie? Tu eşti?

Păru că face un efort imens să se ridice şi să se aşeze pe marginea patului. O clipă mai târziu, fu în picioare, îmbrăţişându-şi fiica.

- Mi se părea că visez, zise el cu o voce încă adormită. Scuză-mă, fetiţa mea. Nu mă aşteptam să vă văd atât de curând după nunta voastră. Altfel, aş fi făcut puţină ordine pe aici. Felicitările mele, Diego, adăugă el privind în spatele lui Leslie.

Apoi o desprinse uşor de Diego, pentru a o observa pe îndelete. Leslie fu cuprinsă de panică văzându-i faţa pământie.

- Văd că îţi prieşte căsătoria, draga mea, zise el cu un zâmbet

bucuros. Nu te-am văzut niciodată atât de radioasă. Să ştii că sunt foarte fericit pentru tine.

- Aş fi vrut atât de mult să fii şi tu de faţă, spuse ea cu o voce gâtuită. Nu... n-am avut pe nimeni alături...

Dan o trase mai tare la piept.

- Il aveai pe soţul tău, zise el cu emoţie după o lungă tăcere. Aceasta valorează mai mult decât toate rudele sau prietenii din lume.

Inăbuşindu-şi un suspin, se întoarse involuntar şi-l privi pe Diego. Fu foarte surprinsă să citească în ochii lui compasiune, chiar tandreţe.

- Da... Il aveam pe Diego, spuse ea încet.

- Să ne aşezăm, le propuse Dan, şi să mai stăm de vorbă un pic. Nu vreau să vă reţin prea mult. Probabil că sunteţi nerăbdători să fiţi din nou singuri. Şi aici nu este tocmai un hotel de patru stele!

Şi totuşi, de la ultima vizită a lui Leslie, încăperea fusese făcută mult mai confortabilă. Lângă o masă se aflau două fotolii din piele. Un şifonier întredeschis era plin de haine. Şi zărind o măsuţă care se prăbuşea sub greutatea unui întreg sortiment de sticle şi pahare, buzele lui Leslie începură să tremure. Mirosul de alcool al tatălui său şi vorbirea lui mai împleticită spunea destul despre faptul că băuse mai mult decât ar fi trebuit.

- Diego, ţin să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru ca această celulă să devină mai "prietenoasă". Am chiar şi ce să beau în sănătatea voastră. Tu ce vrei să bei, Leslie?

Ea fu cât pe ce să refuze, când o privire elocventă a lui Diego o făcu să se răzgândească.

- Păi... un porto aş bea, zise ea cu o voce nesigură.

Diego alese whisky şi Dan îşi turnă o doză bună de coniac.

- Fie ca şi căsnicia ta să fie la fel de fericită ca a mea, zise el

ridicând paharul şi privindu-şi fata cu emoţie.

Leslie roşi violent şi bău repede o gură de porto, pentru a mai prinde curaj. Fu cât pe ce să se înece.

- Tu ştii bine că mariajul vostru a fost absolut excepţional, tată, spuse ea cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Cum şi-ar fi putut imagina că într-o zi tatăl său va toasta pentru ea într-o celulă mexicană şi sub privirea dispreţuitoare a soţului ei? Se gândi că visase întotdeauna să fie condusă la altar de tatăl său... şi pentru a se căsători cu Brent... Lucru ciudat, chipul acestuia i se estompa deja în memorie, fiind înlocuit cu trăsăturile trufaşe ale lui Diego. Acest Diego ale cărui mângâieri şi sărutări o tulburaseră adineauri într-un mod de neimaginat... Deodată, reveni la realitate şi observă că tatăl său discuta cu soţul ei ca doi buni amici.

Ah, dacă ar fi putut măcar să i se confeseze lui Dan sau chiar să petreacă vreo câteva minute singură cu el! In timpul trecutelor vacanţe, tatăl său ştiuse întotdeauna să-i asculte atent necazurile copilăreşti sau suferinţele adolescentine.

Astăzi, când situaţia ei ciudată era aproape de a o face să-şi piardă minţile, acesta era din păcate ultima persoană căreia i s-ar fi putut confesa.

Ca şi cum i-ar fi ghicit tulburarea, Diego se ridică şi îşi puse paharul pe masă.

- Acum trebuie să plecăm, querida, spuse el pe un ton blând.

Apoi, întorcându-se spre socrul său, adăugă:

- Menajera mea speră că, astă-seară, cina pe care ne-a pregătit-o va avea mai mult succes decât cea de aseară...

Dan Trent zâmbi cu subînţeles, în timp ce Diego se îndepărtă discret spre uşă, pentru a-i lăsa pe tată şi pe fiică să-şi ia la revedere.

-Ai găsit un soț bun, draga mea, șopti Dan cu o voce răgușită. Să aveți grijă unul de altul. Aşa am făcut noi, eu şi cu mama ta. Şi nu am regretat niciodată.

Leslie ar fi vrut să poată vorbi în gura mare că deja regreta că se căsătorise cu un bărbat pe care nu-l iubea şi pe care nu-l va putea iubi vreodată!

-Iți place de Diego, nu-i aşa, tată?

- Da, răspunse Dan, scrutând-o cu privirea. Va fi foarte bun pentru tine, copila mea. Am ştiut asta de prima dată, când l-am văzut privindu-te la "El Mirador". Dar sunt la fel de mândru de fiica mea, adăugă el zâmbind, şi cred că Diego este foarte norocos că te-a întâlnit. De altfel, i-am spus-o şi a fost de aceeaşi părere.

O mai privi atent, apoi continuă:

-S-ar zice că te tracasează ceva, draga mea, spuse Dan, oarecum surprins. Nu eşti fericită? Uneori, eşti puțin tulburat după noaptea nunții, dar vei vedea că lucrurile se vor aranja repede...

Dându-şi seama că nu era cazul acum să se plângă tatălui său, Leslie se strădui să afişeze un zâmbet pe buzele care-i tremurau.

-Ba da, sunt fericită. Nu pot să-mi imaginez viața fără Diego.

Dan păru mulțumit de acest răspuns. Cu un nod în gât, Leslie ieşi repede din celulă. Diego o cuprinse tandru pe după umeri şi o conduse pe culoarul de ieşire unde nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el după ce se întoarseră la maşină, văzând-o pe Leslie, cu capul plecat, ştergându-şi ochii.

-Evident că nu este de mirare! strigă ea într-un hohot de plâns. Sunt măritată cu un bărbat a cărui simplă prezență mă îngrozeşte şi tatăl meu este închis în acest loc oribil! Si ar trebui să fiu fericită! zise ea pe un ton zeflemitor.

Privise furioasă spre sinistra închisoare de peste drum, dar, din întâmplare, privirea îi căzu pe chipul lui Diego. Fu neliniştită de schimbarea pe care o constată la el, produsă doar în câteva secunde. Ochii întunecaţi îşi pierduseră strălucirea şi căldura obişnuită, şi maxilarul i se crispase. Fără o vorbă, Diego porni maşina.

Făcură tot drumul într-o tăcere absolută. De vreo două ori, Leslie îi aruncă priviri piezişe. Diego avea o expresie amenințătoare, care o făcea să se înfioare de spaimă. Aseară fusese furios, dar astăzi părea să fi depăşit acest stadiu...

Frână brusc în fața casei, o luă pe Leslie de braț şi o conduse rapid spre apartamentul lor, fără să ia în seamă expresia uluită a Juanitei, care-i aştepta.

Cu un fel de fatalitate, Leslie se aştepta să-l vadă răzbunându-se pe ea în modul cel mai... firesc. Lucru curios, gândul că ar putea fi brutalizată de el o lăsă indiferentă. Era pregătită pentru orice, numai să nu mai vadă această expresie glacială care încremenise chipul lui Diego.

- Diego! şopti ea când el o împinse cu brutalitate după ce ajunseseră în cameră. Diego! repetă ea cu o voce tremurată, ridicând ochii spre el.

- Ia loc!

Cu o privire imploratoare, făcu un pas spre el.

- Ți-am spus să te aşezi! Ascultă-mă bine!

Cu privirea ațintită spre el, se lăsă să cadă într-un fotoliu. El se îndreptase spre fereastră şi acum stătea cu spatele spre ea. Urmă o tăcere prelungă.

- Am greşit, zise el în sfârşit cu o voce monotonă, fără să se întoarcă. Am greşit că m-am căsătorit cu tine smulgându-te de lângă logodnicul tău. Am greşit că am profitat de situația tatălui tău pentru a

te forța să faci această căsătorie pe care o urăşti. Am crezut că voi putea să te fac să mă iubeşti, dar...

Intoarse capul spre ea şi o privi ridicând din umeri.

- Dar dragostea... nu vine la comandă, murmură Leslie cu o voce întretăiată.

- Acum ştiu. De aceea, continuă el întorcându-se din nou spre fereastră, nu-ți voi mai cere nimic. Este mai bine să rămânem o vreme "căsătoriți", pentru a-mi facilita demersurile necesare pentru tatăl tău. Dar când acesta îşi va recăpăta libertatea, şi eu ți-o voi reda.

- Vrei să spui că...

- Vom cere anularea căsătoriei, spuse el îndreptându-se crispat spre uşă.

- Dar, Diego...

- Asta ai vrut de la bun început, nu-i aşa? întrebă el din prag. Să-l eliberezi pe tatăl tău şi apoi să te întorci la cel pe care-l iubeşti...

Cu o îngrozitoare strângere de inimă, Leslie bâigui un "da" gâtuit, în timp ce Diego ieşi din cameră închizând uşa în urma lui.

Capitolul 8

- Soțul dumneavoastră este într-adevăr norocos că a știut să culeagă o floare de o asemenea frumusețe pentru a-i împodobi masa, señora, murmură vecinul lui Leslie pe un ton exagerat de măgulitor.

Aceasta aruncă o privire spre cealaltă extremitate a mesei. Diego asculta atent ce-i spunea încântătoarea lui vecină din dreapta. Părea fermecat de frumusețea amețitoare a acestei tinere brunete ai cărei umeri perfecți și gâtul lung erau puși în valoare de decolteul provocator al unei rochii mulate.

- Nu cred că soțului meu i-a fost prea greu vreodată să-și împodobească masa cu florile cele mai prețioase, señor, îi explică ea cu un zâmbet complice.

- Oh, nu vă faceți griji în legătură cu Francisca, spuse vecinul său, care-i urmărise direcția privirii. Este o fostă dragoste din tinerețe. S-a măritat cu un francez. Am auzit că a fost fericită cu el.

- A fost...?

- Da, din păcate, Antoine a murit acum câteva luni. Locuiau în Franța. Francisca a preferat să se întoarcă în țară. Familia și prietenii o vor ajuta să depășească necazul.

Leslie văzu mâna lui Diego punându-se peste cea a tinerei văduve și rămânând câteva clipe. Se strădui să-și desprindă privirea și gustă câteva căpșuni delicioase care se culeg în decursul întregului an în sudul Mexicului. Dar pofta de mâncare îi dispăruse. Puse furculița pe farfurie și-i făcu un semn discret majordomului. O clipă mai târziu, fu adusă cafeaua și lichiorurile pentru cei vreo douăzeci de invitați aleși pe sprânceană. Leslie aruncă o privire rapidă spre soțul său. Acesta întreținea acum o conversație însuflețită cu vecina din stânga.

Era cel de-al treilea mare dineu pe care îl dădeau de la întoarcerea în Acapulco. Leslie se obişnuise repede să organizeze o masă la care se aşezau personalităţi dintre cele mai importante din Mexic. Pentru a-i potoli temerile de la început, Diego îi repeta mereu cât de mult vor facilita acest gen de recepţiei eforturile pentru a-l elibera pe tatăl său.

- In ţara mea, este greu să grăbeşti lucrurile, îi spusese el într-o dimineaţă, în timpul micului dejun pe care-l lua în general cu ea înainte să plece la birou. Ştii cum spune proverbul " cu o rândunică nu se face primăvară". Aşa că va trebui să primim lume de vreo două-trei ori înainte să-i pot invita pe oamenii necesari cauzei noastre.

- Şi în timp ce tu nu faci nimic, zise ea pe un ton arţăgos, tatăl meu este...

- Date fiind împrejurările, nu este chiar într-o situaţie de plâns, îi replicase Diego cu răceală, împingându-şi scaunul şi ridicându-se de la masă.

- Nu are aer, acolo. El este obişnuit cu largul mării. N-ai văzut ce pământiu era la faţă?

- Imi pare rău că n-am putut obţine aprobarea de a-l duce zilnic la plajă ca să se bronzeze, îi răspunsese ironic soţul său.

Si ieşi din încăpere mai înainte ca Leslie să aibă timp să se scuze. Stia foarte bine că fără ajutorul lui Diego, tatăl său s-ar fi aflat într-o situaţie disperată. Dar nu se putea abţine să-l provoace. Poate că, în mod inconştient, se simţea ofensată de faptul că el se adapta cu o asemenea indiferenţă situaţiei lor neobişnuite. Din seara în care îi promisese că-i va reda libertatea, o privise cu aceeaşi detaşare cu care ar fi privit o statuie de marmură destinată să-i împodobească locuinţa.

In decursul acestei interminabile luni de miere, încetase s-o mai privească, aşa cum obişnuia, ca pe o femeie seducătoare. In timp ce,

pentru un da sau nu, inima lui Leslie începea să bată nebunește, Diego păstra un calm olimpian.

Având în vedere temperamentul înflăcărat de care mexicanul dăduse dovadă de la început, lucrul acesta era într-adevăr stupefiant. Amintirea acelei nopți când fuseseră cât pe ce să-și consume căsătoria, bântuia neîncetat nopțile nedormite ale lui Leslie.

- Oh, scuzați-mă! îi spuse ea vecinului, dându-și brusc seama că acesta îi vorbise. Eu... cred că eram cu mintea aiurea, adăugă ea zâmbind stânjenită.

- Mi se pare că Diego încearcă să vă facă semn de câtăva vreme, îi șopti discret acesta. Probabil că dorește să se ridice de la masă?

- Da... Cu siguranță...

Leslie roși când întâlni privirea severă a stăpânului casei. O clipă, rămase ca paralizată. Cu un efort imens, se ridică în sfârșit și își conduse oaspeții în salonul cel mare. Se sprijini apoi ușor de șemineul în stil baroc deasupra căruia se afla o oglindă mare lucrată artistic și își privi cu un zâmbet ușor absent invitații care se grupaseră după afinitățile lor în diferite colțuri ale superbei încăperi cu tavanul pictat.

La cina aceasta luase parte ministrul justiției și doi dintre adjuncții săi. Astă-seară, Diego trebuia în sfârșit să facă primul demers în vederea grăbirii procesului tatălui ei. Le va vorbi oare în sufrageria acum goală, se întreba Leslie, sau îi va duce în confortabilul său birou, de cealaltă parte a vestibulului?

Invitații veniră pe rând s-o complimenteze pentru cina rafinată pe care le-o oferise.

- Nu am un merit prea mare, mărturisi ea. A fost de-ajuns să-mi dau aprobarea pe meniul propus de bucătarul nostru. Personalul lui Diego este foarte calificat. Eu n-am decât să mă las în seama lor...

Brusc, simți un nod în gât. Tocmai îl zărise pe ministrul justiției ascultându-l atent pe unul dintre adjuncții săi, în timp ce celălalt discuta cu invitații ceilalți.

Dar unde dispăruse Diego?

Murmurând nişte scuze față de invitați, Leslie se îndepărtă discret de el. Chelnerii începeau să aducă tăvile cu băuturi răcoritoare. Aruncă o privire în sufragerie, unde tocmai se făcuse ordine. Era evident că Diego nu întârziase acolo. Rămase o clipă pe gânduri. Era oare în birou? Poate că fusese chemat la telefon? La Acapulco, la fel ca şi în capitală, telefonul suna fără încetare.

Traversă vestibulul, trecând pe lângă micul havuz de piatră în care pluteau flori de orhidee şi se opri în fața uşii biroului ascunsă în spatele unei alte uşi masive tapisate.

Nu se auzea nici un zgomot dinăuntru. După o clipă de ezitare, apăsă pe clanță şi intră.

Diego avea capul plecat spre fața scăldată în lacrimi a unei femei pe care o ținea în brațe... Francisca.

Primul care îşi recăpătă prezența de spirit fu Diego. Expresia lui, care se înăsprise la vederea lui Leslie, se îndulci din nou când îşi îndreptă privirea spre Francisca.

- Acum du-te, cara, îi spuse el cu foarte multă blândețe. Vom relua această discuție mai târziu.

Cu ochii plecați, Francisca trecu pe lângă Leslie şi dispăru fără să spună vreun cuvânt. Diego deschise atunci o cutie aflată pe birou, din care scoase o țigaretă pe care şi-o aprinse cât se poate de calm înainte de a se întoarce spre soția lui.

- Aşadar, draga mea, spuse el pe un ton ironic, sunt hărțuit până-n bârlogul meu? De ce ai intrat?

Emoția dureroasă simțită de Leslie la vederea Franciscăi în brațele lui Diego făcu loc furiei.

-Nu-mi pasă de nici o femeie cu care ai putea avea o relație! zise ea pe un ton tăios. Si cu atât mai puțin de invitații pe care-i neglijezi în mod ruşinos. In schimb, sunt revoltată că nu-ți ții promisiunea de a vorbi cu cei care ar fi în măsură să-l elibereze pe tatăl meu!

Cu chipul încremenit într-o expresie nedefinită, Diego nu-i răspunse imediat.

Scutură scrumul țigării înainte de a se aşeza în acel fotoliu mare din piele neagră aflat în spatele biroului.

-Nu ți-am promis niciodată aşa ceva, îi spuse el pe un ton plat. N-am avut de gând nici o clipă să intervin chiar în seara aceasta.

-Dar mi-ai spus totuşi că...

-Ți-am mai spus şi ți-am repetat de o sută de ori, că în țara mea acest gen de demersuri nu se face fără o oarecare diplomație. N-ar fi corect să abordez un asemenea subiect cu oameni care se află în casa mea ca invitați.

Scoasă din fire, Leslie bătu cu pumnul în birou.

-Nu-mi pasă de regulile tale de ospitalitate! strigă ea cu o voce aproape isterică, înainte să se întoarcă spre uşă. Dacă n-ai să vorbeşti tu, ei bine, o voi face eu!

Abia atinse clanța uşii că Diego o prinse de mână şi o răsuci fără menajamente.

-Iți interzic să-i pui pe invitații mei într-o situație stânjenitoare! şuieră el printre dinți, cu fața palidă de furie sub bronzul obişnuit. Urcă imediat în camera ta. Te voi scuza eu față de ei. Vom vorbi mai târziu.

- Inainte sau după mica ta discuție cu Francisca? întrebă ea ironic. Am impresia că petrecerea ta se anunță foarte complicată!

El îi eliberă mâna, făcu un pas înapoi şi-i răspunse calm:

- Nu văd de ce ar trebui să-ţi fiu fidel!

- Iar eu, nu văd de ce nu m-aş duce să-mi pledez personal cauza tatălui meu! îi răspunse ea pe un ton provocator.

- Pentru că aici eşti la mine acasă, scorpie! strigă el ridicând-o în braţe ca pe un fulg şi ducând-o până la scara acoperită cu un covor roşu care ducea la primul etaj. Si vei face cum îţi spun eu!

- Aşadar, sunt o scorpie! urlă Leslie, dându-i o palmă cu toată puterea. Ei bine, încă n-ai văzut nimic!

- Ai depăşit cu mult limitele! zise el oprindu-se o clipă pentru a-i răsuci braţul la spate continuând apoi să urce scara.

Leslie încetă să se mai zbată, nu doar pentru că era practic imobilizată, ci mai ales pentru că o cuprinsese o emoţie neaşteptată. Fu dintr-o dată conştientă că pieptul său era strâns lângă cel al lui Diego. Simplul fapt că-i respira parfumul de mosc al loţiunii sale de toaletă îi dădea ameţeală.

El o duse fără efort la patul ei, şi o aşeză fără pic de blândeţe.

- Te rog să rămâi aici până la plecarea invitaţilor, spuse el gâfâind uşor şi fixând-o cu o privire implacabilă. Ai înţeles, da? Voi urca după aceea la tine şi vom continua discuţia.

Luptându-se cu descoperirea copleşitoare pe care o făcuse, Leslie îi aruncă o privire supusă. Chiar înainte ca el să se întoarcă, i se păru că-i vede expresia dură a buzelor îndulcindu-se puţin.

Paralizată de emoţie, îl privi fără să spună un cuvânt îndreptându-se spre uşă şi scoţând cheia din broască. Auzi apoi un declic. Diego o încuiase...

îşi ridică mâna foarte încet şi şi-o puse pe pleoape, ca şi cum prin acest gest ar fi putut să se protejeze de senzaţia evidentă pe care o

resimţise şi care parcă o orbea.

- Oh, Dumnezeule, şopti ea cu o voce întretăiată, nu se poate, îl iubesc! Nu, nu este cu putinţă!

Era un lucru de neimaginat... Doar cu câteva minute înainte, îl detesta. Acum... îl dorea cu o frenezie care făcea să-i bată inima nebuneşte. Si nu mai era vorba despre simpla dorinţă fizică pe care o resimţise pentru el la Acapulco. Nu, acum dorea să fie soţia lui în toate sensurile cuvântului. Soţia pe care el şi-o visase de atâta vreme, amantă, gazdă bună, stăpâna casei şi, bineînţeles, mama copiilor săi, în acelaşi timp...

De ce îi trebuise atâta timp ca să-şi descopere sentimentele? Avea totuşi o mie de motive ca să-l iubească. Il plăcea fizic, acest lucru îl ştia de multă vreme. Si apoi, îi apreciase respectul pe care-l arăta angajaţilor săi, precum şi respectul pe care aceştia i-l arătau, fără să mai pună la socoteală tot ce făcea pentru tatăl ei. De ce pierduse atâta timp preţios luptându-se cu această atracţie nebănuită?

Poate că totuşi nu era prea târziu? Sigur, îl găsise adineauri sărutând-o pe Francisca. Dar aceasta abia se întorsese din Franţa. Lucrurile nu putuseră să meargă încă prea departe. Si poate că atunci când va descoperi că îl iubeşte, fără îndoială că va putea să-l recucerească...

In curtea aflată sub ferestre, se auzi deodată zgomot de voci, râsete, portiere trântite, motoare pornite.

Leslie sări atunci din pat, îşi scoase într-o clipă strălucitoarea rochie verde pe care o purtase la cină, şi deschise unul dintre dulapurile aflate în încăpere.

După ce pierdu clipe preţioase contemplând mulţimea de cămăşi de noapte agăţate pe umeraşe, alegerea se opri la o mică minune de voal alb, simbolul inocenţei sale, aşa cum va descoperi în curând Diego...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se privi îndelung în oglindă, sigură că este mai cuceritoare ca oricând, cu chipul îmbujorat de emoție, cu ochii strălucind de nerăbdare şi contururile apetisante care se ghiceau sub voalul uşor. Işi desfăcu părul din coc şi începu să şi-l perie îndelung. După ce strânse cu grijă cuvertura şi desfăcu patul, se duse să stingă lustrele, nelăsând aprinse decât două aplice mici de deasupra oglinzii, şi veiozele.

Se gândea cât de mult detestase această încăpere, cu mobilierul ei greoi în stil spaniol şi cu atmosfera apăsătoare. Acum, când se pregătea s-o împartă cu Diego, totul părea altfel... Dar de ce mai întârzia acesta atât de mult? Ii promisese doar că va veni de îndată ce vor pleca oaspeții. Ingrijorată, se apropie de una dintre ferestre şi ridică draperia grea de brocart. Poate că, la urma urmei, Diego se hotărâse să-i vorbească ministrului de justiție despre tatăl ei...

Dar nu mai era nici o maşină în fața casei, în afară de Mercedesul scânteietor aflat sub unul dintre felinarele din fier forjat care lumina curtea ca în plină zi.

Zărind silueta uşor de recunoscut dintr-o mie a lui Diego, Leslie crezu că o să i se oprească inima. Mâneca smochingului său făcea o pată albă peste capa neagră a unei femei care se sprijinea de el.

Ajunsă lângă maşină, el o cuprinse în brațe. Femeia ridică fața spre el. Era Francisca.

Când capul lui Diego se aplecă spre fața Franciscăi, Leslie scoase un geamăt de animal rănit şi lăsă draperia să cadă.

Uşa ei probabil că fusese descuiată peste noapte la un moment dat. Intr-adevăr, când se trezi, Leslie observă că Teresa, camerista ei, pusese deja pe noptieră tava cu micul dejun. Incăperea era în semiîntuneric. Leslie atinse cu degetul cafetiera caldă încă. Sări din pat şi se duse să tragă draperiile, lăsând să intre lumina în valuri. Somnoroasă încă, privi

pendula de pe şemineu ale cărei ace indicau ora nouă şi un sfert. Cum de putuse să doarmă atât de mult şi de adânc, după ce îşi petrecuse o mare parte din noapte plângând în hohote?

Imensa oglindă din baie îi arăta o imagine deprimantă. Trăsăturile ei frumoase şi fine erau schimbate îngrozitor, iar pleoapele îi erau umflate de plâns. Işi răcori îndelung fața cu apă rece. Se simțea deja cu mintea mai limpede când reveni în dormitor. Câteva ceşti de cafea, chiar şi doar călduță, o vor ajuta să se trezească.

Nu contenea să se gândească la faptul indiscutabil care se produsese: Diego nu se întorsese în zori. Altfel, i-ar fi auzit cu siguranță maşina.

Dar cel puțin, trezindu-se atât de târziu, evitase o confruntare penibilă. Din fericire, Diego nu va şti că-l aşteptase cu nerăbdarea febrilă a unei tinere soții. Se simțea deja destul de mâhnită la gândul că el rămăsese cu Francisca în loc să vină în camera ei, aşa cum îi promisese.

Işi mai turnă o ceaşcă de cafea şi se duse să se aşeze într-unul din fotoliile de lângă şemineu.

Cu siguranță, trebuie să fi venit peste noapte şi să deschidă uşa, altfel Teresa n-ar fi putut să intre cu tava. Doar dacă, nedorind s-o umilească mai mult, nu lăsase pur şi simplu cheia în broască. Dar nu rămăsese acasă...

La ora asta, servitorii comentau pe larg curajul senorului care şi-a încuiat soția recalcitrantă pentru a se duce la amantă. Cu siguranță, ştiau că stăpânul lor nu împarte camera conjugală cu tânăra lui soție. Teresa cea bună şi atât de amabilă cu ea nu era atât de oarbă încât să nu remarce faptul că Leslie dormea singură în acest pat imens...

Cu o expresie de disperare, Leslie privi acest pat pe care sperase nebuneşte să-l împartă cu soțul ei. Din păcate, era prea târziu. El se săturase de această căsătorie albă, neconsumată. Pasiunea lui de odinioară

pentru Francisca se reaprinsese repede. Şi acum, frumoasa mexicană era liberă...

Din nou, perle de lacrimi i se agăţau de gene când auzi o bătaie în uşă. Surprinsă, se ridică brusc. Uşa se deschise şi Diego apăru, impecabil în costumul lui gri închis, cămaşa albă imaculată şi cravata în dungi roşii cu gri.

Leslie uitase complet că este îmbrăcată încă în cămaşa de noapte diafană.

Cu răsuflarea tăiată, Diego o contemplă îndelung, cu binecunoscuta îndrăzneală masculină. Sub transparenţa voalului se detaşa clar silueta suplă a lui Leslie. Aceasta roşi şi inima începu să-i bată mai repede.

Probabil că Diego compara acum supleţea ei cu formele voluptuoase ale femeii cu care-şi petrecuse noaptea...

- Eşti chiar atât de nefericită, querida? întrebă el brusc.

Conştientă dintr-o dată de lacrimile care-i şiroiau pe obraji, Leslie se şterse cu dosul mâinii.

- Eu, nefericită? răspunse ea pe un ton caustic. De ce aş fi? M-am măritat cu un bărbat bogat şi puternic. Tatăl meu este acuzat pe nedrept de trafic de droguri... Ce-ar putea, aşadar, să mă facă nefericită?

- Leslie, ţi-am promis doar...

- Păstrează-ţi promisiunile pentru Francisca! îi tăie ea vorba, îndreptându-se spre dulap pentru a-şi lua capotul asortat cămăşii de noapte.

- Francisca?

Diego părea atât de surprins, încât Leslie ar fi putut să se lase păcălită dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei noaptea trecută cu seducătoarea mexicană.

- Bineînţeles, Francisca! repetă ea răspicat, în timp ce îşi înnoda cordonul capotului.

Diego făcu un pas spre ea.

- Să-ți explic...

- Nu-ți cer nici o explicație, zise ea pe un ton tăios, aşezându-se în fața oglinzii ca să-şi pieptene părul încă încurcat. Vreau să ştiu un singur lucru: când vom putea, eu şi tatăl meu, să plecăm din această țară blestemată?

Prin oglindă, văzu chipul lui Diego luând o expresie aspră.

- Tocmai venisem să-ți spun că peste puțin timp, la ora unsprezece, am o întâlnire cu José Perez, ministrul justiției, spuse el pe un ton glacial.

O clipă, Leslie se opri din pieptănat.

- Ei bine, îmi vei comunica rezultatul acestei întrevederi la Acapulco. Am de gând să plec cu avionul de prânz.

Urmă o tăcere amenințătoare. Leslie se abținu să-i arunce în față toate acuzațiile pe care le repetase toată noaptea în timp ce-şi uda perna cu lacrimi.

- Vrei să pleci la Acapulco? întrebă el în sfârşit.

- N-am de ales, răspunse ea cu amărăciune, întorcându-se spre el. Nu am de lucru şi în consecință n-am un ban. Sunt obligată să depind de generozitatea ta până când voi fi în măsură să-l contactez pe Brent.

Avu impresia că el va izbucni furios, ca aseară. Dar acum nu-i mai era frică. Aproape că-şi dorea să-l vadă sugrumând-o de furie. Pentru ea, viața nu mai avea nici un sens, din moment ce nu o iubea.

- Bine, zise el recăpătându-şi repede sângele-rece. Te voi ține la curent cu rezultatul. Până atunci, îți voi reține un loc la avion. Imi închipui că încă n-ai făcut-o, nu?

Leslie scutură din cap. Diego ridică receptorul şi formă numărul. Urmă o scurtă convorbire.

- Locul tău este rzervat, zise el laconic, înainte să sune la vila

"Jacintha".

Ii dădu repede câteva instrucţiuni Juanitei, apoi închise telefonul.

- Juanita va pregăti totul pentru sosirea ta, iar Guillermo te va aştepta la aeroport.

- Nu, nu Guillermo! nu se putu ea abţine să spună. Voi... voi lua un taxi de la aeroport. Nu-i prea departe de oraş.

- Prefer ca Guillermo să vină să te ia. Nu are mare lucru de făcut când eu nu sunt pe iaht.

Leslie nu mai insistă. Cum se făcea că Diego nu cunoaşte ocupaţiile lui Guillermo, în absenţa lui? Cu puţin înainte de căsătoria lor, îl întâlnise pe acest băiat frumos pe iahtul lui Diego şi recunoscuse în el pe unul dintre acei gigolo zăriţi pe plaja din Acapulco, exercitându-şi activitatea pe lângă turistele singuratice. Dacă Diego ar şti asta, nu l-ar lăsa niciodată pe Guillermo să se apropie de soţia lui. Dar fără îndoială, acum asta era ultima lui grijă...

El ajunsese deja lângă uşă când ea îl întrebă, pe un ton rugător:

- Imi vei telefona?

- Fireşte.

- Mulţumesc, şopti ea privindu-l ieşind îngândurat din cameră.

"Acum, îşi zise ea, cu siguranţă că va grăbi lucrurile". Cu cât se va debarasa mai repede de ea şi de tatăl său, cu atât mai repede se va putea căsători cu Francisca, această seducătoare tânără văduvă venită să-şi regăsească în Mexic vechiul iubit.

Capitolul 9

Aşa cum fusese prevăzut, Guillermo o aşteptă pe Leslie la aeroport. Pe drumul spre vilă, destul de scurt de altfel, fu conştientă de admiraţia cu care o privea din când în când tânărul mexican. în decursul celor două săptămâni ale lunii ei de miere, simţise adeseori asta. Atâta timp însă cât

Diego fusese cu ea, nu-i făcuse avansuri precise. Dar astăzi, privirea lui catifelată era foarte îndrăzneață.

- Senor Diego este foarte imprudent să-şi lase fermecătoarea soție să facă singură o călătorie atât de lungă...

Probabil că acestui băiat capitala i se părea a fi capătul lumii şi fără îndoială că nu plecase niciodată din celebra stațiune balneară. Leslie zâmbi destul de rezervat.

- Nu prea văd cum aş fi putut să fiu răpită! zise ea pe un ton glumeț. Señor Diego avea în dimineața aceasta o întâlnire importantă. Şoferul său m-a condus la aeroportul din Ciudad de Mexico. Mi-am petrecut o oră în mijlocul celor o sută de pasageri ai avionului, iar tu ai venit să mă iei de la aeroport.

Aşa că te întreb ce mi s-ar fi putut întâmpla!

Pe tot restul drumului, se gândi tot timpul la tatăl său. Ce bine ar fi ca procesul să aibă loc cât mai repede! Ea nu se îndoia nici o clipă de nevinovăția lui, auzindu-l întotdeauna că este împotriva comerțului cu stupefiante. Cum ar fi putut aşadar să-i ajute de bunăvoie pe acei odioşi traficanți?

Ah, dacă măcar ar fi fost posibil ca aceştia să fie prinşi, cu siguranță că s-ar fi putut să fie forțați să spună adevărul. Era evident că, în lipsa lor, Dan risca să plătească în locul lor.

Cufundată în gânduri, abia îşi dădu seama că intraseră în parcul vilei inundat de o vegetație exuberantă.

De îndată ce auzi maşina, Juanita ieşi în prag şi îşi întâmpină stăpâna cu o căldură temperată şi oarecum uimită.

- Señor Diego vine, probabil, mai târziu, nu? întrebă ea cu o privire inchizitoare luând bagajul de mână al lui Leslie în timp ce şoferul scotea

din portbagaj mica valiză.

Nu considerase necesar să ia cu ea toate toaletele elegante oferite de Diego pentru marile recepții mondene din capitală. Nu se va mai întoarce niciodată acolo. Aşa că... la ce bun...?

- Păi... da. Va veni şi el în curând, se auzi ea mințind-o pe această bună menajeră care-l iubea pe Diego ca pe propriul său fiu.

Nu era cazul să-i risipească prea devreme iluziile pe care le nutrea această femeie despre căsătoria stăpânului ei, iluzii care o umpleau de fericire. Vor trece probabil încă vreo câteva săptămâni înainte ca tatăl său şi cu ea să poată părăsi Mexicul.

- Avea nişte întâlniri de afaceri, încheie ea, fără să mai mintă de data asta.

Juanita deschise valiza pusă de Carlos pe o măsuță şi oftă.

- Of, afacerile astea! La senor Diego, întotdeauna afacerile sunt pe primul plan. De mic copil avea simțul responsabilității. Era doar cu doi ani mai mare decât fratele său. Asta nu-l împiedica să se ocupe de el foarte conştiincios. Dar Jaime era neascultător, adăugă ea ridicând privirea spre cer. întotdeauna era pus pe şotii şi se amuza copios. Lua doar latura bună a vieții!

- Părinții lor nu-i însoțeau niciodată în jocurile lor?

- Nu prea des, în orice caz, zise ea laconic. Când ei au murit, señora Jacintha venea din când în când să-şi petreacă vacanțele cu nepoțeii ei... La ce oră doriți să cinați, señora?

- Pe la opt şi jumătate, Juanita. Dar aş bea cu plăcere o ceaşcă de ceai după masă în salonul cel mic. Apoi, voi ieşi să mă plimb puțin.

- Ah... făcu Juanita, încruntându-se uşor. Aveți nevoie de Guillermo să vă ducă undeva?

- Nu, răspunse ea, voi conduce chiar eu.

La gândul că stăpâna sa urma să plece singură, menajera păru scandalizată. Leslie se prefăcu a nu remarca. Slavă Domnului, servitorii de la vilă nu erau la curent cu faptul că tatăl său se afla în închisoarea locală. Nu era aşadar momentul să rişte o indiscreţie din partea şoferului.

- Există vreo scrisoare pentru mine? întrebă ea cu o indiferenţă prefăcută tocmai când Juanita voia să închidă uşa.

- Nu, señora.

Aşadar, Brent nu-i răspunsese la scrisoare. Nu era de mirare. La drept vorbind, Leslie nici nu se aşteptase să-i răspundă. Acum îşi dădea seama că simţise doar o afecţiune prietenească pentru fostul ei logodnic. Universul îi era acum reprezentat doar de Diego. Doar el fusese cel care îi dezvăluise pasiunea, puterea dorinţei

împărtăşite. Doar el ştiuse s-o facă să se topească sub mângâierile lui, tandrele lui mângâieri care o făceau să simtă irezistibila dorinţă...

Dar de ce să mai continue să evoce aceste scene de dragoste cu Diego, acum când totul între ei se terminase? îşi zicea ea cu amărăciune, întinsă pe pat doar într-un furou subţire. Din păcate, însă, nu putea să se abţină să se gândească la acea faimoasă noapte în care Diego fusese foarte aproape de a o face să cedeze la chemarea simţurilor lui dezlănţuite...

- Scuzaţi-mă, señora! La telefon!

Leslie se întoarse, bombănind.

- Ce este? mormăi ea încă pe jumătate adormită.

- La telefon, señora! Spun că sunt de la poliţie!

Tonul neliniştit al Juanitei o făcu să se trezească de-a binelea şi sări brusc din pat, dându-şi părul pe spate cu o mână ce-i tremura.

- Poliţia? repetă ea cu mintea deja plină de scenarii.

Oare întrevederea lui Diego cu ministrul justiţiei să fi dat deja roade?

- Voi vorbi de aici.

In ciuda panicii care o cuprinsese, avu răbdare să aştepte până când auzi că Juanita închisese telefonul din vestibul şi abia atunci îşi spuse numele.

- Iertaţi-mă, señora, se auzi o voce masculină necunoscută la celălalt capăt al firului, aş dori să vorbesc cu señor Ramirez.

- Nu este aici, răspunse ea.

Este în Mexico. Dar eu...

- V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi spune unde îl pot găsi, señora.

- Pot foarte bine să preiau eu mesajul. Ştiu că este vorba despre tatăl meu, Daniel Trent, zise ea pe un ton iritat.

Din nou, era exasperată să vadă cum este considerată o cantitate neglijabilă. Strânse din dinţi auzindu-l pe interlocutorul ei invizibil insistând să afle numărul de telefon al lui Diego. Enervată, acceptă să dea numărul de telefon de acasă şi cel de la birou, după care adăugă:

- De altfel, tocmai mă duceam să-l văd pe tatăl meu. Fără îndoială că el va putea să-mi explice ce se petrece...

- Nu vă sfătuiesc să veniţi, señora.

- Poftim? Doar n-o să mă împiedicaţi să-l vizitez!

- Este inutil să vă deranjaţi, señora Ramirez. Domnul Trent... nu mai este aici.

Leslie privi aparatul cu un aer descumpănit.

- Nu... nu înţeleg. Nu a avut când să plece de acolo, să fim serioşi!

- Ba da. A plecat.

O bucurie nebună o cuprinse dintr-o dată pe Leslie. Când se gândea că se plânsese de lentoarea justiţiei mexicane! Diego abia îi vorbise despre această problemă ministrului de justiţie şi iată că deja tatăl său fusese dus în altă parte, fără îndoială în capitală pentru a fi judecat.

- Vă mulţumesc mult pentru această informaţie, spuse ea înainte să

închidă telefonul, fără măcar să asculte răspunsul interlocutorului său.

Bucuria ei fu însă de scurtă durată... Judecata tatălui său şi eliberarea lui va avea drept consecinţă imediată divorţul ei şi plecarea din Mexic. Mai bine nu se mai gândea la acest lucru... Diego o dorea acum pe Francisca... pe voluptuoasa Francisca... Roata se întorsese...

De la fereastră, aruncă o privire pe terasa cu dale din marmură. Dincolo de ea, marea se ridica în valuri uriaşe ce se spărgeau de stânci într-un clocot de spumă. Leslie îşi aminti că Diego o prevenise să nu se scalde niciodată în această parte a plajei, prea periculoasă. Dar de ce n-ar pleca să se plimbe pe plaja dinspre sud? Era o ocazie unică. Curând, va părăsi această vilă... Ii vor trebui, fără îndoială, douăzeci şi patru sau patruzeci şi opt de ore până să afle unde fusese transferat tatăl său.

Entuziasmată de acest gând, scoase dintr-un sertar un costum de baie nu mai mare ca o batistă. La urma urmei, plajele acestea erau mai întotdeauna pustii. Şi apoi, când va ieşi din apă, se va adăposti pe după cocotieri pentru a scăpa de eventuale priviri indiscrete.

O sună pe Juanita, care apăru foarte repede.

- In loc să-mi beau ceaiul acasă, am hotărât să cobor pe plajă. Voi lua cu mine suc de portocale.

- Aşadar, señora nu va lua maşina? întrebă menajera admirând picioarele lungi şi suple ale tinerei care se vedeau de sub halatul scurt de plajă din buret.

- M-am.... m-am răzgândit, zise Leslie scotocind în geantă după o carte poliţistă pe care se străduise zadarnic s-o citească în avion.

- Nu s-a întâmplat nimic grav? întrebă cu prudenţă Juanita.

Surprinsă, Leslie se întoarse.

- Telefonul de adineauri... de la poliţie... completă femeia.

- Oh, nu, nu s-a întâmplat nimic grav. Voiau... voiau să vorbească

doar cu senor Diego. Le-am explicat unde îl pot găsi.

-Ah da!

Liniştită, Juanita plecă spre bucătărie să prepare sucul cerut, în timp ce Leslie îndesa în geanta mare de plajă din pai împletit, prosopul de plajă, cartea, ochelarii de soare. In clipa când vru să pună şi flaconul cu loțiune solară, se înfioră fără voia ei amintindu-şi cum Diego îi masase cu gesturi pricepute spatele, gâtul, umerii. Regrete tardive... Flaconul dispăru în fundul genții pe care şi-o aruncă pe umăr.

Inotă îndelung în apa plăcută a oceanului. Din când în când, se lăsa să plutească pe spate ca să se relaxeze, cu ochii închişi din cauza intensei străluciri a apei.

După vreo jumătate de oră, se întoarse încet spre mal, unde o aştepta un termos cu suc de portocale delicios de răcoritor. Cu aerul cald care o întâmpină la ieşirea din apă, nici nu mai fu nevoie să se ştargă. Sub soarele arzător, costumul ei de baie îşi recăpăta repede culoarea naturală, foarte asemănătoare cu aceea a pielii ei bronzate cu care se putea şi confunda şi te puteai întreba dacă are ceva pe ea...

Se întinse pe prosopul de plajă în culori vii. Sprijinită într-un cot, sorbi încet din sucul de portocale privind îngândurată peisajul de vis pe care nu-l va mai revedea prea curând. Incercă să-şi fixeze în memorie culoarea aproape albă a nisipului fin ca o pudră, albastrul-verzui al mării cu crestele de spumă ale valurilor mici, digul natural de stâncă cu care plaja era protejată de valurile uneori enorme ale Pacificului, imenşii cocotieri plini de fructe coapte sub frunzele lor de un verde închis.

Puse la loc paharul termosului şi se întinse la soare cu ochii închişi sub razele astrului strălucitor. Nu trebuia să uite să se ungă cu loțiune solară, îşi zise ea, deja somnolentă...

La un moment dat, o umbră se interpuse între soare, şi ea. Cu inima

bătându-i nebuneşte, deschise ochii. Lumina o orbi. Preţ de o clipă, i se păru că-l vede pe Diego într-o cămaşă albă de bumbac descheiată până-n talie şi în nişte blugi vechi, destrămaţi pe ici pe colo.

Şi apoi, o cuprinse panica recunoscându-l pe Guillermo.

- Ce... ce cauţi aici? întrebă ea redresându-se brusc şi încercând zadarnic să-şi găsească pipăind în jurul ei halatul de baie.

-Juanita s-a gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de ceva, o linişti tânărul mexican privindu-i cu îndrăzneală corpul bronzat prea puţin acoperit de acest costum de baie într-adevăr microscopic.

- Nu-mi înşira poveşti! Am tot ce-mi trebuie şi Juanita ştie asta!

Fără să se lase descurajat, Guillermo se ghemui lângă ea şi o privi obraznic.

- Nu-i prea sigur că aveţi de toate. La fel ca şi mine, a remarcat şi ea unele lucruri. Señor Diego s-a căsătorit cu o femeie foarte frumoasă de care orice bărbat ar fi mândru s-o aibă în patul lui, şi totuşi o trimite departe de el cu tristeţe în ochi. Cunosc această expresie, señora. Am citit-o adeseori pe chipurile femeilor care vin la Acapulco fără soţii lor.

Cu o furie cumplită, Leslie sări în picioare.

- Nu mă miră să te aud vorbind astfel, îi spuse ea cu cel mai profund dispreţ. Dar nu îndrăzni să mă compari cu una dintre tinerele acelea singure pe care le abordezi pe plajă! Dacă îi spun soţului meu...

- De ce să-i spuneţi? murmură Guillermo cu o voce senzuală teribil de convingătoare.

Eu ştiu să fac femeile fericite, señora, în privinţa asta puteţi să fiţi sigură...

- Dacă vei continua, îl chem pe Carlos! izbucni Leslie.

Dar înainte să aibă timp să-şi pună în aplicare ameninţarea, Guillermo o prinse de braţ şi o trase violent spre el, acoperindu-i gura cu

mâna liberă.

Se luptară în tăcere. Leslie se zbătea din toate puterile şi pentru o clipă reuşi să scape din mâna agresorului. Preţ de o secundă, Guillermo ezită. Apoi, văzând-o gata să strige după ajutor, se aruncă peste ea, acoperindu-i gura cu buzele lui. Neputincioasă în faţa forţei mexicanului, Leslie simţi că i se face greaţă. Dacă le-ar fi dat măcar prin minte lui Carlos sau Juanitei să apară în capul scării tăiată în stâncă!

Sărutul acesta i se părea că durează de o veşnicie şi era în pragul leşinului când deodată se simţi liberă, atât de brusc încât îi fu greu să se dezmeticească.

Ca prin ceaţă, îl văzu pe Guillermo proiectat la câţiva metri de ea, ridicându-se cu greutate din nisip şi cu nasul sângerând. O ploaie de înjurături în spaniolă o făcu să ridice capul. Diego era aici lângă ea, alb de furie, părând cam nepotrivit în locul în care se afla în ţinuta lui de oraş pe care o purtase azi-dimineaţă, când o părăsise plecând spre birou.

-Oh, Diego! hohoti ea de plâns aruncându-se în braţele lui. Oh, Diego, mi-a fost atât de frică! Acesta se întoarse pentru a-i arunca angajatului său o privire duşmănoasă. Guillermo ajunsese deja la jumătatea scării şi îşi tampona gemând nasul.

- Şterge-o, şi cât mai repede! şuieră Diego. Să te găsesc imediat pe iaht.

Rămase cu privirea spre faleză, până când servitorul dispăru.

Apoi îşi întoarse privirea furioasă spre Leslie, care tremura în braţele lui ca o frunză.

- Ţinuta ta este aproape indecentă! zise el împingând-o fără menajamente. Cum să te miri aşadar, de reacţia acestui băiat care surprinde o femeie frumoasă aproape goală pe o plajă pustie!

- Mexicul este o ţară de sălbatici! replică Leslie, scoasă din sărite.

Diego o privea cu nişte ochi în care ardea acum altceva decât furia de adineauri. Ea se întrebă cu îngrijorare ce-o fi având în minte. Infăţişarea lui impecabilă şi respiraţia precipitată nu prevestea nimic bun. Văzându-l dezbrăcându-se cu febrilitate, bâigui terorizată:

- Ce faci?

- Nu-i nici un secret, nu-i aşa? Asta o să te înveţe minte să provoci bărbaţii. Nu eşti decât o cochetă!

Cuprinsă de panică, Leslie fugi spre scara de piatră. Dar Diego o ajunse din doi paşi şi o ridică în braţe. Fireşte, îl dorise pe Diego, îl dorea şi acum, dar nu voia o contopire inspirată de furie şi de o dorinţă fizică pură. Si apoi, cum să uite de bruna Francisca...

- Diego, nu, te implor! îi şopti ea.

Fără s-o asculte, o puse fără blândeţe pe prosopul de plajă înainte de a termina să se dezbrace. Apoi, într-o clipă, îi smulse costumul de baie şi cu privirea înfierbântată, contemplă trupul frumos care fremăta de teamă.

- Diego, nu...!

Dar acesta se lăsă să cadă peste ea, şi ceea ce citi în ochii lui o făcu să abandoneze orice rezistenţă.

- Sunt mai mult decât sătul să-ţi ascult smiorcăielile, zise el cu o voce răguşită, acoperind-o cu sărutări care o făcură repede să-şi piardă capul.

Nu existau cuvinte care să descrie senzaţiile resimţite de Leslie sub mângâierile de un rafinament nemaiîntâlnit. Cu o nevoie rezistibilă de a se contopi cu el, de a-i aparţine trup şi suflet, Leslie îşi rătăcea cu febrilitate degetele prin părul lui negru şi pe spate. Trupul ei arzând de dorinţă se încordă sub cel al soţului ei.

Legănaţi de zgomotul valurilor ce veneau să moară pe nisipul ud, într-un foşnet de mătase sfâşiată, se lăsară amândoi purtaţi de plăcerea

care-i copleşea.

Când după clipele de neuitat pe care le cunoscuse îşi îndreptă ochii luminoşi ca nişte stele spre el, îl văzu că o priveşte cu un aer triumfător, dar şi uluit în acelaşi timp.

- Dumnezeule, murmură el cu o voce nesigură, mi-ai spus totuşi că... Brent şi cu tine...

- Oh, Diego, ți-am spus asta pentru că... nu-mi dădusem seama că....

In timp ce căuta cu disperare să-i explice că de la început luptase împotriva acestei iubiri pe care refuzase s-o recunoască, auzi vuietul vântului printre frunzele palmierilor care îi fereau de soare. Abia avu timp să-l vadă pe Diego ridicându-se brusc cu o exclamație înăbuşită, şi ridicând brațul într-un gest protector, că un şoc violent o făcu să-şi piardă cunoştința.

Capitolul 10

Când deschise ochii, primul lucru pe care-l zări Leslie fu un superb buchet de gladiole portocalii. Ii trebui un oarecare timp până să-şi dea seama că dincolo de ele părea să se mişte ca într-o ceață o siluetă albă.

Vru să strige, dar nu reuşi să scoată nici un sunet din gâtul uscat. Acest singur efort îi provocă o durere cumplită de cap. In mod inconştient, începu să geamă.

Silueta albă o imobiliză brusc. Leslie văzu apropiindu-se un chip îngrijorat de femeie sub o bonetă albă apretată.

- Slavă Domnului! murmură o voce blândă într-o limbă necunoscută ei, dar înțelegând-o fără dificultate. Doreşti ceva, copila mea?

Leslie îi spuse cu o voce împleticită că murea de sete. Infirmiera dispăru pentru a se întoarce câteva clipe mai târziu cu un suc rece de portocale.

- Soțul dumitale va fi foarte bucuros să afle că ți-ai recăpătat cunoştința, continuă vocea în acea limbă străină pentru Leslie.

- Soțul meu... repetă ea încruntându-se uşor. Aşadar, sunt căsătorită?

- Bineînțeles, copila mea. Şi-a făcut nişte griji îngrozitoare în ceea ce te priveşte.

Cum femeia în alb îşi dădu seama dintr-o dată că limba spaniolă nu era limba maternă a tinerei blonde atât de suplă sub cearşaful uşor de mătase, reîncepu să vorbească în engleză.

- Mă duc să-i anunț vestea cea bună şi să-l aduc încoace.

- Aşteaptă, te rog, spuse Leslie. Cine este el? Nu... nu reuşesc să-mi amintesc...

- Eşti soţia lui señor Diego Ramirez, răspunse infirmiera cu un fel de respect. Domnul Ramirez este o personalitate aici, în Mexic.

In Mexic... Ce căuta ea în Mexic, şi... măritată cu un mexican?

- Aţi avut un accident pe plaja din faţa vilei Jacintha, adăugă ea în loc de altă explicaţie.

Un accident? Vila Jacintha? Leslie scutură din cap cu perplexitate. Din nou, durerea cumplită de cap îi sfredeli tâmplele.

- Nu... nu-mi amintesc nimic...

- Nu-ţi face griji, copila mea. Este normal după un asemenea şoc. Nu te mişca prea mult. Mă duc să-i spun soţului dumitale că ţi-ai recăpătat cunoştinţa.

Leslie îşi puse mâna pe mâneca apretată a halatului alb.

- Te rog, şopti ea, vorbeşte-mi mai întâi despre acest accident.

O teroriza ideea de a întâlni un soţ necunoscut. Cine era el? Cum arăta? Câţi ani avea? Iar ea, cine era ea?

- Eraţi pe plajă, señora, sub un cocotier încărcat cu fructe coapte. Era ultima imprudenţă pe care ar fi trebuit s-o faceţi. O nucă de cocos poate să-ţi zdrobească uşor capul...

- Şi... ce s-a întâmplat?

- Ai avut noroc că soţul dumitale era acolo în momentul acela, zise infirmiera roşind imperceptibil. El a putut să atenueze şocul. Şi acum, mă duc să-l caut. Abia azi-dimineaţă am reuşit să-l conving să se ducă să se odihnească puţin. Dar i-am jurat că-l vom trezi de îndată ce vom avea veşti bune.

După ce dispăru infirmiera, Leslie se simţi copleşită de nenumărate întrebări cărora nu le găsea răspuns. De când era căsătorită cu un mexican? Probabil că o iubea mult dacă veghease la căpătâiul ei...

Ar fi trebuit să-i ceară infirmierei o oglindă înainte ca aceasta să plece să-l caute. Nici măcar nu ştia cum arată. Avea ochi albaştri sau negri? Ridică mâna în speranța că, prinzând o şuviță, va afla ce culoare avea părul ei. Dar acesta era ascuns sub un enorm pansament care-i cuprindea tot capul. In clipa când îşi atinse cu degetele fruntea, făcu o grimasă de durere.

Deodată, tresări. Un bărbat tocmai intrase în încăpere şi rămăsese nemişcat lângă patul ei.

Văzu că era înalt, brunet, cu părul negru şi cu fața măslinie. Părea să aibă vreo treizeci de ani. Era îmbrăcat într-un tricou cu mâneci scurte şi nişte blugi care-i scoteau în evidență musculatura atletică. Chipul îi era marcat de oboseală.

O privea cu un fel de îngrijorare.

- Leslie, murmură el cu o voce răguşită de emoție punându-şi mâna bronzată peste mâna ei de pe cearşaf.

Aşadar, se numea Leslie... Ii plăcea prenumele acesta. Dar oare, cum îl chema pe soțul său? Infirmiera îi spusese adineauri... Ah da...

- Diego, murmură la rândul el.

- Mă recunoşti, querida? întrebă el cu o licărire de speranță în ochii negri.

Ea scutură uşor din cap.

- De fapt, infirmiera mi-a spus cum te cheamă.

Remarcând atunci pansamentul de pe mâna soțului ei, îl întrebă:

- Eşti rănit?

- Nu-i nimic, un fleac.

- In acelaşi accident cu mine? insistă ea. Mi s-a spus că ai putut să atenuezi şocul, că fără tine, aş fi fost probabil moartă...

- Accidentul acesta este în întregime din vina mea, zise el cu buzele strânse.

Nu am nici o scuză. Ar fi trebuit totuşi să ştiu...

Lăsându-şi fraza în suspensie, se aşeză pe pat. Se părea că spusele lui aveau un dublu sens... Dar creierul lui Leslie refuza încă să funcționeze normal. Aşa că nu încercă să aprofundeze chestiunea.

- De când sunt inconştientă? întrebă ea slab.

- De trei zile.

El îşi aplecă spre ea capul şi trăsăturile lui i să părură şi mai obosite. Leslie îl strânse de mână.

- Atunci, trebuie să fii teribil de obosit, spuse ea cu blândețe. Infirmiera mi-a spus că ai stat lângă mine în tot timpul acesta.

Preț de câteva clipe, el privi îngândurat mâinile lor împreunate pe cearşaf, apoi se ridică brusc.

- Doctorul va veni în curând, o anunță el pe un ton neutru. Voi reveni să te văd după plecarea lui.

Ea crezu o clipă că se va apleca şi o va săruta. In loc de asta, îl văzu îndepărtându-se repede, lăsând-o în mod inexplicabil cu lacrimi în ochi.

De ce soțul său, acest bărbat care o veghease timp de trei zile cu un asemenea devotament, părea dintr-o dată că este foarte grăbit... s-o părăsească?

Leslie risipi firimiturile de pâine peste parapetul ce înconjura terasa plină de flori. Privea cu duioşie păsărelele multicolore ieşite de prin tufişurile din jur şi certându-se cu ciripituri vesele pe această mană căzută din cer.

- Le răsfeți prea mult, niña, murmură încet Diego.

- Sunt atât de drăguțe, spuse ea după ce le aruncă şi ultimele firimituri.

Se aşeză apoi la loc în fața soțului său şi luă cafetiera.

- îmi imaginez că aşa se întâmplă şi cu copiii. Nu te lasă inima să le refuzi ceva. Vrei şi tu?

- Poftim? Copiii? întrebă el tresărind.

- Nu, dragul meu, întrebam dacă vrei cafea!

- Ah da... Da, cu plăcere...

- Acum dacă mă gândesc, n-ar fi o idee prea rea să avem copii. Ce zici?

îl văzu încruntându-se.

- Credeam că am căzut de acord să evităm acest gen de subiecte atâta vreme cât nu ți-ai revenit complet.

Cu un aer preocupat, Diego luă o țigară şi o aprinse.

- Da, la început, murmură ea, îți împărtăşeam părerea, dar...

Se ridică nervoasă şi se duse să se sprijine de pietrele calde ale parapetului. Cu privirea ațintită spre peisajul de vis ce se întindea la picioarele ei, reluă:

- Diego?

- Da?

- Crezi că n-o să-mi recapăt niciodată memoria?

Urmă un moment de tăcere.

- Medicii ne asigură că este o simplă chestiune de timp.

- De timp! izbucni ea, întorcându-se. Dar au trecut deja două luni! Si doar câteva imagini, şi acelea destul de neclare, au ieşit la suprafață: cea a unui iaht ancorat la chei, apoi o călugăriță rugându-se într-o capelă...

- Ai fost crescută la mănăstire, spuse Diego pe un ton prudent scuturându-şi ţigara în scrumieră.

Leslie se săturase să-şi scormonească zadarnic memoria în căutarea unor frânturi din trecutul ei. Simţea că-i plesneşte capul.

- De ce nu vrei să mă ajuţi să-mi regăsesc firul amintirilor?

La rândul lui, Diego se ridică brusc şi porni spre ea, nespus de elegant în cămaşa lui de mătase de culoarea fildeşului şi pantalonul de pânză asortat. Işi puse degetele fierbinţi pe braţul ei gol.

- Doctorii mi-au recomandat să nu grăbesc lucrurile, ştii bine, zise el cu răbdare. Este mai bine ca totul să-ţi revină în mod firesc în memorie.

- Tot medicii te-au sfătuit să dormi în cameră separată?

Leslie îl privi provocator. Il văzu cum îşi încleştează maxilarele.

- Nu. Hotărârea aceasta am luat-o eu, spuse Diego luându-şi mâna de pe braţul ei şi adunând nişte hârtii de pe masă. Acum trebuie să plec, dacă nu vreau să pierd avionul.

După-amiază, am mai multe întâlniri în capitală.

Ea îl urmă până în camera în care el dormea singur.

- De data aceasta, nu pot să vin cu tine?

Diego, care îşi aranja nişte hârtii într-o mapă din piele neagră, se întoarse spre ea, încurcat.

- Este mai bine să rămâi aici, liniştită, te asigur.

Nu era pentru prima oară după accidentul ei când îi refuza o astfel de cerere. Brusc, Leslie se enervă.

-Aici, nu-i aşa, nu risc să dau peste amanta ta! îi aruncă ea, roşie de furie.

Cu un zgomot sec, Diego îşi închise mapa şi se apropie de ea, cu o

expresie de nepătruns.

- Plec la Mexico cu afaceri şi nu la o amantă din imaginaţia ta, îi replică el cu o oarecare asprime.

Oare mai auzise această scuză clasică şi înainte de accident? Cum să afle? Avea o dorinţă nebună de a-şi astupa urechile, de a nu mai auzi nimic, de a se lăsa pradă disperării. Cum era cu putinţă ca acea blestemată nucă de cocos să-i deranjeze creierul într-o asemenea măsură? Oare Diego se purtase întotdeauna astfel, mai mult ca un frate atent decât ca un soţ sau un amant? Nu, era puţin probabil. Simţea prin toate fibrele trupului ei că potrivirea lor fizică trebuie să fi fost perfectă şi că el ştiuse s-o poarte pe culmile plăcerii.

- Diego... şopti ea când acesta se pregătea s-o sărute, ca de obicei, pe frunte.

- Ce este?

- Nu crezi că mi-aş reveni mai repede dacă... dacă noi... In sfârşit, dragul meu, sunt absolut sigură că aveam o relaţie normală între soţi înainte de accident.

El făcu ochii mici şi privi chipul ei fin îmbujorat.

- De unde ştii? întrebă el brusc.

- De unde? Simt asta, ce naiba! La urma urmei, eşti soţul meu. Ce este rău în a vrea să dorm cu tine?

O clipă, el rămase tăcut. Apoi oftă adânc.

- Nu este nimic rău în asta, querida, dimpotrivă, zise el cu o voce aproape tandră, mângâindu-i părul. Si eu îmi doresc asta, Leslie. Nu-mi este uşor să rezist dorinţei de a veni în camera ta.

- Nu înţeleg! strigă ea. Nu văd nimic imprudent în asta. Sunt sănătoasă, mă simt bine. Atunci, de ce...?

- Vom mai vedea, când mă întorc...

Leslie turba de furie în sinea ei, văzându-se tratată ca un copil iresponsabil. Dar acum îl cunoştea destul de bine pe Diego ca să ştie că o dată ce luase o decizie, nu se mai lăsa influenţat cu uşurinţă.

In sfârşit, de data asta, o sărutase pe buze înainte să plece, se gândi ea mai târziu, în camera ei. Era oricum mai bine decât acele sărutări frăţeşti la care avusese dreptul până acum. Doar un soţ, un iubit, ar şti s-o facă să uite îndoielile care o hărţuiau fără încetare de la accident. Diego îi dezvăluise că îşi pierduse părinţii. Dar trebuie să fi avut şi ea o poveste, o meserie, prieteni, cunoştinţe, veri... Nu venise nimeni să întrebe de ea. Probabil că rupsese toate relaţiile cu toţi căsătorindu-se. Ah, dacă măcar soţul ei i-ar da un indiciu, în loc să se mulţumească să aştepte bunăvoinţa naturii!

Cuprinsă de o teribilă tristeţe, se întinse pe patul imens în care noaptea se simţea pierdută.

Si mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Oare Diego avea o amantă la Mexico? Leslie îşi aminti că parcă citise undeva că fidelitatea nu făcea parte dintre virtuţile dominante ale mexicanilor.

Iar Diego era un pasionat, un senzual. Era de-ajuns să-l priveşti ca să te convingi de asta. Puţine femei trebuie să fi avut puterea să-i reziste. Chiar şi ea însăşi nu suferea din cauză că se simţea respinsă astfel?

Mărturisirea era trecutul. Acum era căsătorită, ce naiba! Si îşi iubea soţul. Ce putea să fie mai firesc decât să-l iubească? Trebuie să existe mijloace prin care să-l convingă de asta. Da. Va încerca să-l seducă.

Nu lăsă nimic la voia întâmplării. în următoarele trei zile de după plecarea lui Diego, desfăşură o activitate febrilă. în seara întoarcerii lui,

casa era pregătită de "luptă". O superbă față de masă albă brodată acoperea masa pe care scânteiau argintăria şi cristalele. Un încântător aranjament floral din trandafiri roz, asortați cu lumânările din sfeşnice, ocupau mijlocul mesei. Leslie se simțea seducătoare până-n vârful unghiilor, cu părul ei blond mătăsos care-i cădea liber pe umerii bronzați şi cu rochia albă cu corsajul mulat, reținut prin două bretele fine.

După ce aruncă o ultimă privire peste pregătirile făcute, se întoarse cu ochii strălucind spre menajeră.

- De îndată ce soseşte señor Diego, ne serveşti aperitivul în salonul cel mic. Asta îți va da timp să faci o ultimă verificare a cinei.

- Nu vă faceți griji, senñora, spuse femeia cu o expresie de bucurie pe față. Domnul spune întotdeauna că mă va lua într-o zi la Mexico pentru ca să-i arăt bucătarului său francez cum se face "enchiladas".

In clipa aceea, sună telefonul. Juanita se duse să răspundă.

Totul era pregătit pentru marea scenă a seducției, gândi Leslie ridicând un trandafir care se aplecase prea mult: luminile calde, meniul preferat al lui Diego, un vis bun... Ce n-ar fi făcut numai să-l smulgă pe Diego din brațele amantei sale...?

- Este pentru dumneavoastră, zise Juanita reapărând în pragul uşii. Este señor Diego.

-Ah, da? Vrea să mă duc să-l iau de la aeroport?

- Sună din Mexico, señora, preciză Juanita.

Cu inima strânsă de dezamăgire, Leslie ridică receptorul.

- Diego, ce s-a întâmplat? Eşti în întârziere?

- Imi pare rău, querida, îmi este imposibil să vin astă-seară.

- Oh, dar totul era pregătit... Te aşteptam...

- Imi pare rău, repetă el. Sunt nişte afaceri încurcate de care trebuie să mă ocup personal... Voi veni fără îndoială duminică după-amiază.

- Abia duminică! exclamă ea, consternată.

- Am nişte întâlniri diseară şi mâine toată ziua. Compatrioții tăi, ştii bine, au reputația că pun întotdeauna afacerile înaintea plăcerilor. Aşa fac şi eu acum, îi incit, în ciuda.... dorinței de a te revedea.

- Bine, spuse Leslie muşcându-şi buzele. Atunci... pe duminică...

- Iți promit. Te voi suna dacă intervine ceva.

Dar Leslie deja nu-l mai asculta. Analiza în minte această scurtă conversație. Diego nu putea sau nu voia să vină? Ce ascundeau toate aceste plecări? Mai există vreo femeie în viața lui?

Telefonul lui de a doua zi, prin care îşi amâna întoarcerea cu încă patruzeci şi opt de ore, nu făcu din păcate decât să-i confirme bănuielile.

- Am nişte întâlniri de afaceri foarte importante luni şi marți, îi spuse Diego. Aşa că nu pot să ajung înainte de marți seara. In schimb, cred că voi putea apoi să-mi petrec toată săptămâna cu tine, la vilă.

- Să nu-ți faci în nici un caz griji pentru mine, îl asigură ea pe un ton sec. Petrecere frumoasă în weekend împreună cu amanta ta! adăugă ea furioasă înainte de a închide telefonul.

El nu mai sună. Dovadă că nimerise exact la țintă.

Acum, ce să facă? Să aştepte răbdătoare întoarcerea nestatornicului ei soț? Doamne, dacă ar putea măcar să scape de această umilință! Dar situația era de acum fără ieşire. Unde s-ar fi putut duce? Cu cine ar fi putut lua legătura? Amnezia ei îi interzicea să părăsească închisoarea

aurită care devenise pentru ea vila Jacintha.

Gândurile ei erau bântuite adesea de viziunea unei femei brunete cu forme voluptuoase cu care în mod sigur Diego urma să-şi petreacă weekendul. De ce atunci se căsătorise cu ea atât de blondă şi suplă, atât de puţin conformă cu regulile frumuseţii mexicane?

Căuta zadarnic o explicaţie. Dar amintirile ei se pierduseră undeva, în trecut. Poate că erau pe punctul de a se despărţi înainte de accident? Asta ar putea să explice refuzul lui Diego de a avea cu ea relaţii normale între soţi...

Şi apoi, lunea următoare, în timp ce universul ei era limitat tot de cerul azuriu şi marea ale cărei valuri loveau baza falezei, memoria îi reveni într-un mod pe cât de fulgerător, pe atât de neaşteptat....

***

- Señora! Un oaspete.

Absorbită de pictura ei, care încerca să redea pe hârtie păsărelele multicolore care săreau pe marginea parapetului certându-se pe firimiturile de pâine pe care ea la risipise, Leslie nu luă în seamă la început apelul Juanitei. Diego îi sugerase să se apuce să picteze cu acuarele pentru a-şi mai trece timpul în absenţa lui. Fusese o idee bună. Când picta, uita de orice preţ de câteva ore.

- Señora, repetă Juanita. Aveţi un musa...

- Mulţumesc, îi tăie vorba o voce masculină. Voi vorbi chiar eu cu domnişoara Trent... vreau să spun... cu señora Ramirez...

Leslie făcu ochii mari privindu-l apropiindu-se pe noul venit. Era în mod evident un american. Cum îi spusese oare? Domnişoara Trent... Dar atunci... poate că el va reuşi să-i limpezească trecutul....

- Bine, Juanita, este în ordine, spuse ea privindu-l nedumerită pe tânărul din faţa ei. Voi discuta eu cu domnul...?

- Leslie! Sunt eu... Brent! Nu-mi spune că deja m-ai uitat!

O dezamăgire cumplită o făcu pe Leslie să aibă o strângere de inimă. Bărbatul acesta tânăr şi frumos cu părul castaniu şi cu ochi căprui îi era total necunoscut.

- Adu-ne nişte cafea, o rugă ea pe Juanita în timp ce îşi ştergea degetele murdare de acuarele. Imi pare rău, adăugă ea adresându-se musafirului, nu vă recunosc...

- Iți bați joc de mine? In fine, Leslie, sunt eu, Brent!

Am fost logodiţi, aminteşte-ţi. Dar acum încep să înţeleg de ce m-ai abandonat pentru acest Ramirez, insinuă el aruncând o privire spre priveliştea încântătoare din jurul lor.

- Eu v-am abandonat? bâigui ea cu privirea aţintită asupra americanului. Si apoi, văzând-o pe Juanita încremenită în prag, cu ochii măriţi de surprindere, îi ordonă sec:

-Juanita, te-am rugat să ne aduci nişte cafea!

- Si, señora, răspunse mexicana cu un aer reticent înainte de a se îndepărta.

- Luaţi loc, îl invită cu amabilitate Leslie pe străin, aşezându-se ea însăşi în fotoliul de răchită. Nu fiţi supărat pe Juanita. De la accident, încearcă să mă protejeze de orice neplăcere.

-Accident? Care accident?

- Ei, este o poveste stupidă. închipuiţi-vă că iăceam plajă aici, în faţa vilei, sub un cocotier. O nucă de cocos s-a desprins şi m-a lovit direct în frunte. De atunci, am o amnezie totală.

Bărbatul se aşeză în sfârşit pe fotoliu, ca şi cum picioarele nu l-ar mai fi ţinut. Pălise la această veste.

- Chiar nu-ţi mai aminteşti nimic? întrebă el cufundându-şi privirea în ochii ei verzi.

- Nimic. Sau aproape nimic. Din când în când, abia de îmi apar în minte imagini vagi din trecutul meu... Medicii mă asigură că memoria îmi va reveni cu timpul. Dar... Ezită să continue fraza.

Ar putea oare să-i ceară acestui bărbat care o cunoscuse să-i dea informaţii despre trecutul ei?

-Este incredibil că nu mă recunoşti, Leslie, reluă Brent stupefiat.

Ea nu răspunse. Juanita tocmai pusese tava pe masă şi se

îndepărta, vizibil şovăitoare.

- In sfârşit, Leslie, noi trebuia să ne căsătorim... Astea nu sunt lucruri care se uită!

- Nu cumva, întrebă Leslie sorbind o gură de cafea, m-am.... căsătorit cu Diego înainte ca noi să rupem logodna?

Americanul făcu un gest iritat cu mâna.

- Nu. Mi-ai trimis doar inelul înapoi, spunându-mi că te-ai îndrăgostit de un alt bărbat.

Ingândurată, Leslie amesteca în ceaşcă pentru a topi zahărul.

-Simt că l-am iubit pe Diego din clipa în care l-am întâlnit. Este foarte....

- Bogat? întrebă Brent pe un ton voit ofensator.

Leslie se crispă. Ce voia să spună bărbatul acesta? Că era o interesată? Că avea un suflet nestatornic? La urma urmei, cum ar fi putut să nege astfel de aserțiuni dacă din memorie i se ştersese totul?

- Da, este bogat, spuse ea cu voce scăzută.

- Si foarte influent, ştiu. Si totuşi, l-a lăsat pe tatăl tău să moară într-una din puşcăriile infecte din această țară! Cum poți să califici un astfel de om? Mie mi se pare că...Dar Leslie nu-i mai auzea vocea indignată. Memoria îi reveni fulgerător, cu forța unui val uriaş care ştergea totul în calea lui. Simțea că-i plesneşte capul, urechile îi vâjâiau...

Tatăl său... Dan Trent... Revedea acum un chip cu trăsături aspre, ars de soare şi de aerul sărat al mării. Apoi, o altă imagine se suprapuse pe prima... cea a unui bărbat cu tenul pământiu în cadrul sinistru al unei celule cu pereții mâncați de mucegai. Pe o măsuță se afla un întreg sortiment de sticle cu băutură. Mai auzea încă vocea tatălui său când ridicase paharul pentru ea, spunând: "Fie ca mariajul tău să fie la fel de fericit cum a fost al meu..."

Se ridică dintr-un salt, răsturnând violent fotoliul.

- Tată! urlă ea ca o fiară rănită de moarte înainte de a se prăbuşi inconştientă.

Capitolul 11

O lumină slabă trecu prin perdele când Leslie deschise ochii. Juanita, aşezată pe un scaun lângă pat, se aplecă imediat ca să scruteze chipul ce îşi recăpăta încet culoarea. Leslie schiță cu greu un zâmbet care, în loc s-o liniştească pe menajeră, o făcu să izbucnească în lacrimi.

- Oh, señora, suspină ea prinzând cu mâna brațul subțire întins peste cearşaf, n-ar fi trebuit niciodată să-l las pe acel bărbat să intre. Dacă aş fi ştiut că vă face atâta rău...! Iertați-mă, señora!

- Nu eşti vinovată, Juanita, articulă Leslie cu o voce nesigură. De altfel, Brent mi-a făcut rău fară voia lui. Ceea ce mi-a spus... a făcut să-mi revină fulgerător memoria. Simțeam că-mi plesneşte capul, atâta tot.

Strângându-şi capul în mâini, Juanita aruncă spre ea o privire îngrozită.

- Señor Diego.... va fi foarte furios împotriva mea. O să-mi spună că...

- Nu-ți fie teamă, Juanita. Ii voi explica faptul că Brent aproape că mi-a forțat ușa... Ai reușit să dai de... soțul meu? adăugă ea închizând ochii.

- Da, señora, răspunse femeia. In fine, n-am putut să vorbesc direct cu el. I-am lăsat un mesaj majordomului care urma să-i telefoneze la señora Francisca Bandry, unde dumnealui se afla pentru afaceri.

Pentru afaceri! O imagine sfâșietoare, pe jumătate uitată, apăru din nou în mintea lui Leslie. Revăzu capul brunet al lui Diego aplecat peste fața inundată de lacrimi a Franciscăi. Nu era greu să-ți imaginezi ce gen de afaceri trebuie să fi discutat Diego cu această frumusețe brună a cărei văduvie recentă o făcea și mai interesantă.

- Acum aș vrea să dorm, se auzi ea mințind.

- Imi pare rău să vă las singură, señora, spuse Juanita ridicându-se să plece fără tragere de inimă.

- Mă simt foarte bine, Juanita. Nu-ți face griji. Am nevoie doar de puțină odihnă.

- Chiar nu doriți nimic, señora?

- Nu, mulțumesc. Ai grijă doar să nu mă mai deranjeze cineva.

Mintea ei nu putea însă să rămână inactivă. Rând pe rând, amintirile reveneau. Toate evenimentele din trecut își regăseau încetul cu încetul locul în bietul ei creier, ca piesele unui puzzle uriaș. La gândul că dragul ei tată murise într-o pușcărie mexicană, izbucni în lacrimi.

Oare doar încarcerarea lui era responsabilă de moartea-i prematură? Leslie nu uitase cina lor în doi de la "El Mirador". In seara aceea, i se păruse că este cam tras la față. Părea să-și fi pierdut dinamismul obișnuit. "Mă întreb dacă inima mea va suporta asemenea

emoții", spusese el privindu-i pe tinerii care săreau de pe marginea falezei. Leslie luase afirmația aceasta drept o glumă. Oare Dan se simțea deja bolnav? Mai apoi, închisoarea înrăutățise lucrurile. Leslie îşi aminti de tenul pământiu pe care-l remarcase la tatăl său în timpul ultimei vizite. Pusese această stare de lucruri pe seama lipsei de mişcare şi a soarelui la un om obişnuit cu largul mării şi cu libertatea. In ciuda strădaniei lui Diego pentru socrul său, nu putuse să-i redea libertatea pe care o îndrăgea mai presus de sine.

Gândurile lui Leslie se îndreptară apoi spre Diego... la acea după-amiază pe plajă, exact înainte de accident. Cum să uite acele clipe de intensă plăcere împărtăşită? Il revedea pe Diego aplecat peste ea. Ii simțea buzele calde şi senzuale peste tot corpul ei care vibra sub aceste săruturi ca şi corzile unei viori pe care el ştia să producă acordurile perfecte. Cât de fericită fusese să se dăruiască acestui bărbat pe care-l iubea.... Da, dar...

Acum îşi amintea totul cu o implacabilă precizie, copleşind-o. Pe vremea aceea, ştia totuşi că această căsătorie născută pe fondul urii împotriva lui Diego era condamnată. De altfel, Diego acceptase în principiu anularea ei. Si apoi... mai era Francisca, bruneta şi seducătoarea Francisca, femeia care apăruse în scenă într-un mod atât de neaşteptat. Sub cenuşa acestei iubiri din tinerețe, focul încă mai mocnea. Nu le trebuise prea mult ca să reaprindă flacăra... De ce s-ar fi agățat Diego de această americană cu moravuri prea liberale pentru mentalitatea lui de mexican?

Dar existase acel episod de pe plajă. Diego îşi dăduse seama că îl mințise în noaptea nunții lor, vrând să-l facă să creadă că ea şi Brent...

Deodată, tresări cu toată ființa ei... In acea faimoasă după-amiază,

chiar înainte de accident, Diego ştia cu siguranţă că tatăl ei murise! Dacă se întorsese mai devreme decât prevăzuse din Mexico, o făcuse pentru că primise telefonul şefului poliţiei din Acapulco. De ce făcuse dragoste cu ea tocmai în ziua aceea? Tatăl ei murise! Dacă se întorsese mai devreme decât prevăzuse din Mexico, o făcuse pentru că primise telefonul şefului poliţiei din Acapulco. De ce făcuse dragoste cu ea tocmai în ziua aceea? Tatăl ei murise. Nimic nu mai împiedica anularea căsătoriei lor. El era liber să se însoare cu Francisca de îndată ce divorţul va fi pronunţat. Oare faptul că-l surprinsese pe Guillermo agresând-o îi inspirase această dorinţă brutală de a face dragoste cu ea? Oricum, ştiind că Dan murise în apropiere, se purtase într-un mod de neiertat.

Sări din pat furioasă şi alergă spre şifonier. Cu un gest grăbit, scoase o valiză din piele roşie şi începu să-şi îndese în ea lucrurile în timp ce gândea cu febrilitate.

Unde s-ar putea duce în Acapulco pentru ca Diego să n-o găsească imediat şi s-o aducă înapoi la vilă? Pentru că era absolut sigură că aşa va reacţiona. Probabil că remuşcările îl făcuseră să se poarte cu ea atât de atent după accident. Înţelegea acum de ce n-o ajutase să-şi recapete mai repete memoria. Fără îndoială, sperase chiar ca însănătoşirea ei să nu fie completă. La urma urmei, nu avea o viaţă perfectă? O soţie docilă ascunsă la vila Jacintha şi o amantă înflăcărată în Ciudad de Mexico?

Leslie făcu o grimasă plină de amărăciune. Descoperind că fusese pură, neatinsă, nu renunţase oare la ideea de a anula căsătoria? Pentru el, era de acum demnă să devină mama copiilor săi!

Inchise valiza brusc şi apoi se scotoci în portofel.

Avea destui bani ca să petreacă vreo câteva nopţi la un hotel de

categoria a doua înainte de a-şi lua zborul spre Los Angeles. Refuza să plece din Acapulco înainte să afle unde fusese înmormântat tatăl său. Stiind că dorința lui cea mai dragă fusese să fie înmormântat lângă mama ei, va face în aşa fel încât să fie transportat la cimitirul din Los Angeles, unde se odihnea soția lui.

Oare Brent se mai afla în Acapulco? Poate, dar cu siguranță trăsese la unul din hotelurile de lux de pe plajă. Nici nu se punea problema ca Leslie să-şi permită aşa ceva. Si apoi, Diego ar găsi-o prea uşor. Nu, era mai bine să găsească un hotel aflat pe dealurile dintre mare şi primele contraforturi ale munților Sierra Madre. Acolo erau hoteluri ieftine, unde nu i s-ar fi pus prea multe întrebări. Acolo se putea ascunde fără riscul de a fi descoperită.

Nu avu nici o greutate în a parca maşina vilei la aeroport şi a se strecura apoi în mijlocul mulțimii care venea din Mexico şi se îndrepta spre ieşire.

Lucrurile însă se complicară serios când zări în mulțime silueta înaltă a lui Diego îmbrăcat într-un costum de in gri deschis.

îl văzu ridicând mâna ca să oprească un taxi. în momentul în care acesta trase lângă el, Leslie se ascunse repede în spatele unui căruț plin cu bagaje. Avusese însă timp să vadă expresia încordată a soțului ei. Ai fi zis că privirea mexicanului era ațintită spre o imagine din infern.

"Nu are decât ceea ce merită", îşi zise ea ridicându-se după ascunzătoare. "Viața lui călduță s-a prăbuşit aflând de vindecarea mea. Ce i-o fi spus Franciscăi? Când a primit mesajul Juanitei, era cu această brunetă voluptuoasă, şi probabil în brațele ei...."

- Señora!

Un taxi tocmai oprise lângă ea.

- Unde mergeți?

- Caut un mic hotel cu prețuri rezonabile în vechiul cartier din Acapulco, spuse ea pe un ton tranşant, prefăcându-se că nu observă mirarea şoferului.

- Fără să spună nimic, acesta o conduse spre dealurile oraşului şi se opri în fața unei clădiri de patru etaje, nu prea îmbietoare, cu fațada de un alb murdar.

- Este hotelul "Rosario", señora, zise el oprind motorul. Mă duc să întreb dacă au locuri. Vreți o cameră cu un pat?

- Da. Doar pentru câteva zile.

Urmări cu privirea silueta bondoacă a şoferului şi-l văzu intrând fără grabă în hotel. Convinsă că-i vor cere prețul cel mai mare din care şoferul îşi va lua un comision convenabil, Leslie ridică din umeri cu indiferență. Nu avea importanță. Important era să scape de Diego. Cu siguranță, acesta n-o va căuta într-un loc atât de sordid. De altfel, cu puțin noroc, când îi va găsi maşina la aeroport, se va gândi imediat că luase avionul spre California şi nu se va gândi nici o clipă să scotocească prin Acapulco.

In sfârşit, şoferul apăru.

- Există o cameră, señora, îi spuse el cu o voce mieroasă. Este ultima şi costă destul de mult.

Ii spuse un preț. Leslie se înroşi de furie.

Micul ei apartament din hotelul "Panorama" costa abia cu foarte puțin mai mult. Dar nu avea de ales. îi făcu un semn de încuviințare şi coborî din taxi în timp ce şoferul îi scotea valiza din portbagaj. în vestibul mirosea a mucegai şi a eterna fasole cu ardei iute..........

Când Leslie intră, proprietarul se înclină atât cât îi permitea burta

grasă şi-i zâmbi umil privind-o cum se semnează în registru sub numele de fată al mamei sale, Olivia Forbes.

Camera în care o conduse după aceea se afla la etajul doi. Era mai mult decât rudimentară, cu un ventilator leneş, cu o chiuvetă îndoielnică şi două fotolii de răchită vechi şi stricate. Mai era un dulap ascuns după o perdea decolorată şi, într-un colț, lipit de perete, un pat de fier cu vopseaua scorojită şi acoperit cu o cuvertură jegoasă.

- Este scump pentru o astfel de cameră, spuse Leslie cu o expresie de dezgust.

- Este vârf de sezon, señora, zise proprietarul privind cu perplexitate taiorul elegant al clientei sale şi pantofii de lux. Stiți, când nu se fac rezervări dinainte...

-Da, ştiu, recunoscu ea. în fine, n-o iau pentru mult timp.

-Vă aduc bagajele imediat.

înainte ca şoferul să-i aducă valiza grea răsuflând ca o focă după două etaje urcate, Leslie constată că patul scârțâia îngrozitor şi că ventilatorul vântura un aer umed şi grețos.

Rămasă singură, se întinse pe pat simțind cum hainele i se lipesc de corp. Privea îngândurată mişcarea lentă a palelor ventilatorului. Poate că totuşi ar fi trebuit să-l caute pe Brent... Ar fi putut să împrumute de la el nişte bani ca să poată închiria o cameră mai decentă decât mizeria asta. Dar atunci, fără îndoială că i-ar fi pus nişte întrebări stânjenitoare. Cu logica lui implacabilă de om al legii, i-ar fi spus că Diego nu are nici un drept asupra ei, din moment ce o forțase să se căsătorească datorită unui şantaj.

Inchise ochii ca să nu mai vadă încăperea aceasta atât de mizerabilă pe lângă luxul de la vila Jacintha... Da, în fața legii, poate că Diego nu

avea nici un drept asupra ei... şi totuşi, o stăpânea trup şi suflet... Nu va mai putea iubi niciodată un alt bărbat cu o pasiune atât de mistuitoare...

Un tunet puternic o trezi din adâncurile unui somn greu. Se ridică tresărind, speriată că se află în această cameră sinistră, cufundată în întuneric. Auzi apoi o bătaie în uşă. Se strecură jos din pat şi se îndreptă pe pipăite spre uşă.

- Cine... cine este? murmură ea cu o voce tremurată, apăsând pe întrerupător.

- Diego.

Instinctiv, privi în jurul ei în speranța că va găsi un mijloc de a-i scăpa.

Atunci văzu oribilele insecte fugind repede pe plafon şi pe pereți pentru a se ascunde în crăpăturile din zid şi în lemnărie.

Cuprinsă de o spaimă fără margini, scoase un urlet îngrozitor. Imediat, se auzi o lovitură puternică şi un zgomot de lemn făcut țăndări.

- Draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă Diego năvălind în încăpere.

Cu privirea speriată, scruta chipul soției lui care, fără să mai poată rosti o vorbă, îi arătă cu degetul gândacii în plină debandadă.

O cuprinse brusc în brațe şi-i ascunse fața la pieptul lui.

- Nu-i nimic, querida, zise el cu o voce liniştitoare, mângâindu-i duios părul. Gângăniile acestea mici sunt total inofensive.

O legănă uşor ca s-o calmeze, apoi o îndepărtă încet.

- Te-ai liniştit?

Ea încuviință din cap.

- Astea sunt toate bagajele tale? întrebă el arătând spre valiza roşie.

- Da. Nu aveam nevoie de mai mult.

-Vino, spuse el scurt după ce luă valiza.

Ea îşi luă poşeta şi aruncă o privire rapidă în jurul ei, încă tremurând la gândul că gândacii aceia se plimbaseră pe deasupra capului ei, pe tavan, în timp ce dormea.

Proprietarul îi aştepta în josul scării.

-îmi pare rău, señor Ramirez, zise el pe un ton slugarnic. N-am ştiut că señora este soția dumneavoastră.

- Si îndrăzneşti să închiriezi oricui asemenea maghernițe! La ce preț, aş vrea să ştiu?

Leslie trebui să mărturisească suma pe care o dăduse pentru această cameră sordidă. Diego îi aruncă o privire furioasă proprietarului stânjenit dintr-o dată.

- Vei înapoia imediat trei sferturi din ceea ce ai primit pe nedrept. Restul îți va ajunge suficient ca să pui o nouă broască la uşă. îți discreditezi profesia într-un mod scandalos!

Omul bâigui o explicație şi se pierdu în scuze. De îndată ce-i înapoie banii, Diego o conduse pe Leslie pe o stradă unde aştepta un Mercedes. Porni apoi imediat spre Acapulco. între ei domnea o tăcere apăsătoare.

-Cum ai reuşit să mă găseşti? întrebă în sfârşit Leslie foarte încet, fără să îndrăznească să-l privească, tocmai când acesta intra pe bulevardul luminat ce mergea de-a lungul țărmului.

- N-a fost prea isteț din partea ta. Sigur, ai lăsat maşina la aeroport. Dar nu m-am lăsat înşelat de mica ta stratagemă. Te cunosc prea bine. Stiam că nu vei părăsi Acapulco până nu vei afla unde a fost înhumat tatăl tău. Am scotocit toate hotelurile din oraş, începând cu cele mai luxoase. Ajuns în acest cartier, am recunoscut în registrul hotelului

numele mamei tale.

Leslie întoarse brusc capul spre el.

- Numele mamei mele? Dar de unde naiba îl ştiai? Eu nu ţi l-am spus niciodată!

- L-am citit întâmplător pe piatra de mormânt, în timp ce tatăl tău era înmormântat alături de ea, răspunse el cu gravitate.

Leslie oftă sfâşietor.

- Draga mea, acum îţi aminteşti... totul?

- Da, murmură ea întorcând capul pentru ca el să nu-i vadă ochii plini de lacrimi. Sunt fericită că s-au întâlnit, adăugă ea cu o voce nesigură. Iţi mulţumesc... pentru asta cel puţin...

- De ce doar pentru asta? întrebă el repede. N-am făcut tot ce am putut ca să te îngrijesc şi să te fac fericită de la accidentul care te-a făcut să-ţi pierzi memoria?

Leslie râse, uşor sarcastic.

- Până astăzi, n-am crezut în vechiul dicton care spune că ignoranţa îţi face viaţa liniştită sau, cum se mai spune, fericiţi cei săraci cu duhul... Nu mi-ai spus nimic de bunăvoie, Diego. Nu ţi s-a părut necesar să-mi spui măcar că tatăl meu a murit. Nu mai vorbesc de restul... încheie ea cu o voce aproape isterică. Atâta vreme cât nu ştii că s-a întâmplat o nenorocire, nu suferi, nu-i aşa?

-Ajunge, Leslie! o întrerupse el pe un ton exasperat. Vom relua această discuţie acasă.

Acasă? Unde era casa ei? Nu se simţea acasă nici la vila Jacintha, nici în somptuoasa casă din Ciudad de Mexico. De la moartea mamei sale, singurul ei cămin fusese iahtul lui Dan.

Ce s-o fi întâmplat cu "Barbara" se întrebă ea îngândurată, în timp

ce Diego rula cu viteză de-a lungul plajei "Revolcadero" şi trecea prin faţa hotelului "Princess" care strălucea în luminile care-i subliniau forma piramidală.

Ca prin minune, porţile înalte ale vilei se deschiseră în faţa Mercedesului. Boschetele înflorite ce mărgineau aleea îşi împrăştiau mireasma în noaptea caldă. Leslie se gândi imediat la Juanita şi Carlos. Ce-or fi crezând despre dispariţia ei? Stiau oare despre scena cu Guillermo din ziua accidentului? Fără îndoială, pentru că de atunci, Leslie nu mai auzise vorbindu-se despre acest dezgustător personaj.

In vestibul, îi întâmpină o Juanita aproape stinsă, cu faţa trasă de îngrijorare. Ii salută cu o voce abia auzită, după care îi ceru lui Diego instrucţiuni în privinţa cinei.

- Pregăteşte ceva, orice. Mâncăm peste o oră, spuse acesta cu asprime, în salonul cel mic.

Leslie se simţea la capătul puterilor când Diego o lăsă în camera aceea mare pe care crezuse că n-o va mai vedea vreodată. Dar bunul-gust şi luxul interiorului o linişti totuşi îndeajuns de repede şi baia făcută în imensa cadă din marmură verde urmată de un duş energic o relaxă până la urmă.

Se aşeză în faţa oglinzii şi începu să-şi perie părul, când apăru Diego. Imbrăcat într-un tricou pe gât din mătase albă şi pantalonul de in bleu, părea şi mai brunet decât de obicei. Părul des şi negru, încă ud de la duş, era dat spre spate. O scânteie trecu prin privirea-i profundă când îşi văzu soţia nespus de seducătoare în capotul uşor de mătase în culoarea ochilor ei.

- Când vei fi gata vom merge să discutăm în salonul cel mic, îi propuse el cu o oarecare crispare în glas. Avem multe să ne spunem.

- Eşti sigur? ripostă ea aruncând o ultimă privire în oglindă înainte să se ridice. Mi se părea totuşi că între noi totul este limpede. Tatăl meu a murit. Căsătoria noastră nu mai are deci nici un motiv să existe. Mi-ai promis că-mi vei reda libertatea.

- Căsătoria noastră este acum un fapt împlinit, querida, spuse el străduindu-se să-şi stăpânească furia. Nu putem să ne mai întoarcem înapoi.

Fără să-şi poată ascunde nervozitatea, ea se îndepărtă şi ridică perdeaua de voal a unei ferestre. Luna scălda minunata privelişte cu lumina ei argintie.

- Poate că există totuşi un mijloc de a obține anularea...

Leslie tresări, simțindu-se cuprinsă de umeri. Covorul gros o împiedicase să audă apropierea lui Diego.

- De ce? întrebă el cu o voce aspră, întorcând-o spre el. De ce îți face plăcere să mă chinuieşti? N-am putea fi fericiți împreună? Nu am cunoscut bucuria plăcerii împărtăşite? Aminteşte-ți, querida, pe plajă, mă doreai la fel de mult cât te doream şi eu. Recunoaşte, Leslie. Fii cinstită cu tine însăți...

Ea îl privi cu o oarecare teamă înainte de a-şi pleca ochii pentru a nu se trăda. Intr-adevăr, cum ar putea uita vreodată pasiunea care-i mistuise în după-amiaza aceea?

- N-ai putut să mă înşeli în privința sentimentelor tale, murmură el cu o voce persuasivă, apăsând-şi buzele peste ale ei.

Din nou, se simți că se topeşte sub ardoarea acestui sărut.

Cu pricioarele tremurând, îi mângâia ceafa, spatele, în timp ce el o ridică în brațele-i musculoase şi o duse pe pat. Işi strecurase mâna prin deschizătura capotului. Leslie încercă zadarnic să lupte împotriva

plăcerii înşelătoare care o cuprindea.

Ii trebui un imens efort de voință pentru a se smulge din brațele lui şi a se rostogoli de cealaltă parte a patului. Sărind brusc în picioare, îl privi cu un dispreț profund.

- Cum îndrăzneşti să mă atingi! Păstrează-ți mângâierile savante pentru Francisca! Nu mă îndoiesc că ea va şti să le aprecieze!

Absolut stupefiat de această acuzație, Diego dădu încet din cap şi se ridică la rândul său.

- Nu înțeleg. Ce are ea de-a face cu noi?

Leslie râse batjocoritor.

- Cu mine, nu are nimic de-a face. In schimb, cu tine, n-aş spune acelaşi lucru! Poate că ai uitat, Diego! Dar eu îmi amintesc totul, din noaptea pe care ți-ai petrecut-o cu Francisca după ce v-am găsit unul în brațele celuilalt. Si ai avut tupeul să pleci din patul amantei tale pentru a-ți cere drepturile conjugale, ştiind cu siguranță că tatăl meu este mort, doar la câțiva kilometri de aici. Eşti bărbatul cel mai respingător pe care...

- Nu, nu-i adevărat! strigă el pălind ca o coală de hârtie. Recunosc că am fost mai.... brutal în ziua aceea pe plajă, dar... îți jur că nu ştiam de moartea tatălui tău!

- Este imposibil! gemu ea lăsându-se uşor să cadă pe taburetul de la oglindă. Seful poliției din Acapulco mi-a telefonat aici în ziua când tu aveai întâlnire cu ministrul de justiție. Mi-a spus că tata a.... plecat. Am crezut că... Eram sigură că fusese transferat la Mexico pentru a fi judecat mai repede. Am...

I-am dat polițistului numărul tău de telefon, pentru ca să te poată găsi.

Diego se apropie şi-şi puse mâinile fierbinţi pe umerii ei.

- Nu am primit acel telefon. Probabil că eram deja în avion. José Perez tocmai mă informase că fuseseră găsiţi oamenii care închiriaseră iahtul tatălui tău. în felul acesta, am aflat adevărul şi voiam să vin să te anunţ cât mai repede.

-Vrei să spui că, oricum, tata ar fi fost eliberat fără intervenţia ta? spuse ea abia şoptit.

- Da. Am aflat de moartea lui abia după accidentul tău... Leslie, cum ai putut să crezi o singură clipă că aş fi putut să mă port astfel dacă aş fi ştiut? Ar fi fost de neiertat.

- Mă gândeam că vrei să câştigi pe două planuri, recunoscu ea cu sinceritate. Francisca la Mexico, şi eu aici...

- Dumnezeule! exclamă el frecându-şi ceafa, nici dacă aş trăi o mie de ani n-aş fi în stare să înţeleg modul întortocheat în care funcţionează creierul unei femei! Dar, querida, crede-mă, în ziua aceea, te iubeam atât de mult, încât nimic nu m-ar fi putut opri! N-ai simţit asta?

Aş fi fost capabil să-ţi dovedesc dragostea mea aşa cum am făcut-o dacă ar mai fi existat o altă femeie în viaţa mea? Eu nu ştiu să simulez dragostea! Nu mă prefac atunci când iubesc. Te iubesc cu adevărat, nebuneşte, şi asta chiar din ziua în care ne-am întâlnit. Cum poţi să-ţi imaginezi că ai avea rivale în inima mea?

- Nu-i atât de greu! replică Leslie, înfuriată. Nu te-am văzut cu ochii mei în braţele Franciscăi?

- Eşti cumva geloasă, draga mea? întrebă el cu un aer ciudat de bucuros.

-Mărturisesc că da. In seara aceea, am descoperit cât de mult te iubeam. Aşteptam cu o nerăbdare febrilă ca tu să descoperi asta. Dar în

loc să te întorci la mine, te-am văzut plecând cu ea...

- Oh, querida!

Din doi paşi, fu lângă ea şi o cuprinse în brațe.

- Vino lângă mine, spuse el conducând-o încet spre pat. Dă-mi voie să-ți explic ce s-a întâmplat.

Aşezați alături unul de altul, Diego o prinse de mijloc şi reluă cu o voce emoționată:

- Pe vremea când eram foarte tineri, aproape copii, am fost logodiți. Căsătoria aceasta ar fi fost bucuria părinților noştri. Dar soarta a hotărât altfel. In viața Franciscăi a apărut Antoine, iar eu, pe de altă parte, visam la cea care va fi într-o zi soția mea.

Oftă adânc, apoi continuă:

- Si apoi, Antoine a murit. Francisca s-a întors în Mexic. Afacerile soțului ei erau în pericol. M-a rugat s-o ajut să le pună la punct. Iți jur că sărutul pe care l-ai surprins era absolut nevinovat. Era un sărut pe care un frate mai mare îl dă surorii lui pentru a o consola de necazurile prin care trece. Intr-adevăr, în seara aceea, m-am dus la ea. Dar n-am stat prea mult. Restul nopții mi l-am petrecut luptându-mă să nu vin în camera ta.

- Oh...

- Dacă aş fi venit aşa cum ți-am promis, draga mea, ai fi devenit soția mea chiar în noaptea aceea. Dar mă temeam să mă confrunt iarăşi cu ura ta vie împotriva mea. Cum aş fi putut să ghicesc că sentimentele tale s-au schimbat?

- Oricum, zise ea privindu-l drept în ochi, nu voiai o soție care fusese deja.... iubită de altul.

In seara nunții noastre, m-ai părăsit nervos, crezând că îi cedasem

lui Brent.

Diego scutură din cap, negând.

- De fapt, în această privință, nu sunt chiar atât de intransigent. Aş fi putut admite unele fapte. Dar când, în clipa aceea, ai rostit numele lui Brent, îmi dovedea că nu mă iubeşti. Din acest motiv ți-am promis că-ți voi reda libertatea când tatăl tău va fi eliberat. Si apoi...

- Si apoi....?

- După accident, mi-ai spus şi mi-ai repetat mereu că mă iubeşti, că mă doreşti. Eram însă incapabil să-ți îndeplinesc dorințele totuşi legitime, dat fiind ceea ce se petrecuse între noi. Practic, te forțasem să-mi cedezi...

Leslie îi mângâie buzele cu vârful degetelor.

- Dacă îmi aduc bine aminte, m-am cam abandonat violenței tale în ziua aceea, pe plajă, Diego... adăugă ea mângâindu-i tâmplele. Este adevărat că mă iubeşti încă de la început?

- Din prima zi, o asigură el cu solemnitate, n-am încetat nici un minut să mă gândesc la tine... Eşti ceea ce am mai drag şi mai prețios în lume, femeia la care visam întotdeauna. Nu pot să mă mai lipsesc de tine, draga mea.

Mai era însă o problemă care o tracasa pe Leslie.

- Chiar dacă nu ajung nici la degetul mic al mamei tale? întrebă ea pe un ton provocator.

- Mama mea? Ce are ea de-a face cu toate astea?

- Consuelo pare să te creadă obsedat de amintirea ei. După părerea ei, te-ai căsătorit cu mine numai din cauză că semănăm amândouă.

-Ce prostie! exclamă Diego cu un oftat amar. Consuelo vorbeşte ce-i trece prin minte! Cu siguranță, a făcut-o numai pentru a te tulbura şi a te face geloasă. După moartea fratelui meu, a sperat mereu că mă

voi căsători cu ea, iar căsătoria noastră a înfuriat-o.

- Oh, Diego, mă simt uşurată! şopti ea. N-aveam de unde să ştiu că nu are dreptate...

Leslie îşi puse capul pe umărul soţului ei şi reluă cu o voce mai timidă:

- Ai putea să mă ierţi că m-am îndoit de tine, că ţi-am făcut viaţa imposibilă?

- Si eu, draga mea, am multe lucruri să-mi reproşez, spuse el strecurându-şi degetele prin părul ei mătăsos.

- Nu ne mai rămâne decât s-o luăm de la capăt, murmură ea strângându-se la pieptul lui.

- Sunt de părere să recuperăm timpul pierdut, sugeră el pe un ton maliţios, şi fără să mai aşteptăm nici un minut în plus...

- Señor, señor! Cina este servită! se auzi vocea Juanitei din spatele uşii.

- Păstreaz-o la cald, îi ordonă Diego înainte de a se apleca spre buzele oferite de Leslie.

O privi în ochi şi-i spuse cu nemărginită tandreţe:

- De tine îmi este foame, dragostea mea....

Sfârşit